72STE JAARGANG No. 9501 ZATERDAG 24 DECEMBER 1955

Amigoe di Curaçao

DAGBLAD VOOR DE NEDERLANDSE ANTILLEN

Hoofdredacteur: A. G. Jansen
Uitgave: N.V. Paulusdrukkerij, Willemstad, Curaçao
Kantoor: Conscientiesteeg 27-29. Telefoon: Redactie 23858. Advertenties 23550. Abonnementen en Bezorging 24399. Abonnementsprijs: Benedenwinden, Bovenwinden, Suriname ƒ 2.50. Buitenland ƒ 3.— per maand (bij vooruitbetaling)

De liefde van het Kind

En plotseling was de engel door een hemelse schare omringd. Zij prezen God en zongen: Glorie aan God in den hoge, en vrede op aarde onder de mensen van goede wil.

Het wonder van de kerstnacht, waarmee ons hart ieder jaar opnieuw verblijd wordt, dit wonder van goddelijke fijngevoeligheid...., het is zo rijk aan inhoud, zo vol van heerlijke Godsopenbaring en tegelijk van menselijke ontroering, dat het niet mogelijk is heel de rijkdom ervan te overwegen, alle zoetheid te proeven, heel zijn schoonheid te genieten.

Iedere keer dat het weer kerstnacht is, wordt deze bloem van Bethlehem nieuw en fris voor onze geest; wordt de liefde die er uit spreekt, verrukkelijk voor ons hart. Maar elk jaar, als het weer kerstmis is, moeten wij ervaren, hoe klein onze ziel is, te klein om Gods stem te verstaan, om zijn liefde in ons hart op te nemen.

Wij moeten het toch proberen En wij zullen het ook met Gods hulp betrachten, dagen lang, heel de kersttijd door. En niet zonder vrucht: ons geloof moet er door verlicht worden, ons vertrouwen opnieuw versterkt, de liefde in ons hart gezuiverd. Maar onuitputtelijk is het wonder van Jesus' geboorte.

Het meest nog vertelt Hij ons van Gods liefde. Hij die God is, de eeuwige Zoon, die in het ontoegankelijk licht woont, Hij is geboren van een Maagd, en ligt daar in een kribbe. Hij komt onder de mensen: een kind is ons geboren, een zoon is ons geschonken. Zijn komst wordt niet bemerkt. Hij valt niet op. Hij is de armste onder de armen. De wereld ziet niet naar Hem om. Maar zijn naam is Emmanuel: God met ons, God op aarde, God te midden van de mensen.

Hij zal met de mensen spreken, van mond tot mond; naar hun klachten luisteren, met liefdevolle aandacht. Hij zal ze aanzien met zijn ogen, tot diep in hun ziel, nu eens verheugd en blij, dan weer streng vermanend maar toch altijd hartelijk.

Doch de mensen willen niet geloven dat het God is. Zo onbegrijpelijk, zo ongehoord is de liefde van God die een mens geworden is. Niemand had het kunnen vermoeden: zo vindingrijk is de liefde van God.

Die liefde vraagt om een antwoord van ons. En welk antwoord zullen wij geven? Het is te veel, wat ons geboden werd......

Zie naar het Kind dat daar neergelegd is, in doeken gewikkeld. Zie de eenvoud, waarmee het Kind zijn leven aanvaardt: ik ben uit de hemel neergedaald, niet om mijn eigen wil te doen, maar de wil van Hem die mij gezonden heeft. Hoe eenvoudig en eerlijk!

Dit Kind is zich alles bewust, het weet alles. Jesus geniet de klare aanschouwing van God. Hij weet wat Hij beginnen gaat. De wil van mijn Vader. Meer niet. Maar hoe veel houdt dat in! Ik zoek niet mijn eigen wil, maar de wil van Hem die mij heeft gezonden. Daarom wordt Hem het woord van de psalmist in de mond gelegd:

Offers en gaven hebt Gij niet gewild, o God, maar een lichaam hebt Ge mij gegeven; brand- en zoenoffers behaagden u niet; toen zei ik: zie, ik kom om uw wil te volbrengen, o God — Geen „offers en gaven", want daarin zoekt een mens zo vaak zichzelf en hij verschuilt er zich achter. God vraagt om zijn persóón: uw wil volbrengen, o God. Oprecht en eenvoudig. Maar wat houdt dat in!

Zo is zijn intrede in de wereld. En zo alleen moet ons antwoord luiden op de liefde van God, die een mens geworden is.

En alleen dan zal de wens van die wijze engel in vervulling gaan: Glorie aan God in den hoge, en vrede op aarde aan de mensen die van goede wil zijn. Dat is één en hetzelfde. Gods eer is onaantastbaar. Geen mens kan die eer vergroten, tenzij in zichzelf: in zijn eigen ziel, door de zuiverheid en vrede van zijn hart, een vrede, die wij genieten zullen, als we in waarheid het Kind kunnen nazeggen: ik zoek niet mijn eigen wil, maar die van U, o God!

W. M.

EEN HEILAND IS ONS GEBOREN

Kerstmis 1955! In de komende nacht herdenken allen, die in Christus geloven, Diens geboorte in de stal van Bethlehem. Zonder pracht of praal en alleen omgeven door de aanbiddende herders en hun kudde ligt de Verlosser der wereld in de kribbe, waar Zijn Moeder Hem heeft neergelegd.

De plaats waar Christus Zijn aardse leven begon, ademt niets dan vredigheid en onthechting aan alles, waarover de hedendaagse aan techniek en daaruit voortvloeiende gemakken des levens verslaafde mens de mond zo vol heeft. Zelfs geen dak boven het hoofd en een wieg om Hem in neer te leggen, konden Maria en Joseph het Goddelijk Kind bieden.

Maar de vrede in de nederige stulp aan de rand van Bethlehems velden was volledig. Niets ontbrak aan het geluk van de eenvoudigen van harte, die dit ogenblik van heil voor de wereld mede maakten.

In iedere Kerstnacht daalt de vrede van Bethlehem opnieuw over de wereld. Doch alleen zij, die in deze vrede geloven, zullen haar verwerven. Alleen zij, die nederig willen zijn met de nederigen en alle boosheid uit hun hart uitbannen, zullen deze vrede — die niet van de wereld is — deelachtig worden. Voor hen wordt Christus ieder jaar opnieuw — in hun hart — geboren.

En op hen richten zich Zijn kinderogen met een goddelijke glans.

Heden Kerstboodschap van Z.H. de PAUS

Zijne Heiligheid Paus Pius XII zal vandaag voor de radio zijn zeventiende pauselijke kerstboodschap aan de wereld richten. De toespraak zal door vele nationale omroepen worden gerelayeerd en daarna in 25 talen door radio-Vaticaan worden uitgezonden. De Nachtmis, die de Paus in zijn particuliere kapel zal opdragen, zal eveneens door de radio worden uitgezonden.

KONINKLIJK Gezin vierde Kerstmis in huiselijke kring

Gisteren vierde het koninklijke gezin in het paleis Het Loo het Kerstfeest met het personeel. „Wij komen uit de grote stad", zo klonk het in de feestzaal van het paleis Het Loo, waar de kaarsjes van een grote kerstboom een zacht schijnsel wierpen op een groepje van twintig kinderen.

Zij stonden elk met een brandend kaarsje in de hand op het toneel en tot de toeschouwers behoorden de Koningin, de Prins en de vier Prinsessen, die met circa 600 leden van het personeel het Kerstfeest vierden. De Koningin las het aloude Kerstevangelie. Na „Stille Nacht", gezongen door het koor, hield de Prins een toespraak, een woord van hart tot hart van opwekking en bezinning. Daarna was er zang en muziek en toen de laatste kaarsjes van het Kerstspel waren gedoofd, vertelde de heer Th. Booy een Kerstverhaal. Tot slot werd het „Ere zij God" gezongen.

In de lange gangen van het paleis stonden tafels met broodjes en warme chocola. De Koningin, de Prins en de Prinsessen waren de eersten, die hun gasten een warme drank uitschonken. Ieder kreeg van de Prins en de Prinsessen een kerstbrood en de mannen kregen van de Koningin de Prinsessekalender.

In de Kerstboodschap van Eisenhower, die via radio-Vrij Europa naar Tsjechoslowakije, Polen, Hongarije, Bulgarije en Roemenië werd uitgezonden, zeide de Amerikaanse president: „In de Kerstijd wil ik u laten weten, dat het Amerikaanse volk begrip heeft voor de beproevingen, waaronder u lijdt, uw bezorgdheid om het herstel der individuele vrijheid deelt en ook uw vertrouwen, dat het recht tenslotte zal zegevieren om u temidden van de vrije volkeren der wereld terug te brengen."

Van minister Dulles, de Democratische leider Stevenson, oud-president Hoover, gouverneur Harriman van New York en de vakbondsleider Reuther werden soortgelijke boodschappen uitgezonden.

Te Bethlehem is men druk bezig met voorbereidingen voor het Kerstfeest.

In de grot van de geboorte branden voortdurend lampen van alle riten. Een zilveren ster geeft de plaats aan, waar het Christuskind na zijn geboorte gelegen zou hebben. Voor de Latijnskatholieken zal het hoogtepunt gevormd worden door een processie na de H. Mis in de Franciscaner Catherina-kerk, waarbij de patriarch een beeld van het kind Jezus naar de grot zal dragen.

Surinaamse landsdienaren ontvangen extra uitkering

Paramaribo. — De Staten van Suriname hebben met algemene stemmen een motie van de oppositie goedgekeurd om landsdienaren met een jaarinkomen van ƒ 7200 een extra uitkering van ƒ 200 te geven. De motie werd aangenomen ondanks het feit, dat premier Ferrier eerder te kennen had gegeven, dat de regering zulks niet kan, gezien de financiële positie van het land. Na aanvaarding van de motie zeide de premier, dat de regering zich nog ernstig zal beraden.

Kerstboodschap van H.M. de Koningin via de CUROM

Willemstad. — In het CUROM-programma voor de a.s. dagen komen enkele hoogtepunten en programmawijzigingen voor. Zo zal in de eerste plaats de KERSTREDE van H.M. Koningin Juliana op Eerste Kerstdag te precies 1 uur n.m. worden uitgezonden.

De programma's GROETEN VAN ANTILLIAANSE JONGEREN, die wat stagnatie hadden ondervonden, zullen door extra-uitzendingen worden ingelopen. Zo worden de volgende programma's gebracht: zaterdag 24 december om 7.10 n.m. Den Burgh, Rijswijk, zondag 25 december 5.30 n.m. Naarden, maandag 26 december, 6.20 n.m. O.L.V. ter Eem, vrijdag 30 december, 6.20 nm Weert I en zaterdag 31 december 6.20 n.m. Weert II en Roermond.

Op 24 december wordt te 8.15 n.m. de Wijdingsdienst uit de Prot.Kerk Rio Canario uitgezonden, terwijl eveneens op 24 december te middernacht de Nachtmis vanuit de Kapel van het St. Elisabeths Gasthuis zal worden uitgezonden. Op 25 december 6.10 n.m. groeten uit Canada en om 7.10 n.m. Canadese Kerstliederen, beide transcriptieprogramma's van de Canadian Broadcasting Corporation. En op Nieuwjaarsmorgen blijft de Curom tot half twee in de lucht met vrolijke muziek.

Gouv. v. Tilburg bij Min. Drees

's-Gravenhage. — De nieuwe benoemde gouverneur van Suriname, de heer J. Tilburg, heeft gisteren zijn opwachting gemaakt bij premier dr. Drees in diens kabinet.

's-Gravenhage. — De Tweede Kamer heeft zonder hoofdelijke stemming het wetsontwerp aangenomen tot wijziging van de begroting 1955 van Overzeese Rijksdelen (voorschot aan de Stichting voor de ontwikkeling machinale landbouw Suriname).

Cola Debrot Ridder in de orde van de Nederlandse Leeuw

's-Gravenhage. — Gistermiddag had op het ministerie van Overzeese Rijksdelen een korte plechtigheid plaats, waarbij minister Kernkamp op gewezen gevolmachtigde minister der Antillen, mr. Debrot, ter kennis bracht van zijn onderscheiding bij K.B. van 20 december: de benoeming tot ridder in de orde van de Nederlandse Leeuw.

Prof. Kernkamp sprak er zijn verheugenis over uit, dat hij als eerste in dit gezelschap (onder meer waren aanwezig gevolmachtigde minister Lampe, de secretaris-generaal van Minvor, de chef van het kabinet en verscheidene hoge ambtenaren van de directie Suriname en de Antillen) de heer Debrot met de hoge onderscheiding, die zijns inziens ten volle verdiend was, mocht geluk wensen. Hij herinnerde aan de werkwaardige carrière van de heer Debrot, die rechten en medicijnen studeerde, geruime tijd de medische praktijk uitoefende te Amsterdam en op Curaçao, van wie ieder weet, dat hij met grote litteraire gaven begiftigd is, en die op zeker ogenblik in de politiek ging. Daarbij moet zeer sterk het sociale gevoel van de heer Debrot gesproken hebben. Voor de wijze, waarop hij zijn taak vervulde, had prof. Kernkamp niets dan lof en hij wist uit persoonlijke ervaring, dat veel belangrijk werk altijd op diens schouders rustte. Hij memoreerde de prettige samenwerking en ook met zijn ministerie, dat daar het volle profijt van trok.

Daarna spelde hij het ordeteken op.

De heer Lampe sloot zich bij de gelukwensen en waarderende woorden aan en verklaarde, dat mr Debrot zich op voortreffelijke wijze van zijn vele taken als vertegenwoordiger, algemeen vertegenwoordiger en de laatste zeven maanden als gevolmachtigd minister heeft gekweten. Dat de regering der Nederlandse Antillen deze taak op de schouders van mr Debrot legde, getuigt van de hoge waardering voor diens werk. Ook namens de Nederlandse Antillen sprak de heer Lampe zijn gelukwensen uit met deze onderscheiding.

De heer Debrot verzocht zijn diepe dankbaarheid aan Hare Majesteit over te brengen voor de hoge onderscheiding en dankte ook in verband hiermede de minister. Hij verklaarde, dat hij met deze minister de meest gelukkige vorm van samenleving gevonden had om tot het juiste doel te geraken. Dit geldt voor het gehele ministerie. Bij de strijd om de eenheid van het koninkrijk, zowel als voor de zelfstandigheid der delen had de minister een zeer zware taak te volbrengen. Maar het resultaat is bereikt; de vrijheid was niet alleen op het geduldige papier der constitutie, maar in wezen bereikt.

Tenslotte dankte hij minister Lampe voor de persoonlijke vriendschap en verzekerde hij, dat deze op zijn voortdurende samenwerking kan rekenen.

Iers politie-hoofd ontving vergiftigde gebakjes

Belfast. — Onbekenden hebben aan Sir Richard Pim, hoofd van de politie van Noord-Ierland, een aantal vruchtengebakjes in Kerstverpakking gezonden ,die, naar later bleek, zwaar vergif bevatten.

Sir Richard was niet thuis toen het gebak bezorgd werd. Zijn vrouw kreeg argwaan, omdat even later iemand opbelde en op geheimzinnige wijze informeerde of de gebakjes aangekomen waren.

Sir Richard liet later het gebak onderzoeken, waardoor aan het licht kwam, dat het een dodelijk vergif bevatte. Er is nu een officiële waarschuwing uitgegaan aan alle functionarissen in Noord-Ierland om voorzichtig te zijn met Kerstgeschenken van onbekenden.

Benoeming Inspecteur van Onderwijs

Willemstad. — Naar wij uit goede bron vernemen kan dezer dagen de benoeming verwacht worden van de Inspecteur van Onderwijs. Deze benoeming wordt vóór 31 december verwacht.

Politie-mensen moeten nog even wachten

Willemstad. — De uitbetaling van de overuren van het politiepersoneel is, zo vernemen wij, nog niet geschied en kan ook niet meer voor de Kerstdagen plaats vinden. De administratieve rompslomp is zo enorm dat het personeel van de Administratie van Financiën niet klaar is gekomen met het uitrekenen en klaarmaken van de bedragen. Wij vernemen dat tegelijkertijd de overuren, gemaakt tijdens de dagen van „Janet" en die gemaakt werden op Nieuwpoort, worden uitgekeerd. Het is jammer dat de politiemensen deze bedragen niet voor de Kerst hebben mogen ontvangen. Anderszijds dient men begrip te tonen voor de enorme werkzaamheden die aan een dergelijke uitkering op zo een korte termijn zijn verbonden. Er is zowel door het personeel van de Politie-admistratie als door het personeel van Financiën hard gewerkt en men hoopt de uitkeringen voor Statuutdag te kunnen uitreiken.

Nieuwe Gouverneur van Suriname naar Curacao

Willemstad — Naar wij vernemen zal de nieuwe Gouverneur van Suriname op of omstreeks 5 februari naar Curacao komen met de „Willemstad" van de KNSM. De heer van Tilburg is dan enkele dagen de gast van Gouverneur Struycken, waarna de „Willem van der Zaan", het fregat van de Kon. Marine de nieuwe Gouverneur naar Suriname zal brengen. Het ligt in de bedoeling om dan de „Willem van der Zaan", na de reis naar Suriname, een bezoek te laten brengen aan Pto. Cabello, Venezuela.

Voor de jeugdige typografen van Scherpenheuvel was het een zeer bijzondere dag, toen de heren Hoffman en Winkels aan zes hunner het Grafisch Diploma A. konden uitreiken, als bewijs dat ze het eerste leerjaar, onder leiding van de Eerw.. Fr. Auxentius, grondig gestudeerd hadden.

Bij het uitreiken der diploma's had de heer Hoffman voor elk der geslaagden in het bijzonder een hartelijk woord, dat tevens een stimulans was om voort te gaan op de ingeslagen weg, om straks bij het verlaten van Scherpenheuvel het einddiploma te bezitten, om dan met een zekere kans op succes een goede werkkring te zoeken.

De geslaagden zijn: v.l.n.r. A. Wout, C. Mercelina, H. Wawoe, G. Contreras, R. Pauletta, A. Maduro.

Met het behaalde diploma alvast proficiat.

Directie en Redactie wensen alle adverteerders, abonné's en begunstigers een ZALIG KERSTFEEST

Dankbare Marine als gastvrouwe

„Onze Vloot" vaart met „Willem van der Zaan"

Heerlijke hap nasigoreng smaakt goed

Willemstad. — De Kon. Vereniging „Onze Vloot" is gisteravond met de „Willem van der Zaan", het op Curaçao gestationneerde fregat van de Koninklijke Marine, uitgevaren voor een vaartocht met schietoefeningen. Deze vaartocht is aangeboden omdat de Marine de behoefte voelde iets terug te doen voor de vereniging, die het afgelopen jaar zoveel voor het personeel van de Kon. Marine heeft gedaan. Het was tegen zes uur een hele aanloop van genodigden op Parera waar personeel van de Marine de gasten naar de steiger „loodste". Precies zes uur vertrok de „Willem" zoals velen het schip noemen. De brug en de seindekken waren vol met gasten, die reeds bij het begin genoten van het vaartochtje. Voor velen was het een vreemde maar aangename gewaarwording, om eens de Annabaai uit te varen.

Langs de brug en de aan beide zijde van de stad opgestelde kerstbomen, die deze avond voor het eerst brandden, voer het fregat naar op enzee. Een heerlijk frisse bries waaide de oorlogsbodem tegemoet. Aan boord kwam de echte sfeer erin. De hele bemanning, zowel het laag als hoog personeel, deed de uiterste best om het de 110 gasten aangenaam te maken. En de bemanning is hierin volkomen geslaagd.

In verschillende groepen werden de leden van de vereniging „Onze Vloot" over het schip rondgeleid. De „gidsen" kweten zich op een aangename wijze van hun taak.

Na enkele uren varen in zuidelijke richting kwamen plotseling twee vliegtuigen van de Marine-luchtvaart Dienst in aanval op het schip toegevlogen. Men had inmiddels een schijf uitgezet, die door de oorlogsbodem werd gesleept. Hierop richtten de jagers hun boordwapenen. Er werden lichtkogels uitgeworpen die het fregat met haar opvarenden in een zee van licht zetten. Het schieten was verrassend goed, menigmaal werd de schijf geraakt. Om negen uur begon het schieten aan boord van de oorlogsbodem zelf.

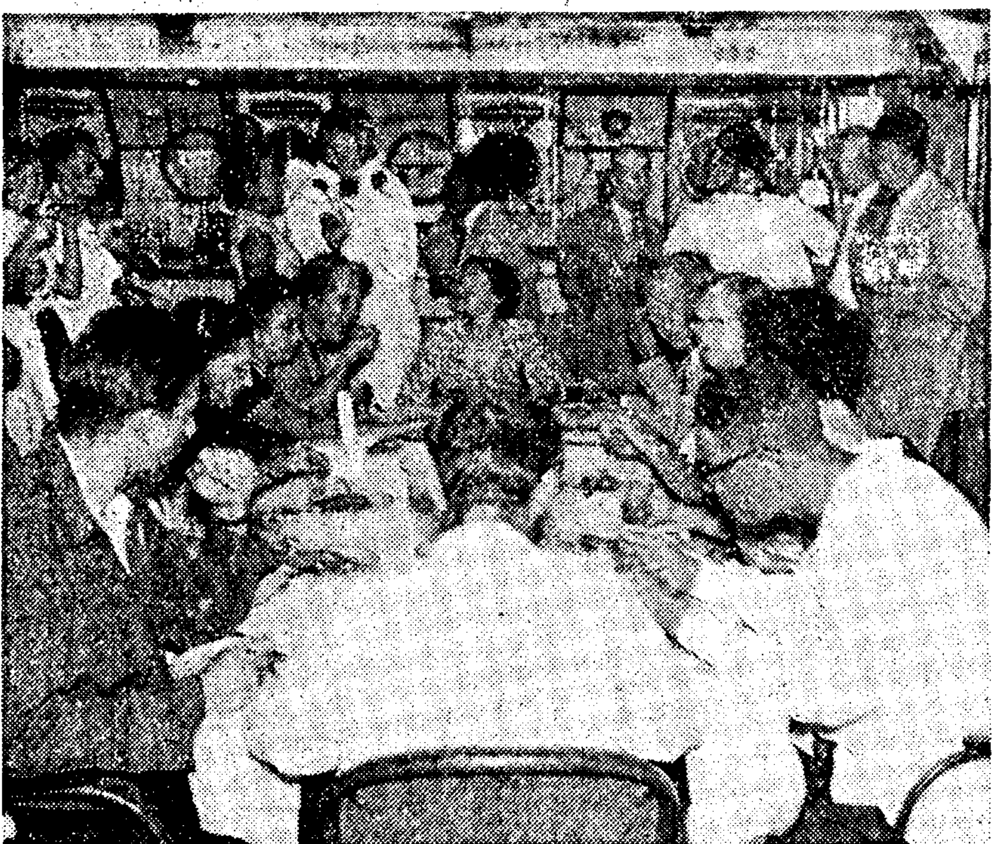
Tussen een heerlijke nap nasigoreng door werd op de grote schijf die men meegenomen had en die van een zeil voorzien wegdreef, geschoten met de scheepskanonnen. De raketten maakten een enorm geluid en het was voor velen prettig watjes te hebben ontvangen.

Over de nasigoreng behoeven wij niets te zeggen. Iedereen kent deze heerlijke hap, die bij de Marine ook zo graag wordt gegeten. De leden van „Onze Vloot" hebben het zich laten smaken.

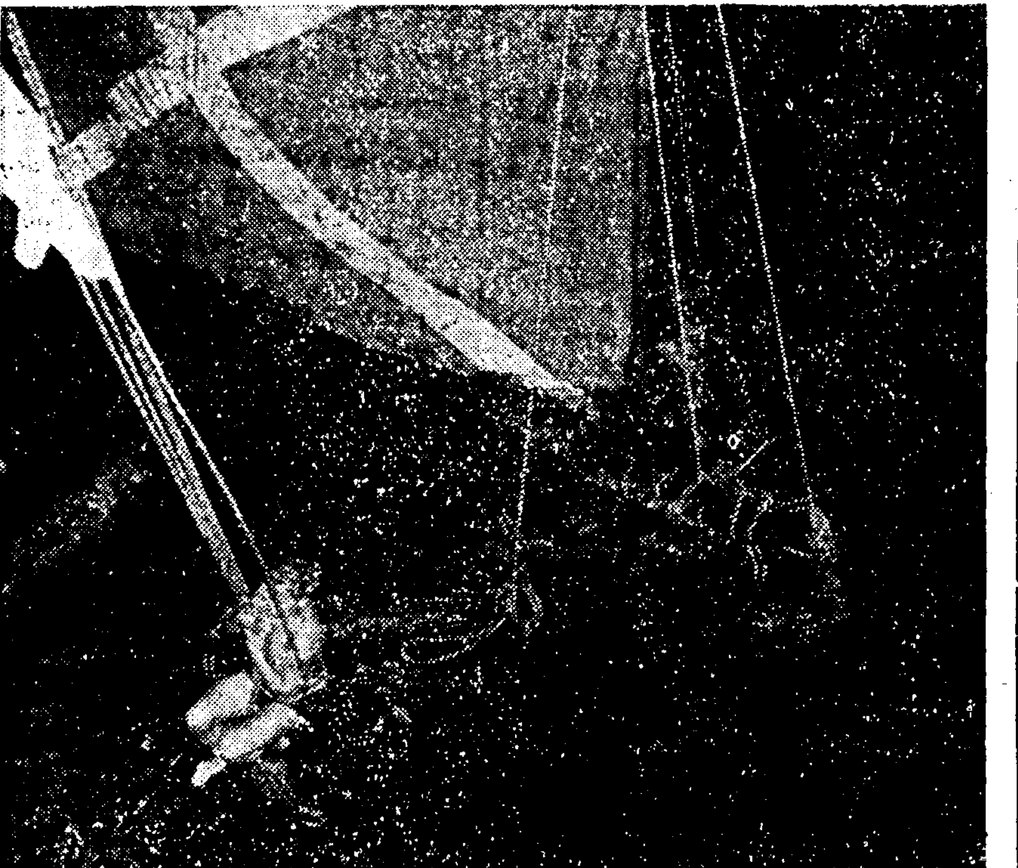
Met ware doodsverachting klauterden na de schietoefeningen de twee matrozen, die ook bij het uitzetten van het vlot in zwembroek naar beneden gingen om de mast te bevestigen, weer op het vlot. De stalen koker, nodig voor het opsporen van het vlot met de radar, was verdwenen.

Zeer waarschijnlijk was deze erafgeschoten. Toen het vlot oftewel de zgn. „Noordzeeschijf", zoals de marineklanten hem noemen, weer binnen gehaald was, zette de „Willem van der Zaan" koers naar Curaçao.

Om 23.10 uur voer het fregat de Annabaai weer binnen. Zeer voldaan over het interessante en frisse vaartochtje namen de gasten later afscheid van commandant R. J. Hordwijk. De Commandeur A. van Karnebeek heeft deze reis ook meegemaakt. Het is een leuke tocht geworden.

De hap nasigoreng liet iedereen zich smaken. De kok had er zijn uiterste best op gedaan, want het smaakte verrukkelijk. Hier een kijkje in de longroom. Er werd in groepen gegeten.

De „Noordzeeschijf" wordt klaargemaakt. Twee leden van de bemanning zijn op het „vlot zonder bodem" geklauterd om de masten met het zeil erop te bevestigen.

H. Missen in Groot Kwartier

Willemstad. — De Nachtmis in de Kerk van Groot Kwartier begint om 4 uur. Op Tweede Kerstdag zijn de H. Missen om 7.30 en 8.30 uur.

Dominicaans Consulaat dankt „Amigoe" voor Feria-berichtgeving

Willemstad. — Het doet de redactie van ons blad een genoegen een gedeelte te kunnen weergeven van een schrijven van de vice-consul belast met het Consulaat Generaal van de Dominicaanse Republiek alhier naar aanleiding van onze publicatie over de grote Feria te Ciudad Trujillo.

Hierin betuigt de vice-consul zijn dank voor de aandacht, die wij als eerste en allenig blad in de Nederlandse Antillen op 20 december jl. aan deze voor Santo Domingo zo belangrijke gebeurtenis wijdden. Het schrijven luidt aldus:

Señor Don A. G. Jansen,
Jefe de Redacción del "Amigoe di Curaçao", Ciudad, (O).
Distinguido señor Redactor y amigo: Complacidamente tengo el agrado de dirigirme a usted, con ocasión de expresarle nuestras más sentidas gracias por la magnífica e interesante publicación que hiciera sobre la Feria de la paz y la Confraternidad del Mundo Libre, que se celebra actualmente en Ciudad Trujillo, capital de mi país, la República Dominicana, en la primera página del importante diario de su digna dirección, en fecha 20 del presente mes.

Al agradecer a usted la amabilidad de su atención a la presente, le saluda de la manera más atenta,

PEDRO FERNANDEZ-PEIX,
Vicecónsul, Encargado del Consulado General de la República Dominicana.

Kerstbomen en geschenken

Willemstad. — De beide kersbomen die dit jaar weer werden geplaatst door de Vereniging van de Handel (Gouvernementsplein en het Brionplein) hebben gisteravond voor het eerst gebrand. De werklieden van D.O.W., die deze bomen hebben geïnstalleerd, verdienen een pluim. De bomen staan prachtig en brengen de mensen echt in de stemming.

De Vereniging van de Handel heeft dit jaar nog meer gedaan. Een comité, bestaande uit de dames Zr. J. Parker, Mevr. Bientjes, Mevr. W. Karner—Chumaceiro, Mevr. J. Ballart—Marchena, Mevr. Martijn—Debrot, Mevr. Lande weer en Mevr. E. Henriguez—Maduro, heeft een enorm aantal kerstcadeau's klaargemaakt die met medewerking van Mevr. Heyer (Soc. Zaken) naar de gebrekkige kinderen, de Ouden van Dagen, het weeshuis op Sta. Rosa, Don Bosco en Scherpenheuvel werden getransporteerd. Dat al deze mensen zowel jong als oud zeer verheugd waren met de geschenken, behoeft geen betoog.

De Gedeputeerde van O.W., de heer O. R. Beaujon verleende medewerking bij het opstellen van de kerstbomen.

Nieuwe havenaalmoezenier

Willemstad. — Om aan de steeds toenemende behoefte aan Paters zoveel mogelijk tegemoet te komen, heeft de Hoog Eerw. Pater Provinciaal, Bonaventura Jansen O.P., de oud-aalmoezenier van de Nederlandse Marine, de Zeer Eerw. Pater Dominicus Huberts, benoemd tot aalmoezenier van het R.K. Zeemanshuis, tevens Havenaalmoezenier.

De huidige aalmoezenier, de Zeer Eerw. Pater Bernard Jansen, zal daardoor in staat worden gesteld zich weer geheel voor de parochiële zielzorg vrij te maken.

Pater Huberts wordt half februari as. hier verwacht.

CURACAOS NIEUWS

VOOR CURACAOS NIEUWS ZIE OOK PAG. 6. AGENDA ZIE PAG. 5.

Musikale medewerking in J.P.F.

Willemstad. — Aan de Kerstversiering in de Club J.P.F. zal hedenavond het harmonie-kwartet van Wattie Bornitie, op Curacao wel bekend, zijn medewerking verlenen. De zang berust bij Alma Gardenslen, sopraan, B. Yard alt, J. Bonno, tenor en B. Brewster bas. Er wordt een solo gezongen door Alma Gardenslen. Verder treedt ook het mannenkoor van Bornitie op. Zij die de genoemde personen kennen, weten dat er een interessante avond wacht in de Surinaamse Club J.P.F.

Cepim mutaties

Willemstad. — **Aangekomen van Nederland:** W. Nijdam, R. F. Schook, M. Groen, G. P. J. Bresser, J. van Nieuwkoop, P. Leeman, W. F. Duyker, B. Lagendijk, L. A. Petten, A. A. J. Janse.

Vertrokken naar Nederland: H. Th. de Zwart, W. H. Bouman, P. B. Hibma, T. H. Meyers, N. Dapper, A. de Kater, J. M. Nobels, H. H. Bergsma.

Naar Mexico: E. T. Hypolite.

Naar Paramaribo: H. J. Louiszoon, E. C. Stomp.

NIEUWPOORT EN DE STATEN

Moet het verslag van de landsbemiddelaar geheim blijven?

Regering behoort stelling te nemen tegen aangekondigde boycot van intern. vakbonden

Willemstad. — In het Eindverslag n.a.v. de Memorie van Antwoord betreffende de landsbegroting 1956 wordt gezegd, dat enkele leden gaarne een nadere precisering zouden vernemen met betrekking tot de stelling der Regering, dat zij „meent juist door een volle erkenning van de aan de arbeiders toekomende rechten" enz., met name ten aanzien van het begrip „de aan de arbeiders toekomende rechten". Immers kunnen „toekomende" rechten evengoed rechten zijn, die weliswaar geacht moeten worden te bestaan, doch die de facto nog niet aan de arbeider zijn toegekend. Gaarne zouden de leden aan het woord voorts met betrekking tot de daarop volgende passage, t.w. dat „de verenigingen van arbeiders voorheen een min of meer geïsoleerde en miskende status hadden", vernemen of de Regering bereid is ter staving van deze boute bewering bewijsmateriaal over te leggen.

Vele leden hadden met voldoening kennis genomen van de mening der Regering, dat „gezonde arbeidsverhoudingen ten zeerste zouden worden gediend, indien buitenstaanders zich zouden onthouden van het geven van publiciteit met betrekking tot zich voordoende conflicten ter zake, voor zover deze publiciteit zich niet richt op het algemeen belang van de Nederlandse Antillen". Deze mening van de Regering belet evenwel helaas niet, dat reeds geruime tijd voor het internationale forum publiciteit over de arbeidsverhoudingen in de Antillen gegeven wordt op buitengewoon misleidende wijze, waarbij men zich niet aan de indruk kan onttrekken, dat de valse voorlichting vanuit de Nederlandse Antillen zelf afkomstig is. Met kracht wensen de leden aan het woord dan ook te protesteren tegen dit optreden van degenen, die zich niet ontzien ter wille van een of ander voordeel op het terrein van het arbeidswezen de goede naam van het Land op deze wijze in het buitenland te grabbel te gooien. Van het vertrouwen van het buitenland immers hangt af of nieuwe welvaartsbronnen met succes aangeboord kunnen worden.

Enkele andere leden verzochten te mogen vernemen wie hier onder het woord „buitenstaanders", in de vorige alinea bedoeld, dient te worden verstaan. Gaarne zouden zij voorts een opheldering ontvangen met betrekking tot de mededeling, dat het „huidig" streven van „de" arbeiders in principe gerechtvaardigd wordt door ons „rechtenstelsel", zoals af te leiden valt uit het Statuut enz. Welk is n.l. het huidig streven? Welke zijn de arbeiders? Wat wordt bedoeld met rechtenstelsel?

Tot hun leedwezen hadden enkele leden kennis genomen van de mededeling, dat de Regering het niet wenselijk oordeelt het verslag van de landsbemiddelaar in het conflict bij de Mijnmaatschappij over te leggen. Gaarne zouden zij vernemen of de mening, dat de inhoud van het verslag geheim, althans vertrouwelijk dient te blijven, ook gedeeld wordt door de landsbemiddelaar zelf, terwijl zij overigens de Regering in overweging willen geven het verslag desnoods onder geheimhouding aan de Staten over te leggen.

Enkele andere leden zouden gaarne van de Regering vernemen of zij haar standpunt, dat het niet wenselijk is het verslag over te leggen, baseert op het feit, dat daarin misschien vertrouwelijke mededelingen worden gedaan. Zo ja, dan zou er des te meer grond zijn om het standpunt van de Regering af te keuren, aangezien immers met dat argument in de hand inhoud van elk verslag aan de openbaarheid kan worden onttrokken. Het feit, dat het verslag van een bemiddelaar in een openbaar arbeidsconflict geheim wordt gehouden, moet beschouwd worden als een daad van onjuist beleid, aangezien zodoende de arbeid van de bemiddelaar haar doel geheel voorbij schiet. Immers is bij arbeidsconflicten een van de middelen, die zeker geacht worden te kunnen bijdragen tot vereffening van idem, juist de publicatie van het verslag van de bemiddelaar, zoals trouwens ook duidelijk is aangetoond in de geschiedenis van de Arbeidsgeschillenwet in Nederland.

Ook verslag Lago staking was geheim

Vele andere leden verklaarden zich in tegenstelling tot het vorenstaande geheel te kunnen scharen achter het standpunt van deze en ook van de vorige Regering, dat dergelijke verslagen niet voor publicatie vatbaar zijn. De Staten hebben immers ter gelegenheid van de staking bij de LAGO enige jaren geleden ook gevraagd om het verslag van de bemiddelaar, waarop door de Regering een gelijksoortig antwoord als in het onderhavige geval gegeven is.

Enkele leden zouden gaarne vernemen of de Regering thans bereid is het rapport van de bemiddelaar bij de LAGO-staking — desnoods vertrouwelijk — aan de Staten over te leggen, terwijl in dat verband eveneens gaarne vernomen zou worden of het waar is, dat destijds op verzoek van het eilandgebied Aruba een landsbemiddelaar benoemd is.

Worden strike-breakers beschermd?

Onder verwijzing naar de mededeling, dat de Regering ten volle het recht van de arbeiders erkent om te gaan werken ingeval van staking, desnoods onder bescherming van de Overheid, verzochten enkele leden te mogen vernemen of deze verklaring tevens een erkenning inhoud van een plicht van de Overheid om z.g. „strike-breakers" te beschermen.

Vele andere leden stelden hiertegenover, dat h.i. de Regering op dit punt reeds op voldoende en afdoende wijze haar standpunt heeft te kennen gegeven, zodat deze vraag thans overbodig moet worden geacht.

Nadelige invloed

Met voldoening hebben enkele leden kennis genomen van de toezegging, dat ingeval van „nadelige invloed op het eigen vakbondswezen door internationale organisaties" de Regering niet zal schromen „daartegen middelen te nemen binnen het raam der bestaande mogelijkheden". Reeds thans doet zich een dergelijk geval voor, waarbij niet alleen de vakbonden nadelige invloed na de inmenging door internationale organisaties ondervinden, maar ook zelfs de Nederlandse Antillen als geheel. De aankondiging immers van een internationale vakorganisatie om de strijd van de Vakbond van de Antilliaanse Mijnarberders te steunen met geld en sabotage —terwijl er nauwelijks meer van een conflict sprake is, daar zelfs de Regering er zich op beroept, dat 250 buitenlandse arbeiders zijn afgevloeid — kan bezwaarlijk geacht worden het Land ten goede te komen. Gaarne zouden de leden aan het woord dan ook in het licht van de hiervoren bedoelde toezegging vernemen wat de Regering denkt te doen tegen de voorgenomen boycot.

Nog zouden enkele andere leden in verband met de door de aan het woord geweest zijnde leden aangehaalde passage van de Memorie van Antwoord willen vernemen wat daarin verstaan dient te worden onder de „bestaande mogelijkheden".

Verrassend recital van mevr. Bondam - v. Breemen

(Van onze verslaggeefster)

Willemstad. — Gisteravond bewees mevr. Thelma Bondam—Van Breemen voor een klein, doch geselecteerd gezelschap in de Curom-studio nogmaals haar talentvol kunnen op het Concertvleugel. Zij liet vooral door haar vertolking van de verschillende delen het volle licht op haar prestatie vallen, die zonder twijfel zeer opvallend was.

Het programma werd geopend met twee opnamen van J. Rameau, Rigaudon en l'Egyptienne. Mevr. Bondam—van Breemen liet hierbij haar gevoelens een eigen taal spreken en wist die in harmonieuze klanken uit te beelden. Daarna volgde een sonate in Bes. van Fr. Schubert, bestaande uit vier delen, nl. Molto Moderato, Andante Sostenuto, waarbij de bas op de voorgrond trad en de linkerhand merendeels de melodie moest verwerken, en verder nog Scherzo en Allegro ma non troppo, een moeilijke en gecompliceerde noviteit, die Mevr. Bondam—van Breemen met vaardige vingers, niettegenstaande enkele nauwelijks door het oor op te merken liche ontsporingen, tot een volwaardig einde van het eerste gedeelte van het programma wist te brengen.

Na de pauze hervatte mevr. Bondam—van Breemen haar verfijnde voordracht en speelse virtuositeit met een vertolking van Marko Tajcevie, Balkanskih Igara en een Sonatine, bestaande uit drie delen ,van M. Ravel Tenslotte besloot zij haar recital met Triana van Izaak Albeniz, welke compositie een romantische inslag had, die behalve aan de bedoeling ook aan de verwachting, die men aan het werk van Albeniz stelt, beantwoordde.

Mijn vrienden de DJOEKA'S

„HOW WIKI JOE, PAITI?" („Hoe bent u wakker geworden, pater?")

De Djoeka-jongens helpen moeder de vaat wassen. Zij doen dat met zand, het schuurt goed, en het is goedkoop.

De vallen af is gevaarlijker dan de vallen op. Blijf de korjaal steken op een onder het water verborgen steen, dan drijft hij meteen dwars en rolt om. En dan.... enfin, niet aan denken. De vaardigheid, die de Djoeka's aan de dag leggen om de vallen op en af te gaan, komt ons fantastisch voor.

We zitten met drie Djoeka's en veel bagage in een korjaal en varen voorbij Kapasiké. Voor we Avo Baka bereiken, horen we het gedruis van de val Aloesoe Banja, de Verloren Rib. Gitál zit ineengedoken op de voorplecht. Hij zegt geen woord, en kijkt nauwelijks een keertje om. Zijn ogen zijn onophoudelijk op het water gevestigd. Met één kalme handbeweging geeft hij de richting aan. Dicht bij de val gekomen, gaat hij staan. Met één blik overziet hij de situatie en bepaalt de route. Even kijkt hij om en beduidt ons dat we bagage en onszelf maar moeten bedekken; en stil blijven zitten. Het water wordt wild. Een paar honderd meter verder zie je kolken en golven en heel veel stenen steken boven het water uit. Gitál neemt de drie meter lange koela, de anderen eveneens. De boot schiet nu als een pijl door het water en helt bij de vele bochten sterk. De houding van Gitál stelt je volkomen gerust: een beeld van Rodin. Eén bonk spieren. Een buitenstaander zou me in levensgevaar achten; ik voel me volkomen op mijn gemak. Nu schieten we recht op een anderhalve meter hoge steen af. Gitál richt zijn koela omhoog. Al zijn spieren zwellen op. Met onfeilbare zekerheid plaatst hij de stok midden op de steen en de korjaal glijdt er rakelings voorbij. We „nemen" nog een paar stenen. De film duurt slechts een minuut; voor mij een minuut van sensatie en bewondering.

In kalmer water gekomen gaat Gitál weer zitten. Ik ben enthousiast over de geleverde prestaties en begin sigaretten uit te delen. „Neem er maar drie tegelijk, jullie hebben het verdiend". De mannen nemen de sigaretten met een klein glimlachje aan en begrijpen mijn hoerastemming niet goed. Ze zien kennelijk geen verband tussen die sigaretten en het „nemen" van de val. Vallen op en af is hun dagelijks werk.

★

Een bezoek aan een Djoeka-dorp moet u zich niet al te missiekalenderachtig voorstellen. De bewoners voelen zich lang niet altijd vereerd met een bezoek en zijn er evenmin buitengewoon op gesteld. Ze bemerken zeer goed, dat de meeste bezoekers voor hun eigen plezier hier komen. De herinnering leeft bij hen nog steeds, dat de bakra's, de blanken, en alle stadsmensen hen in het verre verleden niets dan ellende hebben bezorgd. De geschiedenis heeft tussen de blanke en de Djoeka een zware metershoge muur opgetrokken, en die muur staat er nog tot op de dag van vandaag. En iedere keer, dat een arme Djoeka met wat spaarcentjes een reis van dagen onderneemt om in de stad wat kleding, snuisterijen en keukengerei te kopen en daar wordt afgezet, wordt afgesnauwd, wordt uitgelachen, komt er weer een meter op die muur. Ook wanneer de blanke met een vriendelijk gezicht een dorp binnenwandelt het een en ander belooft, tegen hun zin foto's maakt, zeker ook wat foto's zal nasturen, en dan nooit meer iets van zich laat horen, komt er wéér een meter bij de hoogte van die muur. Nee, zonder meer bent u niet welkom.

Een eresaluut aan de missie, die bewerkt heeft, dat waar je als priester arriveert, meteen de helft van het wantrouwen verdwenen is. Ik had dan ook altijd bij het eerste bezoek aan een dorp een habijt aan en heb over onvriendelijkheid niet te klagen gehad Ook hield ik me strikt aan de boslandetiketten. Met een vrouw, die aan de oever de was stond te doen gaven we bericht mee aan de kapitein, dat er bezoek te verwachten was, zoveel man, met geneesmiddelen, duur en bedoeling van ons bezoek. Na een minuut of vijf trokken we dan op Eerst naar de kapitein. Je geeft hem een hand, met de andere de elleboog ondersteunend, en legt uit waarvoor je komt en of we hier en daar wat mooie foto's mogen maken, en of er ook ernstige zieken zijn.

Komt u plompverloren een dorp binnen, dan loopt u kans dat alle bewoners vluchten en zolang u er bent, niet meer voor de dag komen.

★

Op foto's en zeker op kleurendia's is het Surinaamse oerwoud zonder twijfel een paradijs. Als men van vreselijke ziekten en beesten hoort, is het een hel. Er zijn genoeg mensen te vinden, die dolgraag eens een expeditie zouden meemaken, en er zijn er die voor geen geld ter wereld het wagen ook maar één dag in het bos door te brengen. De waarheid ligt in het midden. Vraagt het de missionarissen, die er verplicht in leven. Bijna allen moeten het boslandwerk na een paar jaar opgeven vanwege de malaria. En toch ontkennen zij de charme niet die van zijn bewoners uitgaat: aanhankelijke, goedige, fiere mensen.

Van die werkelijke gevaren heb ik iets meegemaakt. Ik zag zware gevallen van malaria, ook onder de Djoeka's. Voor we de bossen ingingen, kregen we vanuit het ziekenhuis te horen, dat er een rabies heerste, een soort hondsdolheid, en dat er reeds drie gevallen met dodelijke afloop bekend waren. De beet van een bepaalde soort vleermuis brengt deze ziekte; en het krioelde er van vleermuizen. Van insecten hadden we veel meer last dan van grote beesten .Grasluizen kruipen tegen je benen op en bijten heftig. Ik zat vol beten. Te Mahó moesten we onze klamboe ophangen in de rook van twee vuurtjes omdat de invasie muggen anders niet te weren was. Maar de wespen stoorden zich niet aan die rook! De aldaar wonende Indianen zeiden ons, dat zij 's nachts altijd wat vuur aanstaken, ook als er geen muggen waren; dan kwamen er zeker geen slangen in je hut.

Grote beesten leven er wel. Toen wij te Lombè logeerden, werd er een buffel geschoten, waarvan heel het dorp smulde. Tijgers zijn er weinig. Maar te Alínji was er de vorige maand nog een vlak bij het dorp neergelegd. Wat nog meer? O ja, krokodillen. In het geheel heb ik er drie gezien, heel kleintjes, die verschrikt wegzwommen, toen er bezoek kwam.

En ondanks dat alles zal ik de eerste gelegenheid die mij geboden wordt om naar Suriname te gaan, aangrijpen. Ik zal dan weer kort in de stad blijven die ik niet erg goed ken om een zo lang mogelijk verblijf in het bos voor te bereiden. Want het bos met zijn stoere bewoners trekt mij onweerstaanbaar.

★

Na vele vergeefse pogingen heeft men dan eindelijk het lijk tot bij de boot gekregen. Een extra grote korjaal zal de dode naar zijn laatste rustplaats brengen. Iedereen leeft in spanning, want het komt wel eens voor, dat zelfs al staat een lijk op de boot het nog zijn wil te kennen geeft terug te keren naar het dorp. Moet het dan toch eenmaal gebeuren, dan wordt met man en macht geroeid, altijd stroomopwaarts, of zoals men hier pleegt te zeggen naar boven.

Djoekageesten dwalen als vanzelf naar boven, dieper het oerwoud in, verder van de stad af. De begraafplaatsen liggen ver van het dorp, liefst aan de overzijde van de rivier, en dan nog heel ver het bos in. Het zijn bijna ontoegankelijke oorden. Dagenlang zijn de grafdelvers er al heen getrokken. Ze maken eerst een groot ruim graf, en dan staande op de bodem een aflopende koker, wijd en hoog genoeg om de reuzenkist door te laten.

De van lijkvocht druipende kist wordt door het bos gedragen, in de kuil neergelaten en dan in de koker gestoten. Zand in de kuil en iedereen loopt weg van dit onheilspellend oord. Niemand, ook de familieleden niet, komt ooit terug op deze plaats.

Thuis gekomen desinfecteert zich heel het dorp door zich in te wrijven met piemba klei. Piemba heeft een geneeskundige kracht en werkt ziekteafwerend. Iedereen heeft die witte kleibolletjes in huis. De normale gezonde lucht van bloemen en planten keert weer in het dorp terug.

★

Eerst had ik hem voor de hoofdkapitein van het dorp aangezien, doch hij is slechts diens uitvoerder, een basia. Hij is een vriendelijke gemanierde man, die midden in het dorp een opvallend grote hoge hut bewoont. Een met twee verdiepingen, en tot in de nok met houtsnijwerk versierd. Nu duidt luxe in hutbouw bij de Djoeka's niet op stand of gezag. De hoofdkapitein van Lombè bewoont een zeer onooglijke hut, zonder versiering en klein van afmetingen. Verstand, vaardigheid en smaak zijn de eigenschappen die het woonhuis mooier maken.

Krosoeaka zit bijna gans de dag voor zijn hut, of eronder, in het souterrain. Hij groet altijd erg vriendelijk. Als ik hem in de verte niet zie, dan roept hij: „How wiki joe! paiti!". Hoe bent u wakker geworden, pater. Merkwaardig; de ochtendgroet tot twaalf uur is niet hoe je geslapen hebt, maar hoe je bent opgestaan, met het linker of het rechter been.

Een van de eersten die zich liet fotograferen was Krosoeaka. Hij was er vast van overtuigd, dat ik mij aan de belofte hem een foto te sturen zou houden. Met een stok in de hand, ten teken van macht staat hij voor zijn huis. Hij was er zelfs zozeer mee vereerd, dat hij onmiddellijk na afloop een jongen in een klapperboom stuurde om er drie cocosnoten voor mij af te halen. Ook zijn dochter Witti-Witti heb ik gefotografeerd. Nu zij gedoopt is draagt ze een tweede naam Eva. Krosoeaka leeft tevreden. Hij heeft voor een Djoeka heel wat van de wereld gezien. Lang leefde hij aan de andere kant van de Marowijne en was frans onderdaan. Lezen of schrijven kan hij niet, en hij vindt het ook helemaal niet nodig. Om wat wij beschaving noemen maakt hij zich niet druk. Het gaat zonder die beschaving ook. Jaartallen en cijfers laten hem onberoerd. Ik vroeg hoe oud hij was. Hij haalde zijn schouders op: „Weet ik niet. Ik ben geboren en ik ga dood, en daar tussen in leef ik".

Pater Brenneker.

De Amerikaanse luchtmacht heeft een microscoop in gebruik genomen, die de krachtigste ter wereld wordt genoemd en waarmee, naar men meent, zelfs de grootte van protonen kan worden bepaald.

Ollie Bommel en de Knollengaard

2412 — Tom Poes rende terug naar Rommeldam met het potje dat de oude baas hem gegeven had.

Hij was tamelijk buiten adem toen hij voor de gevangenis aankwam, maar hij wachtte niet om uit te rusten.

„Ik wil heer Bommel graag spreken", zei hij.

„Dat gaat zó maar niet!" bei de portier, die op de stoep een luchtje schepte. „Die meneer Bommel zit hier niet voor z'n plezier! Hebt U een papiertje van de burgemeester bij U?"

„Nee", zei Tom Poes, „dat niet. Maar heer Ollie heeft toch geen kwaad gedaan? Hij zit alleen maar in gijzeling en ik dacht, dat..."

„Bah!" riep de portier verbitterd. „Alleen maar in in gijzeling! Bah! Betaalt zijn schulden niet! Speelt mooie meneer met de florijnen van een ander! Bah!"

Tom Poes begreep, dat hij op deze manier niet verder kwam De verbitterde ambtenaar maakte geen aanstalten om hem door te laten en daarom nam hij onverwachts een aanloop en glipte langs zijn benen naar binnen toe.

„Hela!" riep de portier. Hij was even uit zijn evenwicht, want zijn waakzaamheid was er op ingesteld om te beletten, dat er iemand naar buiten zou glippen en niet naar binnen.

Na enig denken wendde hij zich echter om en snelde achter de indringer aan. Nu, die was niet zo ver weg. Tom Poes was het portiershokje binnengerend omdat hij besloten had de wilde wingerd van het eilandje in werking te stellen.

Daartoe greep hij de thermosfles, die de voortvarende ambtenaar hij z'n twaalf-uurtje had gezet en goot de inhoud daarvan in het potje uit.

„Warm en vochtig behandelen!" mompelde hij. „We zullen zien wat dat worden gaat!"

Op dat moment sprong de portier huilend van woede op hem af.

De Heer en Mevrouw

C. N. WINKEL-SCHEMEL

betuigen hun dank voor de vele bewijzen van medeleven ter gelegenheid van hun Gouden Huwelijksfeest.

Hun speciale erkentelijkheid willen zij naar voren brengen aan de

„Meisjesclub Villa Maria"
het „Corps Mariniers"
de „Nederlandsche Padvinders Vereniging"
de „Algemene Surinaamsche Vereniging J.P.F."

en de talrijke instellingen en personen, die dit feest tot een onvergetelijk bezit maakten.

Aan allen, nogmaals, onze hartelijke dank!

De Curacaosche Voetbalbond
WENST LANGS DEZE WEG AAN ALLE LEDEN, BEGUNSTIGERS EN HET PUBLIEK IN HET ALGEMEEN
Een Zalig Kerstfeest
en een
Gelukkig en Voorspoedig Nieuwjaar

Mens of Wolk?

door

A. Rutgers van der Loeff-Basenau

78

Op de bovenste verdieping, waar ramen aan alle kanten waren, stond Erlof hen op te wachten.

„Honderdzesentachtig ruiten moeten we inzetten," zei hij met een brede grijns en met een beweging van zijn duimen alsof hij al met de stopverf bezig was. „Hout, glas, cement, stenen, alles slepen we naar boven," zei hij.

Dit is maanden werk voor een flink stel arbeiders, dacht Lene Stojke, maar daarvoor is het mij toegewezen bedrag veel te gering. Hoe spelen we het klaar! Deze taak is te zwaar. Bart naast haar zweeg. Zij keek even naar Erlof's heerlijk jong, overmoedig gezicht, het was als een slok fris water na veel bitters. Toen sloot zij haar ogen en zij zag weer het verval, de vervuiling, het dievenwerk. Alleen als zij er voor instond voor het toegewezen bedrag de toren weer bewoonbaar te maken, zou het plan doorgaan. Meer kon niet uitgetrokken worden en het was haar denkbeeld.

Van deze toestand hier hadden ze daar op het hoofdkwartier natuurlijk geen begrip. Zo iets moest men met eigen ogen hebben gezien om het te kunnen geloven. Voor hen was het criterium van iets bruikbaars: de muren staan of de muren staan niet. W.. nu, de muren stonden. Maar dat was dan ook vrijwel het enige.

Zij voelde hoe Bart zijn hand onder haar elleboog schoof. „We gaan op het dak," zei hij. „Hoger kunnen we niet."

Daar, achter de hoge borstwering, stonden ze onder de vrije hemel. En naar alle kanten lag de wereld open. Naar Oost, Noord en Zuid de bergen met de bossen, steeds verder golvend tot alles zich oploste in een zacht blauwgrijs. Dichterbij was het streepjesspel van zwart en wit op de terrasgewijs beplante wijnhellingen, waar op elke kleine, grillig gevormde akker in de plooien van het terrein de tekening weer anders liep. Daartussen lagen de gaarden met hun besneeuwde vrucht. bomen en de verspreide kleine huizen onder hun wit gedekte daakjes. Onder in het dal school het oude stadje onder zijn lichte sneeuwlast, waardoor het rood en grijs van huizen, kromme straatjes en pleinen schemerde. Maar naar het Westen toe — naar heel dat open, wijde Westen waar de vlakte lag waaraan geen eind scheen te komen en waar de torens van de grote Rijnsteden en de toppen van de Vogezen ver, ver weg als puntjes in de eindeloosheid dreven — daar lag de troost en de helende kracht van de ruimte, van het grote, van het voor de mens onafzienbare.

Het was alsof alle kleine wolken aan de met een goudwaas overtogen avondhemel stil stonden terwille van de drie kleine mensen op de toren. Alsof op deze heldere avond de hele wereld een ogenblik haar adem inhield om zich aan hen te kunnen tonen in een roerloze grootheid: zo ruim en zo geweldig ben ik, van nabij getekend in zwart en in wit, maar verzacht en verstild en zo rijk aan mogelijkheden in de verte. Neem me zoals ik ben. Ik lig altijd klaar en open. En vergeet niet hoe mooi en onmetelijk ik ben, als je weer van je toren naar beneden bent gekomen.

„Ik geef mijn beroep op," zei Bart's stem hees. „Ik word hier torenwachter, met Erlof, als hij wil, zo lang het hier voor U nog niet bewoonbaar is. Als we hier de hele winter hard werken, kunnen we in het voorjaar klaar zijn. En dan mogen ze komen, de mensen...."

Zoals Erlof daarnet al de stopverf hanteerde, zo stak Bart nu een hand uit, als wilde hij een ander omhoog helpen.

Lene Stojke keek naar haar beide jongens, zoals ze daar stonden met hun hoofden en schouders donker tegen de lichte avondlucht boven de borstwering van de toren. Achter hen lag heel de wereld open, aarde en hemel. En in hen zag zij de kracht en het hoopvolle zelfvertrouwen van de jeugd. — Ik moet niet sentimenteel doen, dacht ze, dat verdragen ze niet, maar God, wat ben ik dankbaar voor die stopverfduimen en voor die hand en voor alles wat ze daarmee willen zeggen. Het is het begin van een zich herstellend vertrouwen. De hemel weet dat de hoop hun nog wel eens zal vergaan, want het zal niet gemakkelijk zijn. Maar hier zullen we voortaan thuis behoren.

Toen ze weer afdaalden door vuil en puin en scherven, zei Erlof:

„Moeder, we hangen een stallantaarn uit de toren zolang U nog beneden woont. Dan kunt U hierboven altijd ons licht zien. Goed?"

„Het is goed, jongen."

DE TOREN

Het volbrengen van een werk geeft vreugde en pijn. Soms is de pijn zo groot, dat de vreugde er nauwelijks tegen opgewassen lijkt. Maar later, wanneer de pijn voorbij is, wanneer de moeizaamheid van het werk nog slechts een weemoedige herinnering is, dan lijkt het alsof de vreugde groeit met de dag. Zulk een werk was het herstel van de toren.

Ik zag ze zitten op een zomeravond, op de stenen bank aan de voet van de toren: Lene Stojke en Erlof, later kwam ook Bart erbij. Achter hen brandde het licht in de keuken en iemand daarbinnen schuurde pannen, er klaterde water. Op de grote binnenhof, nog beschenen door de avondzon, en in de schemering onder de bomen en oude muren bewogen zich jonge mensen, stemmen klonken, zacht en zomers, er speelde iemand op een fluit, van beneden hoorden we een roep en juist kwamen drie jeugdige trekkers met zware laarzen de laatste stenen treden naar de burcht opklimmen. Ze vroegen onderdak. Lene Stojke trad hun tegemoet. Erlof bracht hen even later naar boven, op de achtste verdieping waren nog bedden vrij. Hij liep geruisloos voor hen uit op zijn lichte gymnastiekschoentjes. Ze liepen de brede, stenen buitentrap op naar de eerste verdieping. Ik zag Erlof's profiel. Zijn kuif krulde, zijn neus krulde, zijn lange, donkere wimpers krulden. Op de bovenste tree stond hij even stil, hij keek naar beneden, vluchtig naar mij, langer naar zijn moeder. Zij zat weer op de bank, zij was gewend aan haar zware lichaam. De jongen glimlachte naar haar. Zijn hand lag op de granieten leuning, het was al bijna een mannehand. In de houding van die hand en in het gebaar van de andere hand, waarmee hij de drie oudere jongens, die hem volgden, naar binnen noodde, lagen zijn zachte trots en zijn liefde voor de toren niet alleen, maar voor de hele omgeving waar hij thuis was en voor de mensen, die er kwamen.

(Slot volgt)

NETTO exploitatie uitgaven voor Volksontwikkeling en Opvoeding bedragen 54% der netto-kosten van begroting van gewone dienst 1956

Willemstad. — In het Verslag van de 2de Afdeling van de Eilandsraad Curaçao staat onder het hoofd: Volksontwikkeling en Opvoeding het volgende te lezen:

Met ontstelling hebben vele leden gezien, dat de raming der netto exploitatie uitgaven voor "Volksontwikkeling en Opvoeding" *54,268%* van het geheel der netto-kosten van de begroting van de gewone dienst voor 1956 uitmaken. Hoezeer ook deze leden er voorstanders van zijn, dat "volksontwikkeling en -opvoeding" ruim toebedeeld wordt uit de eilandelijke middelen, behoeft het weinig betoog, dat zij toch ernstige bezwaren moeten inbrengen tegen deze uitgaven, die niet in verantwoorde proportie tot die voor de overige terreinen van eilandelijke zorg staan.

Vergelijking van de ramingen van uitgaven voor dit terrein van eilandelijke zorg voor de jaren 1956, 1955, 1954 en 1953 laat zien dat de jaarlijkse stijging van deze uitgaven een gevaarlijke tendenz (in de zin van algemeen voortschrijdende beweging) vertoont. Dit klemt te meer wanneer het jaarlijkse accres van de schoolbevolking daarmede vergeleken wordt. Uit deze laatste vergelijking blijkt dat het accres in een zeer ongunstige verhouding staat tot de stijging der kosten.

De kosten per leerling per jaar nemen hand over hand toe, terwijl niet blijkt dat enige verlichting van deze ongunstige, zwaar op de begroting van de gewone dienst drukkende lasten, te verwachten is. De aan het woord zijnde leden zien uitgaven voor volksontwikkeling en -opvoeding als "belegging der eilandelijke middelen in inrichtingen van onderwijs en scholing". Zij gaan daarbij uit van de gedachte, dat ons onderwijs onze grootste eilandelijke industrie is. Helaas.... komt dan vast te staan, dat ons "onderwijsbedrijf" momenteel nauwelijks rendeert, aangezien dit in velerlei opzichten in hoge mate *inefficient* te achten valt.

Groot aantal niet-bevorderden

Schrikbarend is immers het aantal jaarlijks *niet-bevorderde* leerlingen; niet alleen van de eerste naar de tweede klassen van de lagere scholen, maar ook van de doublures en redoublures van de tweede tot en met de zesde klassen. In de M.U.L.O. kop- en de H.B.S.-klassen is het zittenblijven en de uitval van leerlingen eveneens uitermate groot.

Er valt te berekenen, dat ruim dertig procent van de aanwezige leerlingen in de 1ste klasse bij het lager onderwijs niet bevorderd worden naar de 2de klasse. Dit percentage is wel driemaal zo hoog als normaal. Immers, volgens het rapport Kramer-Waszink op het B.L.O. aannemende, dat 3 tot 3 1/2% van de leerlingen tot het B.L.O. behoren en dat 6 tot 6 1/2% tot de categorie der zwak begaafden (zonder beneden-normaal begaafd te zijn) behoren, dan zou een en ander ruim nemende, normaliter tien tot maximaal elf procent van de aanwezige leerlingen niet bevorderd worden.

Dit laatste percentage klopt ook met overeenkomstige cijfers in Nederland en elders (Zie Handelingen IIe Kamer 1954-55-3700 Hfdst. VI, Bijlage I). Het is hier niet de plaats om op de oorzaken van een en ander in te gaan, aangezien deze inderdaad alleen door wijziging in de onderwijswetgeving weggenomen kunnen worden. Ten deze wensen deze leden te volstaan met de aandacht van het Bestuurscollege op een en ander te vestigen en de vraag te stellen wat het Bestuurscollege in deze denkt te doen. De mededeling onderaan pagina 11 van de Algemene Beschouwingen en bovenaan op pagina 12 zegt deze leden niets. Het is deze leden bekend, dat begin 1954 de hier besproken Commissie werd ingesteld en dat ruim een jaar geleden de bedoelde "enkele suggesties" werden gedaan en dat daarna des Commissie's rapport plus suggesties "ergens zijn blijven hangen" en dat behoudens deze late mededeling, sedert de suggesties werden ingediend, de Raad van deze dingen onkundig werd gelaten.

Wat het overleg, dat met de Regering gepleegd moet worden omtrent de "opbouw van de onderwijs-organisatie zelf" met het door het eilandsbestuur in deze materie te nemen standpunt, alvorens inderdaad tot overleg met de Regering overgegaan kan worden, te maken kan hebben ontgaat deze leden te enenmale.

Te veel uitbreiding

Het aantal leerlingen, dat boven de wettelijke maximum leeftijd op onze scholen gehandhaafd wordt, tezamen met de zittenblijvers is een der oorzaken, dat ieder jaar meer uitbreiding dan wel nieuwbouw dan bij een rationeel beheer nodig zal zijn, tot stand gebracht wordt, ten koste van grote, ja, zoals hierna zal blijken, zelfs onverantwoorde kapitaalsinvestering. Zou hierbij in aanmerking gebracht kunnen worden, dat daarmede toch in ieder geval onroerend bezit verkregen wordt, — daargelaten of dit onder het huidige systeem van een 23 tot 28 urige gebruiksweek van de gebouwen wel verantwoord is — veel zwaarder wegen de uitgaven voor leerkrachten, die daarvoor aangehouden worden. En dan wordt hier niet eens ter sprake gebracht de remmende en andere verderfelijke invloeden, die de "zittenblijvers -van-beroep" en de leerlingen boven de wettelijke maximum leeftijd, uitoefenen op de normaal begaafde leerlingen en de goede gang van zaken bij het onderwijs. Zij die het gewone onderwijs niet kunnen volgen, moeten op andere wijze voortgeholpen worden.

Er zijn nog meer negatieve factoren die deze leden zwaar op hun geweten drukken. Ook de daadwerkelijke resultaten van het miljoenenbedrijf van ons onderwijs stemmen de aan het woord zijnde leden in mineur.

Heeft het Bestuurscollege wel eens laten nagaan — dit had moeten behoren tot de opdracht aan de zgn. Bezuinigingscommissie Onderwijs — hoeveel leerlingen van de diverse scholen de eindstreep behalen? Zo deze cijfers beschikbaar zijn werden zij gaarne vernomen. Naar het deze leden uit hun schaarse gegevens wil voorkomen, zullen ook deze cijfers ontstellend zijn.

De hoop die het Bestuurscollege uitspreekt, dat de scholen voor B.L.O. en de nijverheidsonderwijs inrichtingen in de toekomst verlichting van de proportionele lasten zullen brengen, vermogen deze leden niet te delen. Verder hebben zij op het oog het niet ramen van credieten voor inrichtingen van nijverheidsonderwijs (behoudens de meisjes nijverheidsscholen) in afwachting van de nijverheids onderwijsverordening, in plaats van verdere uitbreiding van M.U.L.O. kop klassen.

Onevenredig zwaar

Het in voorgaande betoog naar voren gebrachte vervult deze leden met bezorgdheid. Zij voorzien dat op deze onverantwoorde voet doorgaande, met behoud van de bestaande toestand, het terrein van eilandelijke zorg "volksontwikkeling en -opvoeding" binnen een paar jaren de middelen van het eilandgebied onevenredig zal bezwaren.

Immers bij het reeds betoogde komt nog, dat het *onderhoud* van de gebouwen, waarin voor vele miljoenen geïnvesteerd is, niet voldoende is. Er valt hier een achterstand van "grote beurten" in te halen, terwijl ook de ramingen voor onderhoud veel te weinig zijn. Deze leden hebben gedacht aan het creëren van een *onderhoudsfonds* en het aanbesteden van het onderhoud, waardoor ontkomen kan worden aan de abnormaal hoge kosten van de Dienst van Openbare Werken met zijn *te hoge overheadkosten.*

Tenslotte moet het deze leden van het hart, dat zij zich ernstig bezorgd maken over de financiering van het Middelbaar Onderwijs. De kosten hieraan verbonden drukken te zwaar op de eilandsbegroting. Gezien deze voor het eilandgebied *te hoge* kosten geven deze leden het Bestuurscollege in ernstige overweging nogmaals spoedig contact op te nemen met het Land, met het verzoek het Middelbaar Onderwijs om voormelde reden terug te nemen.

Met de voorgaande beschouwing hebben de leden aan het woorden bedoeld de aandacht van het Bestuurscollege te vestigen op de enorme belasting van dit departement op de begroting, zonder dat evenredige resultaten verkregen worden. Van het antwoord van het Bestuurscollege zal hun verdere houding afhangen.

De auto-vergoeding voor de artsen en vroedvrouwen

Willemstad. — Enige leden achten het niet juist dat het Hoofd van de Geneeskundige Dienst een vaste vergoeding van f. 100,— per maand verkrijgt voor het gebruik van zijn wagen, aldus het Verslag van de 2e Afdeling. Naar de mening van deze leden kan ook bij deze functionaris worden volstaan met de normale vergoeding die in het algemeen voor andere ambtenaren, die in het belang van de dienst een eigen vervoermiddel gebruiken, geldt.

Deze leden zijn overigens van oordeel dat de vergoedingen voor gebruik van eigen vervoermiddel welke aan geneeskundigen worden toegekend in het algemeen zeer royaal zijn vastgesteld.

De leden aan het woord vragen zich verder af of de verhouding tussen de vergoedingen voor de onderscheidene functionarissen zodanig is dat in deze zelfs in principe van een juist beleid kan worden gesproken.

Gedacht wordt hierbij aan de verhouding tussen de vergoedingen vastgesteld voor het Hoofd van de Geneeskundige Dienst, de controlerend geneesheer, de geneeskundigen in het tweede en derde district, de schoolartsen, de vroedvrouwen in de buiten-districten, het personeel belast met zuigelingen en kleuterzorg enz.

Enige leden zouden gaarne vernemen op welke basis de vergoeding voor de hoofden van dienst voor het gebruik van eigen vervoermiddel in het algemeen wordt berekend.

Epikote-harsen basis voor „eeuwigdurende" verfstof

De chemie staat voor niets meer; ook in Nederland niet, hetgeen mag blijken uit een tentoonstelling, die in het Kurhaus in Scheveningen is ingericht. Daar kan men de resultaten zien, die met het nieuwste produkt van de olie-industrie, de „epikate"-harsen, zijn bereikt. „Epikate"-harsen zijn synthetische harsen, welke worden bereid uit epichlorhydrine en diphenylolpropaan. Uiterlijk gelijken zij op barnsteen. De verbinding was als zodanig reeds in 1891 bekend, maar eerst in 1930 werd actief speurwerk op dit gebied begonnen. Zij vormen een tussenprodukt de bereiding van synthetische glycerine.

Dit produkt, dat er in brokken erg mooi uit ziet, is de nieuwste grondstof voor de lak- en verfindustrie. In 1952 werd reeds een produktie-installatie in Pernis in bedrijf gesteld, een tweede volgt in 1956. Verf met behulp van „epikote"-harsen samengesteld blijkt zeer hecht te zijn, hard en flexibel, uitzonderlijk bestand tegen chemicaliën en zeer slijtvast. Deze verf is weliswaar duurder, maar men heeft er veel minder van nodig. Men gebruikt „epikote" tegenwoordig al voor alles; in de huishouding, bij de verpakking, bij elektrische apparatuur, in de industrie, de bouwnijverheid en bij het transportwezen. Deze verf kan overal tegen. Men kan betonvloeren, die er mee zijn bestreken, jarenlang boenen en schrobben, zonder dat de verf eraf gaat. De tentoonstelling laat zelfs een race-auto zien, die met deze verf is behandeld. Geweren worden er evengoed mee geverfd als tinnen soldaatjes. Hoe vaak men beide ook ter hand neemt, de verf gaat er niet af. Men bestrijkt er veren mee, die de ganse dag uitgerekt worden, evenals bruggen en aluminium biervaten. Alles blijkt volgens de expositie voor eeuwig goed gelakt met „epikote".

LEES DE AMIGOE

„Kattenoog" voor Amerik. luchtmacht

De Amerikaanse luchtmacht heeft 'n elektronisch apparaat geconstrueerd, door middel waarvan men bij duisternis kan zien alsof het volop licht is. Het apparaat, dat de naam „kattenoog" gekregen heeft, is duizend maal zo gevoelig als een televisiecamera en zal bij luchtverkenningen gebruikt worden.

De cultuur historische ontwikkeling van de Cinematografie

(Vervolg ,Voorlopers van het projectie apparaat')

De gebroeders Lumière combineerden nu het principe van Edison's kinetoscoop met de resultaten die Reynaud had bereikt op het gebied van de projectie.

Zij slaagden er in bewegende fotografische beelden te projecteren voor een gezelschap toeschouwers. 18 Februari 1895 vroegen Auguste en Louis Lumière patent aan op hun uitvinding en op 28 December van dat zelfde jaar werd in de sous-sol van het Grand Café aan de Boulevard des Capucines in Parijs een eerste openbare voorstelling voor betalende toeschouwers gegeven. Algemeen laat men op die datum de geschiedenis van de film beginnen.

Het werkje „Film", dat bij de tentoonstelling van gelijkluidende naam wordt verstrekt en samengesteld is door de bekende criticus C. Boost, behandelt de geschiedenis van de film op zulk een interessante en eenvoudige wijze dat wij het in gedeelten laten volgen. Vandaag vervolgen wij weer met een hoofdstuk.

Niet iedereen heeft de gebroeders Lumière geaccepteerd als de uitvinders van de cinématografie. In Duitsland houdt men het op Max Skladanowsky die op 20 Mei 1895 zijn Bioskope introduceert tussen de variéténummers van de Berlijnse Wintergarten. In Engeland wordt William Friese Greene, fotograaf te Brighton, vereerd als The inventor of Kinematography, zoals gebeiteld staat op zijn grafsteen op Highgate Cemetery. En Amerikaanse filmhistorici laten er geen twijfel over bestaan dat voor hen Thomas Alva Edison de grote pionier van de film is.

Bij de eerste voorstelling van de gebroeders Lumière waren ongeveer 35 toeschouwers aanwezig, door mond-reclame steeg het aantal bezoekers al spoedig tot een 2000 per dag, maar een tekort aan nieuwe films deed die eerste belangstelling weer gauw dalen.

De weinigen die zich voor de nieuwe uitvinding interesseerden, waren kermisexploitanten die filmpjes kochten en er de kermissen mee afreisden, waar zij ze vertoonden als een van de vele technische wonderen die de negentiende eeuw had opgeleverd.

Het waren korte films, meestal niet langer dan 20 m., waarvan de vertoning dus enkele minuten duurde. Inhoud hadden die eerste cinematografische producten niet, de operateurs trokken er op uit en verfilmden wat er zo al voor de lens kwam. Als het maar bewoog.

Washington. — De ex- en importbank heeft aan de dochtermaatschappijen van de American and Forcing Power Company in Mexico een crediet van ruim 23 miljoen dollar verstrekt voor een uitbreidingsprogramma van de electriciteitsvoorziening in Mexico.

ERIC DE NOORMAN: De gebroken pijl

5. „Zoet maar, Wolf!" zegt Eric en hij bukt zich om de hond, die nog altijd zachtjes gromt, gerust te stellen en te strelen. Daardoor ziet hij plotseling de flauwe sporen in het gras — sporen paardehoeven. Hij heeft zich dus niet vergist: het is inderdaad de berijder van het gevonden paard, die hier op zo'n ellendige wijze aan zijn einde gekomen is. Wanneer hij dit spoor zou kunnen volgen, kan de Noorman misschien een aanwijzing vinden, waar de man vandaan is gekomen, want om de moordenaar te vinden, zal hij toch eerst moeten weten wie het slachtoffer is. Zodra Eric mogelijkheid overwogen heeft, aarzelt hij geen ogenblik meer om zijn besluit ten uitvoer te brengen. Nadat hij de paarden gehaald heeft, begint hij van de onheilsplek af, de paardensporen te volgen. Dit is niet gemakkelijk. Soms, in het zachte mos, zijn ze duidelijk zichtbaar doch waar de grond harder is, dreigt hij het een paar maal kwijt te raken. Eric laat zich echter niet ontmoedigen een blijft net zolang speuren tot hij de afdrukken van de paardehoeven opnieuw gevonden heeft. Voortdurend houdt de gruwelijke ontdekking van die ochtend zijn gedachten bezig en steeds ziet hij weer het vriendelijke, in doodsangst verwrongen gelaat van de omgekomen boer voor zich en telkens vraagt hij zich af, wat het kan zijn, dat deze arme kerel in de dood gedreven heeft. De zon is reeds een tijd over haar hoogste punt heen, als hij merkt dat het bos dunner wordt en even later houdt hij plotseling verrast zijn paard in. Daar, in de verte, staat een eenzame, vervallen hut, die er volkomen verlaten uitziet. En de sporen, die hier weer zeer duidelijk zijn, leiden er recht naar toe.

Prachtige gift van de LAGO voor sportver. Aruba Jrs.

Oranjestad. — Gistermiddag overhandigde Lago Public Relations Manager Bert Teagle aan het bestuur van de sportvereniging Aruba Jrs. namens de heer J. Horigan een brief, waarin deze zijn bewondering uitspreekt voor het feit, dat deze vereniging uit eigen middelen haar sportstadion voltooid heeft.

Als tastbaar bewijs van waardering was een cheque van *f* 9.000.— ingesloten, die door het bestuur van Aruba Jrs. dankbaar werd aanvaard. Men zal o.a. het stadion verder kunnen uitbreiden en verfraaien, alsmede een verlichting aanbrengen op de basketball banen.

Hierbij maken wij gaarne gebruik van de gelegenheid Aruba Jrs. van harte geluk te wensen met deze prachtige gift. Gezien de geschiedenis van deze sportvereniging, zal dit geschenk van Lago haar opnieuw een stimulans zijn op de ingeslagen weg voort te gaan.

Excursie naar Sto. Domingo

Oranjestad. — De Ver. van Handelaren op Aruba heeft een circulaire aan haar leden gezonden, waarin zij hen opwekt deel te nemen aan een excursie naar de grote Feria te Santo Domingo. Voor een 5-daags verblijf daar wordt $ 200.— in rekening gebracht. De datum van vertrek is na 5 januari. Aanmelding uiterlijk 30 december 1955 bij de secretaris mr W. J. J. Heufke.

Kerstviering Sociedad Bolivariana

Oranjestad. — Zoals reeds eerder bericht, zal het bestuur van Soc. Bolivariana in haar gebouw zondagmiddag een kerstviering aanbieden, waarbij een ieder van harte welkom is.

Kerstdiner Personeel fa. Mario S. Arends

Oranjestad. — Donderdagavond werd het personeel van de firma Mario S. Arends in Trocadero een kerstdiner aangeboden. De heer Hoen had hier wederom voor een uitstekende service en een bijzonder smakelijk menu gezorgd, zodat het de verschillende sprekers niet moeilijk viel, in de tevreden stemming waarin zij waren gebracht, een woordje te doen.

Trekking loterij Sportver. DAKOTA

Oranjestad. — Ten bate van een clubhuis voor de sportvereniging Dakota, of zoals het op de loten stond „Los Amarillos di Dakota", werd er een loterij gehouden, waarvoor gistermiddag de trekking plaats vond. De uitslag is als volgt: De hoofdprijs, een Ford 1956, no. 20864, een gaststoof no. 23259 en verder vielen de prijzen op de nummers, 7075, 14897, 23769, 17935 en 9417.

Comité van actie ex-K.N.P. opgericht

Het comité ad hoc, gevormd ingevolge een initiatief van de ledenvergadering van de kring Den Haag van de voormalige K.N.P., heeft mede op instigatie o.a. van de kring Amsterdam onlangs te Utrecht vergaderd met vertegenwoordigers van de kringen Amsterdam, Arnhem en Dordrecht, waarbij tevens aanwezig waren afgevaardigden van geïnteresseerde groepen uit Limburg, Noord-Brabant, Nijmegen en Overijsel.

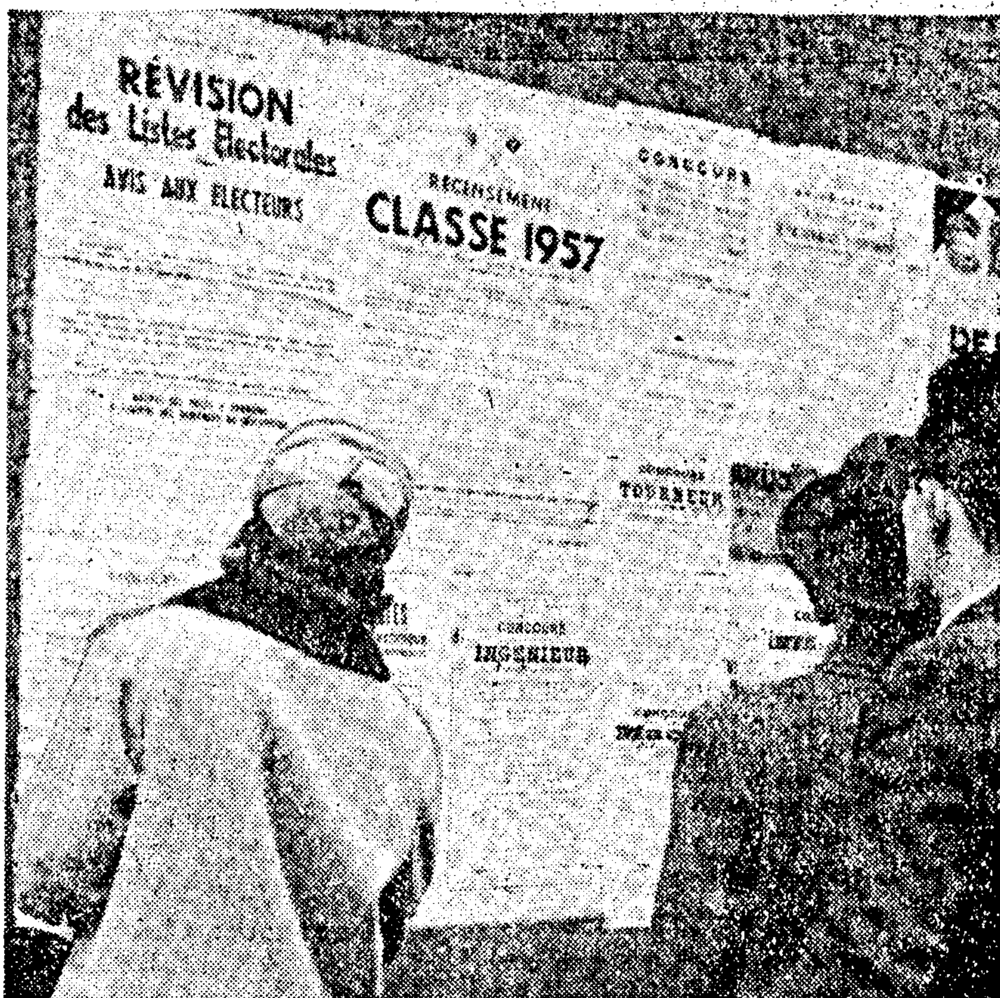
Besloten werd tot oprichting van een comité van actie, waarvan het voorzitterschap voorshands zal worden waargenomen door ir. R. C. A. F. J. van Lissa Nessel te 's-Gravenhage, zo deelt dr. J. Zonnenberg, secretaris van het comité van actie, ons namens dit comité mede.

De vergadering was van oordeel, dat voortzetting van de taak van de voormalige K.N.P. — aangepast aan de gewijzigde omstandigheden en op bredere basis — niet alleen gerechtvaardigd, doch ook noodzakelijk is, aldus de mededeling van de secretaris verder.

De rechtvaardiging van een nieuwe partij acht het comité van actie gelegen in het feit, dat z.i. de onderhandelingen tussen K.N.P. en K.V.P., welke redelijkerwijze slechts een fusie konden beogen, op een liquidatie van de K.N.P. uitmonden, waardoor geen enkele zekerheid meer bestaat, dat na de aanstaande verkiezingen dat politieke geluid zal worden gehoord, hetwelk de aandacht van vele kiezers had. Te minder bestaat deze zekerheid volgens het comité van actie, aangezien blijkens het opheffingsbericht van 24 september binnen de katholieke volkspartij „generlei plaats is voor welke georganiseerde groepsopvatting dan ook".

Het comité van actie onderzoekt thans de mogelijkheden van deelneming aan de Kamerverkiezingen van juni.

Naderende verkiezingen

In Frankrijk zullen op 2 januari verkiezingen worden gehouden. In verband hiermee zijn op de openbare aanplakborden de rechten en plichten van de kiezers nog eens aangeplakt. Belangstelling genoeg!

Puchwerke gaat Oostenrijkse volkswagen in de handel brengen

's-Gravenhage. — Er bestaat grote kans, dat de Puchwerke op de aanstaande voorjaarsbeurs te Wenen met een Oostenrijkse volkswagen, twee- en vierpersoons-, zullen uitkomen aldus meldt het bureau voor de Oostenrijkse buitenlandse handel. Het schijnt, dat in de zomer van het volgende jaar met de productie in serie — vermoedelijk 1.000 stuks per maand — een aanvang zal worden gemaakt.

De vierpersoonsuitvoering van de Puch-volkswagen — naar verluidt een kruising tussen de Fiat 600 en de Gofomobil — zal 20.000 s. en de twoseater 18.000 s. kosten. De tweetakt luchtgekoelde boxermotor, die alhier in de wagen is aangebracht, heeft een cylinderinhoud van 500cc, een capaciteit van 17 pk, benzineverbruik 5½ liter a 6 liter, terwijl een maximumsnelheid van 95 km per uur kan worden bereikt.

De kwestie van de licentie is nog niet duidelijk, aangezien de Steyr-Daimler-Puch a.g. met de Fiatfabrieken te Turijn een contract hebben lopen, op grond waarvan de Puch-werke geen auto's mogen maken. Men verwacht echter, dat deze moeilijkheid binnenkort uit de weg zal worden geruimd. Te Thondorf is reeds de fabriek voor de nieuwe wagen verrezen, terwijl de zendingen van onderdelen voor het machinepark reeds binnenkomen. De Puch-werke beschikken niet over de mogelijkheid, de carrosserieën voor de volkswagen zelf te bouwen, zodat deze waarschijnlijk te Steyr zullen worden vervaardigd.

De titulatuur van niet-academisch gevormde technici

's-Gravenhage. — In 1953 heeft minister Cals een commissie ingesteld, aan welke opdracht werd verleend voorstellen te doen met betrekking tot de titulatuur van niet-academisch gevormde technici. De opdracht beoogde een oplossing te vinden voor de reeds vele jaren bestaande wens van deze groep onder bepaalde voorwaarden de bevoegdheid te verkrijgen de aanduiding „ing", of een soortgelijke aanduiding te gebruiken.

Met het onlangs door de commissie uitgebrachte voorstel om de bevoegdheid tot het vermelden van de aanduidingding „ing" achter de naam te verbinden aan het resultaat van een examen en de inschrijving in een register, kan de minister zich verenigen.

Het voornemen bestaat een permanent orgaan in het leven te roepen, dat in de eerste plaats de taak zal hebben de exameneisen voor de verschillende vakrichtingen vast te stellen. Daarnaast zal in samenwerking met deskundigen een examenreglement worden opgesteld.

De minister meent door het toekennen van een subsidie voor 1956 en wellicht voor een gedeelte van 1957 de commissie in staat te moeten stellen haar denkbeelden te verwezenlijken Aldus de bewindsman in een toelichting op een nota tot wijziging van zijn begroting voor 1956, die bij de Tweede Kamer is ingediend.

Geldboete voor dierenmishandeling

Het gerechtshof te Amsterdam heeft in hoger beroep een 57-jarige veehouder uit Heiloo ter zake van dierenmishandeling veroordeeld tot een boete van 25 gulden subs. vijf dagen. In eerste instantie was de man door de politierechter te Alkmaar tot een boete van 50 gulden veroordeeld. De procureur-generaal had 10 gulden subs. twee dagen hechtenis tegen hem geëist.

Op 10 december 1954 had de verdachte in het bos te Heiloo een paard dat een wagen met hout moest trekken, met een stok geslagen. Volgens de verdachte had hij het dier met een dunne stok tegen de knieën en de oren getikt. Mogelijk was daarbij ook het hoofd geraakt. Maar volgens landarbeiders, die het gebeurde hadden gezien, had de man het dier met een dikke stok ook op het hoofd, in de nek en op de rug geslagen. Volgens een als getuige-deskundige gehoorde dierenarts staat de veehouder bekend als „een goed paardenman en een goed koetsier".

Wenen. — Prof. Alfred Roessner trainer van de Oostenrijkse Olympische Ski-ploeg heeft medegedeeeld dat hij als coach aftreedt. Hij verklaarde dat zijn besluit definitief is, maar dat hij de ploeg tot 20 december zal blijven verzorgen. De Oostenrijkse pers is het er over eens dat dit aftreden zo vlak voor de Olympische Spelen ernstige gevolgen kan hebben voor de Oostenrijkse ploeg. De mening is dat zakelijke aangelegenheden en onderlinge wedijver de oorzaak zijn van de strijd achter de coulissen.

De eerste vier postzegels van een serie van 12, voorstellende de emblemen van de stammen Israels, zijn verschenen, zij vertegenwoordigen een postale waarde van 10, 30, 60 en 100 perutah.

WEST END. ROXY en CINELANDIA; zie de advertenties elders in dit blad.

CARIBE
Zat. 18.00 uur „Montana desperado"; 20.00 uur „Rasputin".
Zond: 1800 „Accros the Rio Grande" 20.00 uur „Mambo"
20.00 uur „The big Combo".

REX
Zat. 20.30 uur „Stranger on horseback"
Zond. 18.00 „El Paso Kid"; en 20.00 uur „Jubilee trial
Maand. 18.00 uur. „Old Oklahoma plain en 2000 uur „Sinba Moca"

ROYAL
Zat. 20.00 uur „Con el diablo en el cuerpo"
Zond. 18.00 uur „Gun-law justice. 2000 uur „El As negro"
Maand. 18.00 uur: „Silver whip," en 2000 uur: „Giwata".

SUFFISANTTHEATER
Zat. 20.00 uur „Secury risk"
Zond 20.00 uur „Rails into Laramy"
Maand.: „Flesh and Jury"

CHOBOLOBO
Zat. Dansen met Lirico Antilliano
Zondag: Kerstdiner
Maandag: Kerstdiner, dansen met Lirico Antilliano.

SURINAMERS CLUB (Suff.)
Biljartwedstrijden, Maandag 10 uur

SUFFISANT STADION
Atlethiek en Wielerwedstrijden Maandag 26 Dec.

APOTHEKEN
De nachtdienst wordt waargenomen in Otrabanda door Botica Brion, Brionplein en in Punda door Botica Popular, Columbustraat.

WAAR HALEN WE BENZINE?
Dit weekend zyn de volgende Gasoline stations geopend:
Servicenter Cas Coraweg.
J P. Bakhuis Berg Altena
C Winkel & Zn. Rio Canario
W H. Winkel Hendrikplein
A v. d. Mark Cas Chiquito
E M de Jong. Mundo Nobo.

Verloven voor begrafenissen
Dit weekend is de heer E. M. Naar Gasthuisstraat 18 tel 23502 belast met het afgifte van verloven voor begrafenissen.

GOUVERN. GENEESKUNDIGEN
Voor 24 en 25 Dec. 1955
Stadsdistrict:
Dr. H Th. Voet, Penstraat 35, Tel: 12427.
2de district:
Dr. P. E. Nassy, Klein kwartier 196, Tel. 35046.

Voor 26 en 27 Dec. 1955
Stadsdistrict:
Dr. J. E. Loe Sack Sioe, Plantersrust 7, Tel. No 23243.
2de district:
Dr. J J. Veenhuizen, Grebbelinieweg, Tel. No. 11709.

Vijf orkesten geven concerten in Kurhaus

In het zomerseizoen 1956 zullen de Kurhausconcerten te Scheveningen van medio juli tot begin september — d.i. na de periode van het „Holland-Festival" — worden uitgevoerd door het Residentie-orkest, het Radio-Philharmonisch Orkest en het Concertgebouw-orkest voorzover het de woensdag- en vrijdagavondconcerten betreft. In de tweede helft van het seizoen zal o.a. het Rotterdamsch Philharmonisch Orkest zorg dragen voor de maandagavondconcerten; met het Utrechtsch Stedelijk Orchest worden voor de eerste helft van het seizoen nog onderhandelingen gevoerd.

In september j.l. is in muziekkringen nogal wat stof opgeworpen door de mededeling van het Residentie-orkest, dat het, na 40 jaar Kurhausconcerten, niet langer het Scheveningse seizoen wilde vullen, doch de zomer voortaan grotendeels bestemd wenste te zien tot vacantieperiode voor zijn orkestleden.

Na het „Holland-Festival", dat, zoals gebruikelijk, van 15 juni tot 15 juli wordt gehouden, zal het Residentie-orkest gedurende een maand de concerten in het Kurhaus verzorgen. Met ingang van half augustus zal het Radio-Philharmonisch Orkest deze taak voor twee weken overnemen om daarna, tot besluit van het zomerseizoen de werkzaamheden over te dragen aan het Concertgebouworkest. Dit alles voorzover het de woensdag- en vrijdagavondconcerten betreft; de verdeling van de maandagconcerten over de verschillende medewerkende ensembles is op dit moment nog een kwestie van nader overleg.

Weer Sovjet Russische partij-leider ontslagen

Moskou. — Alexei Koetyref, de partijchef van het belangrijke industriegebied van Swerdlofsk, in de Oeral, is ontslagen, zo deelt "Prawda" mede. Koetyref is vervangen door de Oekrainer A. P. Kirilenko als eerste secretaris van het regionale partijcomité.

Op een partijconferentie waren ernstige fouten bij de ontwikkeling van industrie en landbouw aan het licht getreden. Voorts waren tekortkomingen aan de culturele en economische verlangens van de werkers.

Het partijcongres werd bijgewoond door een secretaris van het centrale partijcomité, Avery Aristof, die zich voor dit doel uit Moskou naar Swerdlofsk begeven had.

VESTA handhaaft zich in A-klasse door zege op Veendam

(Van onze sportverslaggever)

Willemstad. — Met een ten volle verdiende overwinning op Veendam van Salinja, hebben de jongens van Vesta gisteravond bijna zeker hun plaats in de A-klasse behouden, en zij laten nu Estudiantes en Veendam met een verschil van twee punten achter zich. Veendam staat er van deze twee het slechtste voor daar nog slechts een wedstrijd moet spelen tegen Jong-Curacao, terwijl Estudiantes nog twee wedstrijden op het programma heeft staan.

De Vesta-voorlinie speelde een van haar beste wedstrijden in deze competitie en in de eerste minuten al ontkwam het Estudiantes heiligdom verschillende malen nauwelijks aan een zekere doorboring. De Santamaria-jongens namen in de elfde minuut van de eerste helft de leiding met een doelpunt van linksbuiten Petronella na een goede voorzet van rechtsbuiten Paulina.

Ofschoon er in het volgend kwartiertje sprake was van een volkomen Vesta-overwicht, wisten de Veendammers toch goed stand te houden. In de 36ste minuut echter zwichtte de Estudiantes-achterhoede voor een goede Vesta-aanval. Na een schitterende combinatie tussen D.c. Goméz en Henriquez wist de laatste het leer tegen het net te jagen. Scheidsrechter Van Rosberg floot en wees naar de middellijn maar veranderde later zijn beslissing op aandringen van de grensrechter. Na de scheidsrechter om een uitleg te hebben gevraagd, legden de Vesta-jongens zich zeer sportief neer bij zijn beslissing om een goed doelpunt te annuleren. Vier minuten later moest Vesta weer het hoofd buigen en ditmaal voor een doelpunt van de tegenpartij. Na een schermutseling op de rand van het doelgebied, plaatste Delannoy naar de vrijstaande Westmaas, die precies in de handen van de Vesta-keeper schoot. Deze liet de bal vallen waardoor het leer in het doel terecht kwam: 1-1. Drie minuten vóór de rust wist Vesta weer de leiding te nemen met een ander doelpunt van midvoor Henriquez. Met de stand 2-1 in het voordeel van Vesta ging de rust in.

Het tweede gedeelte werd gekenmerkt door de vele kansen welke de Vesta-jongens kregen om te scoren.

Slechts eenmaal werd echter van deze kansen geprofiteerd. Na ongeveer twintig minuten spelen was het weer Petronella die keeper Guanipa liet vissen. Het spel van de Veendammers zakte na dit doelpunt heel wat af, wat aan de Vesta-achterhoede een heel makkelijk karwei gaf. Met de stand nog steeds 3-1 in het voordeel van Vesta werd het einde bereikt. Vesta won verdiend en de jongens van Santa Maria bezitten nu 8 winstpunten wat hen met een verschil van een punt achter Jong-Colombia liet.

Weduwe van Enrico Caruso overleden

Mevr. Dorothy Caruso, de weduwe van de beroemde Italiaanse zanger Enrico Caruso, is in Baltimore overleden in het Union Memorial Hospital na een langdurige ziekte. Zij is 62 jaar oud geworden. Op 13 november werd zij in het ziekenhuis opgenomen.

Zij was, tegen de wil van haar ouders die zeer welgesteld waren, met Caruso gehuwd, toen deze al een van 's werelds beroemdste zangers was. Drie jaar na haar huwelijk overleed Caruso. Zij trouwde daarna nog twee maal, maar noemde zich later weer mevr. Caruso.

In West Duitse leger geen vrouwen

In de nieuwe Westduitse strijdkrachten zullen geen vrouwen dienst kunnen doen. Wel zullen vrouwen kunnen dienen bij verzorgingsdiensten voor de strijdkrachten, bij het Rode Kruis of soortgelijke organisaties, doch zij zullen geen legeruniformen dragen, aldus heeft dr Richard Jäger, voorzitter van de defensiecommissie van de Bondsdag, bekend gemaakt.

Nazi-sadisten krijgen (lichte) straffen

Bochum. — Paul Werner Hoppe, voormalige Nazi-commandant van het concentratiekamp Stutthoff bij Danzig, is in Bochum (West-Duitsland) veroordeeld tot vijf jaar en drie maanden dwangarbeid wegens zijn mede-verantwoordelijkheid voor de dood van vierhonderd gevangenen in dat kamp, die door vergassing, doodschieten, ophanging, injecties met benzine e.d. vermoord zijn. Een voormalige ziekebroeder van het kamp, Knopp, kreeg drie jaar en drie maanden. Een derde beklaagde, de voormalige kamparts dr. Heide, pleegde kort voor het proces zelfmoord.

Margharita van Oostenrijk schenkt leven aan een zoon

Parijs. — Aartshertogin Margharita van Oostenrijk heeft in Parijs het leven geschonken aan een zoon. De zoon zal Lorenz heten. Zijn vader is aartshertog Robert van Oostenrijk, broer van Otto van Habsburg, hoofd van het oude Huis van Zwaben.

SITHOC slachtoffer van schandalig gedrag der Jong Colombianen

(Van onze sportverslaggever)

Willemstad. — De tweede wedstrijd welke gisteravond werd gespeeld tussen Jong-Colombia van Boca St. Michiel en Sithoc, geldig voor de A-klasse competitie, werd een grote schande voor ons voetbal. Een serie van incidenten waarmede de Jong-Colombianen weer bewezen dat zij niet in de A-klasse thuis horen, en dat en plaats in de B-klasse nog te goed voor hen zou zijn, ontsierde deze veelbelovende en voor Sithoc zeer belangrijke partij.

Zwarte dag voor Curacaos voetbal

Sithoc moest gisteren winnen, wilde het zich gelijk houden met Jong-Holland in de strijd om de sub-kampioen titel van deze competitie. Helaas werden de voetballers van Sithoc samen met de scheidsrechter door de grensrechter en de Jong-Colombianen zo geïntimideerd, dat de uitslag (2-2) geen cent waard is. De incidenten begonnen al na ongeveer twintig minuten spelen, toen Sithoc's midvoor Juancho Minguel in botsing kwam met een der Jong-Colombiaanse achterhoede spelers. Deze duwde Juancho van zich weg en diende Minguel enkele klappen toe. Toen Juancho zich weerde en deze klappen beantwoordde, vielen nog twee Jong-Colombianen hem aan waarbij een van hen Minguel precies midden op het hoofd een harde klap toebracht. Na de spelers van Minguel te hebben verwijderd, liet Van Ham doorspelen zonder een enkele Jong-Colombiaan het veld uit te sturen. Enkele minuten na dit incident scoorde Jong-Colombia het eerste doelpunt van de wedstrijd, maar dit doelpunt werd door van Ham zeer terecht wegens buitenspel geannuleerd, ofschoon de grensrechter, inplaats van de scheidsrechter te helpen, Van Ham tegensprak.

In de 35ste minuut ontstond uit een hoekschop het eerste doelpunt van de Collegemannen. Ook hier sprak de grensrechter Van Ham tegen, toen deze de hoekschop aan Sithoc toekende.

Midhalf Kwidama kopte de goed voorgeplaatste bal precies in de handen van keeper Clabeer, maar deze viel met bal en al in het doel: 1-0 voor Sithoc. In de laatste minuut van deze helft scoorde Parker, door van de twee backs met de bal weg te rennen, het tweede doelpunt voor Sithoc. Om dit doelpunt hing zeker een buitenspel luchtje, maar Van Ham hield zich bij zijn beslissing. Van Ham floot voor de rust en Sithoc stond met 2-0 voor.

Toen Juancho Minguel het veld afkwam werd hij door drie tot vier Jong-Colombia spelers zonder pardon overvallen. Zonder dat er een agent aanwezig was om een „free for all" te voorkomen, sloegen de Jong-Colombianen er lustig op los. Voor dit onbeschoft optreden is de hoogste straf nog te goed voor deze zeer onsportieve en onvergeeflijke daad. Jong-Colombia moet onmiddellijk uit de A-klasse geroyeerd worden en door een B-klasse club vervangen!

In de B-klasse zijn er momenteel twee goede clubs die een plaats in de A-klasse zeker waard zijn. Riverside en Centro Dominguito zijn twee goede voetbalclubs en zeer gedisciplineerd. Wij twijfelen er geen ogenblik aan dat het CVB-bestuur tot dit besluit zal overgaan.

Sithoc kon in de tweede helft niet meer voetballen. Het miste Juancho die niet meer kon mee doen daar dit onder de gegeven omstandigheden zeer gevaarlijk zou zijn.

In de eerste minuut van de tweede helft kreeg Jong-Colombia een penalty toegewezen wegens hands, welke werd omgezet in een doelpunt. Na ongeveer een half uur spelen kreeg Jong-Colombia haar tweede doelpunt door de scheidsrechter toegewezen. Bij een schermutseling voor het Sithoc-doel raakte een der spelers de bal met de hand aan. Van Ham floot en wees in de buurt van de linker doelpaal.

Toen Van Ham een vrije trap aan Sithoc wilde toekennen, werd hij door de Jong-Colombianen overvallen daar deze een doelpunt reclameerden. Van Ham schijnbaar bang van de Jong-Colombianen veranderde zijn beslissing en kende Jong-Colombia een doelpunt toe, zonder dat de bal in het doel was geweest. Met de stand 2-2 gelijk werd het einde bereikt en het wachten is nu op de beslissing van het CVB bestuur.

Sportnieuws

Melbourne. — De secretaris-generaal van het Hongaars Olympisch Comité, Arpard Csanadi, heeft tijdens de huidige tournee van Hongaarse athleten in Australië critiek geuit op het organisatie-comité der Olympische Spelen. Hij had bezwaar tegen de afstand tussen het Olympisch dorp en de trainingsvelden en tegen de slechte accomodatie voor roeiers bij de roeibaan.

Luitenant-generaal William Bridgeford verklaarde namens het organisatiecomité, dat de accomodatie bij de roeibaan wordt verbeterd en het plan om een sintelbaan aan te leggen in het Olympisch dorp nogmaals wordt onderzocht.

Wenen. — Het hoofdbestuur van de Oostenrijkse skibond heeft vier prominente skilopers geschorst, te weten Othmar Schneider, Toni Spiess, Martin Strolz en Gebhart Hillbrand, tot 31 mei. Dit geschiedde naar aanleiding van de critiek op de trainingsmethoden van hun coach, prof. Alfred Roessner. De laatste zal zich niet terugtrekken en zijn functie blijven uitoefenen.

Dusseldorp. — Het bestuur van de Duitse voetbalbond heeft besloten de wedstrijd tussen Duitsland en Nederland op 14 maart volgend jaar in het Rhein-stadion te Dusseldorp te houden. Het stadion biedt plaats aan 60.000 toeschouwers.

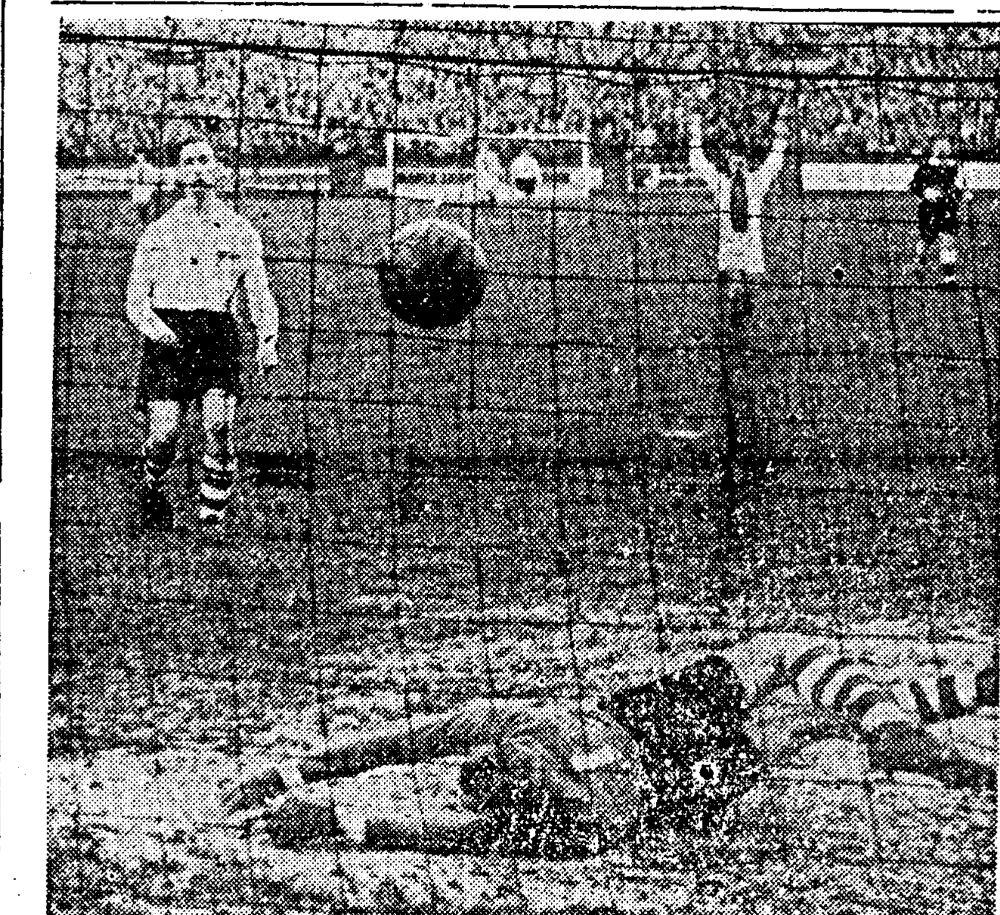
Het geofysisch jaar

's-Gravenhage. — De Nederlandse PTT en het Koninklijk Meteorologisch Instituut te De Bilt zullen meewerken aan het onderzoekprogramma dat geleerden van de gehele wereld in het geofysische jaar 1957-58 zullen uitwerken. De PTT zal daartoe in Hollandia op Nieuw-Guinea en in Paramaribo (Suriname) radio-telescopen met een middellijn van 7,5 meter opstellen. Dit betekent, dat het — met de bestaande PTT-radio-telescoop in Nederland (Nederhorst den Berg) mee — voor Nederlandse geleerden mogelijk wordt de zonneruis gedurende vrijwel het gehele etmaal te "beluisteren". Dit alles op de golflengten van 55 centimeter en 1,5 meter. Het onderzoek is er op gericht om door een nadere studie van de zon en haar verschijnselen een zo ongestoord mogelijk internationaal radioverkeer mogelijk te maken.

Trinidad naar Conferentie over W.I. Federatie

Port of Spain. — De Wetgevende Vergadering van Trinidad heeft drie belangrijke regeringsfunctionarissen aangewezen voor de conferentie over de vorming van een Westindische federatie, welke 7 februari te Londen begint. Het zijn de minister van arbeid, industrie en handel, A. Gomes, de advocaat L. C. Hanays en de minister van landbouw, V. Bryan.

De 30.000 belastinginners en burger-douane-ambtenaren in Italië hebben besloten tot twee stakingen, die elk vier dagen zullen duren, als protest tegen de weigering van de regering om hun eisen voor een nieuwe salarisschaal in te willigen.

Uit de Nederlandse Hoofdklasse-wedstrijd Ajax — Eindhoven, die Ajax met 4-1 won. Keeper Hanssen van Eindhoven moest reeds spoedig na het begin zwichten voor een kopbal van den Eedel.

KERST-VOETBAL IN NEDERLAND

Zeer belangrijke ontmoetingen

Het programma voor Tweede Kerstdag geeft als big-match te Rotterdam de grote strijd van Hoofdklasse A Sparta — DOS. Beide ploegen behoren momenteel tot de grote kanshebbers van deze Afdeling en DOS staat in puntenaantal en aantal gespeelde wedstrijden er iets beter voor, zodat winst voor de Utrechtenaren deze positie nog zou doen verbeteren. Het belooft een verwoede strijd te worden met een gelijkspel als resultaat. In ieder geval zal het een goed kasstuk worden voor de penningmeester. De bekende internationale scheidsrechter J. Bronkhorst uit Velp zal deze wedstrijd wel tot een goed einde brengen.

Maar ook Hoofdklasse B heeft zijn grote strijd. Hier moet scheidsrechter J. H. Martens leiden de zware strijd tussen Rapid J.C., de leiders, en de nieuwe club van Abe Lenstra, Sportclub Enschedé. Ook hier dus een uitverkocht huis en veel spanning. Wij zouden een verrassing — een zege voor de Sportclub — in het geheel niet zo gek vinden en het zou alleen maar de spanning in grote mate doen toenemen. Zal Vitesse Tweede Kerstdag de grote Arnhemse supportersschare een grote verrassing gaan bereiden; het is mogelijk tegen Limburgia en de punten zijn zo kostbaar, dus ook hier zal wel hard gestreden worden.

Afdeling A: Ajax heeft niet zo gemakkelijke opgave, want ADO, wederom versterkt met Theo Timmermans, die weer genezen is van een knie-operatie, zal zeker alles in het werk stellen om de zege-reeks van Ajax te verbreken, toch geloven wij niet, dat de Hagenaars daarin zullen slagen.

NOAD — Excelsior kan een zege worden voor de Tilburgenaren, maar of HVC te Amersfoort van Eindhoven zal winnen, is lang niet zeker, hoewel vorige week tegen Fortuna '54 werd gelijk gespeeld. Fortuna '54 zal zeker niet struikelen tegen Rigtersbleek, maar VVV zal terdege moeten oppassen, want Stormvogels heeft reeds voor diverse verrassingen gezorgd. Ook te Breda zal het spannen, waar NAC tegen Amsterdam zal trachten niet achter te geraken op de leiders. Denkelijk wel een zege voor de Brabanders dus.

Afdeling B: EDO — DFC zien wij in een Dordtse zege eindigen, hoewel the good Old het wel zwaar zal krijgen. Elinkwijk — Feyenoord, geleid door Karel van der Meer, zal wel de big-match worden van Utrecht en omstreken en ook hier dus een goed kasstuk voor de penningmeester, maar of het ook een zege zal gaan worden voor de club van Piet Kraak, is lang niet zeker. Feyenoord beschikt over een technisch knappe ploeg met spelers als Schouten, Moulijn en Bosselaar. GVAV zal trachten de overwinningsreeks voort te zetten tegen De Graafschap, waarin zij denkelijk wel zullen slagen. Benieuwd zijn wij naar de uitslag van PSV — Willem II, zullen de Tricoloren nu eindelijk eens met een zege voor de dag komen? Het wordt hoogste tijd. Scheveningen/Holland Sport krijgt een prima kans om het puntenaantal met twee te vermeerderen nu het onderaanstaande De Volewijckers op bezoek komt. BVV — SVV belooft een goede en spannende partij te worden, een gelijkspel behoort hier tot de mogelijkheden.

A: Ajax — ADO, NOAD — Excelsior, HVC — Eindhoven, Rigtersbleek — Fortuna '54, EBOH — Roda Sport, Vitesse — Limburgia, Sparta — DOS, NAC — Amsterdam, VVV — Stormvogels.

B: EDO — DFC, Elinkwijk — Feyenoord, GVAV — De Graafschap, Rapid J.C. — Enschedé, Sittardia — Alkmaar, PSV — Willem II, MVV — Emma, Scheveningen/Holland Sport — De Volewijkers, BVV — SVV.

Super-tanker „Vasum" aan Kon. Shell overgedragen

Amsterdam. — Bij Amsterdams grootste scheepsbouwbedrijf, de N.D.S.M., waarin de laatste jaren vele supertankschepen met een tonnage tussen 20 en 40 duizend ton geboren zijn, die thans onder vreemde vlag de wereldzeeën gevaren, is dezer dagen de eerste supertanker onder de Nederlandse driekleur overgedragen: het 31.000 ton grote stoomturbineschip „Vasum", waarop even tevoren in tegenwoordigheid van vele autoriteiten de werfvlag van de N.D.S.M. was neergehaald en vervangen door het dundoek van de Koninklijke/Shell Groep, voor welke maatschappij het schip gaat varen. Het reuzentankschip heeft een laadvermogen van 31.000 ton en een waterverplaatsing van 40.600 ton.

Dr ir H. Bloemgarten, een der directeuren van de B.P.M., noemde in een toespraak de „Vasum" het grootste en mooiste onder Nederlandse vlag varende schip van de Koninklijke/Shell-vloot. Vijftig jaar geleden werd op dezelfde werf de tanker „Sultan van Koetei" gebouwd met een laadvermogen van 4.000 ton. Terwijl wij nu bij het vervoer ter zee denken in orde van tienduizenden tonnen, was toen de economie van het vervoer per tanker van een paar duizend ton voor menigeen nog een dubieuze zaak. Bovendien werd dit vervoer in hoge mate gevaarlijk geacht. Nu is de tankerconstructie zodanig verbeterd, dat het vervoer van olie en olieproducten per tanker alledagswerk geworden is. Bovendien kan van degenen, die op de moderne tanker varen, nauwelijks gezegd worden, dat zij extra risico's lopen, mits zij de voorschriften opvolgen. Wel blijven voor hen de bestaande normale gevaren van de zee.

Hij vestigde hierbij de aandacht op het belangrijke werk van de Koninklijke Noord- en Zuidhollandse Reddingsmaatschappij, waarvan hij enkele bestuursleden en de directeur begroette. In het volle besef van het werk, waaraan deze maatschappij zich wijdt, besloot de directie van de B.P.M. haar dank en grote bewondering om te zetten in de aanbieding van een motorstrandreddingboot van het type Kurt Carlsen. Aan het aanbod verbond hij het verzoek de reddingsboot de naam „Willem Horsman" te geven. Hij herinnerde, wat wijlen Willem Horsman als kapitein van het tankschip „Ondina" deed. Hij sneuvelde in de laatste wereldoorlog in de Indische Oceaan ten Zuiden van Java in de strijd tegen twee Japanse hulpkruisers.

Tenslotte overhandigde de heer Bloemgarten een model van de nieuwe reddingboot aan de voorzitter van het bestuur der N.Z.H.R.M.

De vader van wijlen Horsman woonde de plechtigheid bij.

1955 was gunstig jaar voor KLM

West Indisch Bedrijf maakte 130 bijzondere vluchten

's-Gravenhage. — Naar het A.N.P. verneemt, is 1955, naar het zich op het ogenblik laat aanzien, bevredigend geweest voor de KLM. Er zullen aan het einde van het jaar in totaal 723.000 passagiers zijn vervoerd tegen 683.000 in 1954. Voor het eerst sedert het bestaan van de oudste KLM-route, Amsterdam — Londen, zijn dit jaar op dat traject tussen april en oktober meer dan 100.000 passagiers vervoerd. In vergelijking met 1954 is het vervoer op de lijnen naar het Nabije Oosten — Bagdad, Cairo, Beiroet, Teheran, Damascus en Tel Aviv met bijna 18 procent gestegen.

Aangezien in 1955 aan de luchtvloot geen nieuwe eenheden zijn toegevoegd, is de productie niet zo gestegen als in 1954, toen ten opzichte van 1953 een stijging van rond 25 procent kon worden bereikt. De productie nam in 1955 echter toch nog toe met ongeveer 8 procent, hetgeen het gevolg was van intensiever gebruik der vliegtuigen. De procentuele toeneming der verkoop bleef gelijk aan die der productie en bedroeg eveneens ongeveer 8 procent.

Het luchtvrachtvervoer groeit op het ogenblik sterk. In 1955 vervoerde de KLM ruim vijftien procent meer vracht dan in 1954. De tonkilometer-verkoop steeg van 47.100.000 tonkilometer in 1954 tot 54.300.000 tonkilometer; vooral op de lijn Amsterdam — New York en op het Europese net nam dit vervoer toe. De voor de winterdienst 1955—1956 aangekondigde frequentie van drie vrachtdiensten per week van Amsterdam naar New York bleek onvoldoende te zijn, zodat 4, en vaak 5 diensten nodig bleken. De frequentie van de vrachtdienst op Londen van Amsterdam uit, die in april 1955 reeds van vijf diensten per week op negen diensten moest worden gebracht, moest in december worden uitgebreid tot 12 diensten per week. Luchtpostvervoer nam iets toe, namelijk tot 8.960.000 tonkilometer, in 1954 was dit 8.760.000 tonkilometer, een stijging dus van 2,3 procent.

Door het bedrijf bijzondere vluchten zijn in 1955 van Europa uit ruim 470 chartervluchten gemaakt, waaronder meer dan honderd trans-Atlantische vluchten tegen 370 in 1954. Bovendien maakte het Westindische Bedrijf op Curaçao ongeveer 130 bijzondere vluchten. Van het totaal aantal in 1955 vervoerde passagiers ad 723.000 werden er 498.000 in de toeristenklasse vervoerd (in 1954: 434.000) en 225.000 in de eerste klasse tegen 249.000 in 1954.

Het algemene beeld, dat de Nederlandse Luchtvaart thans te zien geeft, is zeer zeker gunstig. Ook voor 1955 mag op een goed resultaat worden gerekend. Zoals bekend, werd het dividend over 1954 over alle aandelen verhoogd van vier op vijf procent op grond van het resultaat in 1954. Het aantal personeelsleden nam toe in 1955 tot 14.772. Daarvan behoren 8.299 tot grondpersoneel in Nederland en 4.899 tot grondpersoneel in het buitenland. Het vliegend personeel telt thans 1.574 leden namelijk 524 vliegers, 217 telegrafisten, 315 boordwerktuigkundigen, 283 stewards en 235 stewardessen.

Watersnood in de Verenigde Staten

San Francisco. — In drie staten in het Westen der Verenigde Staten is een aantal rivieren buiten haar oevers getreden door zware regens. Verscheidene steden en dorpen staan onder water. Gisteren zijn tenminste twaalf personen om het leven gekomen en dozijnen huizen weggespoeld. Amphibie-eenheden van het Amerikaanse leger en hefschroefvliegtuigen zijn in de hulpactie ingezet. In Santa Cruz stond het water gisteren twee meter hoog en in Klamath, Noord-Californië, zes meter. De regens houden aan en worden de zwaarste genoemd van de laatste honderd jaar.

President Eisenhower beschreef de overstromingen in Californië als een grote ramp en gaf machtiging tot onbeperkte financiële steun.

GREEP UIT DE AETHER

CUROM

17.00 Kinderplaatjes 17.15 Apéritief 17.30 Gramophoonplaten 17.45 Cumpleaños Feliz 18.15 Boletin di Noticia 18.30 Nieuws 18.45 Dinner Muziek 19.00 Kinderprogramma 19.30 Wat de handel U biedt 20.30 Kerstliederen 21.00 Klassiek programma 21.30 Een concert van Kerstliederen 24.00 Sluiting.

Zondag Kerstochtend melodieën 10.00 Prot. Kerkdienst 11.00 Kerstmuziek 11.30 Katholieke Kerstmorgenwijding 12.00 Programma overzicht 12.05 Lunchmuziek 12.30 Nieuws 12.45 Kerstliederen 13.00 Sluiting 17.00 Spaanse Kerstliederen 17.30 Lichte muziek 18.15 Nieuws 18.45 Carillonspel 19.00 Voor de Kinderen 19.10 Kerstliederen 19.30 Heden werd ons een kind geboren 20.00 Kerstliederen 2030 Kerstprogramma 21.30 Kerstprogramma 22.30 Sluiting.

Maandag 17.00 Five o'Clock Tea 1730 Antilliaanse muziek 5.45 Cumpleaños Feliz 18.15 Nieuws 1845 Dinermuziek 19.00 Voor de kleintjes 19.10 Gevarieerde Kerstliedjes. 2010 Kerstroos van Selma Lager hof. 2015. The Voice of America 21.00 Studiouitzending 22.15 Kerstliedjes 22.25 Nieuws 22.30 Sluiting.

RADIO HOYER:

17.00 Tea at five. 17.30 Met Duitse musici 18.15 Noordamerikaanse muziek 18.30 Met de jarigen in de lucht 18.45 Kinderrozenhoedje 19.10 Gevarieerd programma 19.30 Hoorspel 19.45 Programma van Gasmaatschappij 20.15 Gevarieerd programma 20.30 Hoorspel 20.45 Gevarieerd programma 22.00 Sluiting.

Ons programma voor de beide kerstdagen zal tijdig worden bekend gemaakt door onze omroepers

Emmastad

C.P.I.M.

WACHTDIENSTEN:

Telegram Afdeling:
Van 07.00 — 18.30 kantoor tel. 2307
Van 18.30 — 26 Dec. 07.00 J. Kokshoorn tel. 2470 — 2307
B. g. g. tel. 2400

Personeel Afdeling:
Vanaf heden 12.00 t.m. Zat. 31 Dec. 12.00 uur. E. C. de Haseth, Kl. St. Michiel 2 tel: 23179 (stad)
B. g. g. nad inl. tel. 2400

Materialen Afdeling:
P. Berends tel: 3416

Geneeskundige Dienst
Op 24 Dec. Dr. Ottevanger tel: 2599
25 Dec. Dr Podvinec tel: 2624
26 Dec. Dr. Gomperts tel: 2497
B. g. g. 2409

Weekendwacht Suffisantdorp.
Gedurende dit weekend zal in dringende gevallen de heer Th. G. Boot kunnen worden opgebeld onder No. 4321.
B. g. g. nad. inl. tel: 2400

C.S.M.

Rederij:
Zat. C. E. van den Pol tel. 3403
Zond. H. Poot tel: 2570
Maand. G. de Rooy tel: 2076

Scheepsagentschap
Van 07.00 — 18.00 kantoor tel: 2458/2551
Van 08.00 — 08.00 W. R. Engelsman tel: 2304
Van 08.00 — 08.00 G. W. Overdijkink tel: 3412

Dokafdeling.
Zat van 12.30 — 17.30 G. Kreffer tel: 2498
Van 17.30 — Zond. 07.30 P. Roest tel. 3146
Van 07.30 — Maand. 07.30 G. Kreffer tel. 2498
Van 07.30 — Dins. 07.30 J. Marcussen tel: 2245

THEATER ASIENTO
Zat. „Athene"
Zond. Geen Voorstelling
Maand. „The Americano".

Nog nooit hebben zoveel toeristen Israel bezocht als dit jaar. Tot 1 oktober l.l. waren er 40.700 geregistreerd tegen 33.661 over het gehele jaar 1954.

WOLLETJE en de grote ster

Wolletje lag onrustig te draaien. Iets had hem wakker gemaakt en hij wist niet zo gauw wat. Maar toen hij opkeek, zag hij het: een heel grote ster schitterde aan de hemel, veel lichter en veel machtiger dan de andere sterren.

Wolletje richtte zich op.

Waarom zou die ster zoveel groter zijn en zoveel licht geven? dacht hij. Gisteren stond zij nog niet aan de hemel, dat weet ik zeker. Kon ik het maar eens aan iemand vragen.

Voorzichtig, zonder zijn broertjes en zusjes wakker te maken en met één oog op de herder en Fiks, de waakhond, stapte Wolletje naar buiten. Er was geen mens te zien en alle schapen sliepen. Langzaam liep hij de weg af en wandelde dwars door het dorp, maar overal waren de deuren dicht en geen levend wezen was er te bekennen. Aan het eind van een straat ontmoette hij een kameel. Die lag, vastgebonden aan een ring in de schuur, wat te dommelen en schrok op, toen Wolletje hem aansprak.

„Hè, wat? Moeten we al weer op weg?" vroeg hij.

„Nee", antwoordde Wolletje, die heimelijk moest lachen om het verschrikte gezicht van de kameel, „ik vroeg alleen maar of jij misschien wist, waarom die ene ster zo helder schijnt."

„Ik weet het echt niet", zei de kameel. „Mijn meester wil het ook weten. Daarom zijn wij juist op reis gegaan."

„O, ja?" vroeg Wolletje verbaasd. „Echt waar", antwoordde de kameel. „Er is een kindje geboren: de koning van hemel en aarde, zegt mijn meester. En nu gaan we er geschenken naar toe brengen: mirre en andere dure specerijen."

Wolletje zuchtte.

„Ik zou dat kindje ook weleens willen zien", zei hij. „Maar ik heb niets om te geven."

„Ik wil mijn baas weleens vragen of hij jou wat wil afstaan", zei de kameel.

„Nee', antwoordde Wolletje, „dat zou niet leuk zijn. 't Moet iets van mijzelf zijn. Nou, misschien vind ik nog wel wat. Slaap wel."

Hij wandelde verder en keek goed uit zijn ogen of hij niet hier of daar iets ontdekte, dat kon dienen als cadeautje voor het kindje.

Toen hij het dorp door was, kwam hij op een smal pad en in een wei zag hij een paard, dat aan het grazen was. Het was nog opgetuigd en het leer met de gouden en koperen knoppen en belletjes glansde in het licht van de grote ster, die als een lampion aan de hemel hing.

„Mag ik u eens vragen", fluisterde Wolletje, verslagen, omdat het paard er zo voornaam uitzag, „weet u misschien, waarom die ene ster zo groot is en zo mooi blinkt?"

„Nee', antwoordde het paard, „ik heb geen tijd om naar sterren te kijken of om over zo iets na te denken. Mijn meester heeft geweldige haast, omdat hij een nieuw kindje wil bezoeken. Zijn zadeltassen zitten vol met geschenken: allemaal van goud."

„Zou het kindje er blij mee zijn?" vroeg Wolletje.

„Dat zou ik geloven", antwoordde het paard. „Kinderen houden van blinkende dingen, zegt mijn baas. Heb jij ook wat bij je?"

„Ik, eh.... nee", antwoordde Wolletje. „Ik heb overal rondgekeken, maar tot nu toe niets gevonden."

„Misschien wil mijn baas jou wel wat goud geven", zei het paard vriendelijk. „Hij heeft tóch genoeg."

Wolletje schudde zijn hoofd.

„Als je met een cadeautje komt, moet het van je zelf zijn", zei hij. „Ik zal heus wel wat vinden."

Hij keek eens omhoog en zag, dat de grote ster nog steeds aan de hemel hing. Hij wandelde vlug in de richting er van en was zó verdiept in gedachten, dat hij bijna tegen een groot, grijs beest opbotste, dat voor hem uitliep en haast de hele weg versperde. Op zijn rug zat een soort tent, maar zo hoog van de grond, dat Wolletje niet kon zien of er iemand in zat.

Toen het kloppen van zijn hart wat over was, trok Wolletje de stoute schoenen aan, liep naar voren en vroeg:

„Neem me niet kwalijk, dat ik het vraag, maar hoe heet jij? Ik heb nog nooit zo'n groot beest gezien."

„Dat kan", zei het grote beest en lachte vriendelijk. „Er zal nog wel meer in de wereld zijn, dat jij nog nooit gezien hebt. Als jè zo'n reis gemaakt had als wij, half de wereld rond, zou je nog wel andere ogen opgezet hebben. Ik ben een olifant en mijn heer is op weg naar een koningskind om geschenken te brengen: wierook en andere reukwerken. Jij misschien ook?"

„Ja", antwoordde Wolletje, „ik zag die grote ster en ik dacht: ik moet weten, wat die te betekenen heeft. Nu weet ik het, maar iedereen, die ik heb ontmoet, heeft geschenken bij zich en ik heb niets. Nu zal het kindje me wel niet willen ontvangen."

„O, jawel", antwoordde de olifant. „Het is het liefste kindje, dat ooit geboren is, zegt mijn heer. Kom maar mee naar binnen. Als ik er ben, zal het kindje wel niet zo erg op jou letten."

„Waar naar binnen?" vroeg Wolletje.

„Hier bij de grot", zei de olifant vrolijk. „Dit is het eind van onze reis. Zie je niet, dat de ster haar stralen precies boven deze grot laat schijnen? Kijk, daar komen de anderen ook al aan met hun geschenken."

Ja, daar was het paard en ginds kwam de kameel aandraven. Het werd een gedrang van je welste bij de grot want er waren ook nog heel wat herders, die naar binnen wilden. Niemand lette op Wolletje, die vlug mee de grot was ingeglipt en nu aan het voeteinde van het kribje naar het kindje stond te staren. Wat was het mooi en wat lachte het lief! Rondom stonden de geschenken: goud, wierook en mirre, vruchten en brood. Toen zag Wolletje een voetje van het kindje in het stro. Het zag blauw — 't was zeker erg koud. En ineens wist hij, wat hij moest doen. Met een sprong was hij in het kribje en drukte zijn warme wollen vacht tegen de blote voetjes. Nee — geschenken had hij niet, maar hij dacht, dat het kleine kindje dit nog wel fijner zou vinden.

Het Kerstgeschenk in de Constelation

Een tragisch ongeval, ergens op de snelweg tussen Belfast en Dublin, waarbij twee mensen het leven verloren, stelde de autobestuurder Patrick O'Kelly voor een grote gewetensvraag......
Kerstmis gaf Lir, de kleine Ierse wees, een nieuw tehuis......

Met iets van triomf in zijn blik, ziet Patrick O'Kelly zijn vrouw aan. Ze had een andere route willen kiezen, doch hij had er geen spijt van zijn zin te hebben doorgezet.

De weg, die van Belfast langs de kust naar Dublin loopt, voert door een prachtig, open heuvelland met een hoge romantische kustlijn, waar de Ierse Zee, die hier uitmondt in het Noorderkanaal, haar golven op stuk beukt.

Een uitstekende snelverkeersweg.

Pas wanneer Patrick in de verte een tegenligger ziet naderen, laat hij de voet op het rampedaal langzaam zakken en even later suizen de twee auto's elkaar voorbij.

Evelyn O'Kelly, die zich tegen het tweedjasje van haar man heeft genesteld, geniet in stilte van zijn enthousiasme.

Al bijna tien dagen toeren zij nu al door het groene Ierse land met de brede „glens", valleien met beboste hellingen, waardoor visrijke beken en rivieren naar zee stromen.

„Helloh.... Ier.. geen zin om hier voorgoed te blijven?" Evelyn trekt ondeugend aan Patrick's oorlelletje, als zij hem zo verheerlijkt ziet kijken naar de ruïne van het kasteel Dunseverick, waar zijn naamgenoot Patrick Cearnac eertijds woonde, de zwaardvechter uit de dagen van het begin onzer jaartelling, die naar de overlevering op de berg Golgotha bij het dobbelen het kleed van Christus zou hebben gewonnen.

Wat een land.... wat een volk....!"

Dat is alles wat Patrick zegt, als hij de geschiedenis van Dunseverick overdenkt en deze even later onder het rijden aan zijn vrouw vertelt.

Met de machtige oceaanreus „Queen Elizabeth" waren Evelyn en Patrick O'Kelly in Juni uit New York overgevaren. De eerste vacantie in het land van zijn vader, die omstreeks negentienhonderd genoeg had van de eeuwige twisten en hongersnoden, die Ierland teisterden, en met honderden anderen in wankele landverhuizersschuiten de grote pas overstak.

Hangend over de reling van het luxezeeschip had Patrick, toen zij de gouden kustlijn van Ierland passeerden, tegen Evelijn gezegd: „Het moet vader heel wat gekost hebben om dat land te verlaten."

Ja, het had de oude Patrick O'Kelly heel wat gekost. Geen moment van zijn leven kon hij Eire uit zijn gedachten zetten. En al had hij volgens materiële begrippen goed geboerd in Amerika, soms maakte een groot heimwee zich van hem meester en dan nam hij de kleine Patrick op de knieën en vertelde hem sagen en legenden die hem te binnen schoten.... over de reus Finn, die een dam van basaltblokken dwars door de Ierse Zee legde, om zo een rivaal in Schotland te kunnen bereiken. „De reuzendam, jongen.... als je ooit in mijn land komt, ga dan naar die dam...."

Bijna vijf jaar is de oude Patrick O'Kelly dood. Hij stierf in het harnas. Een gangsterkogel trof hem, de robuuste, oersterke politieman, midden in het hart en velde hem in een fractie van een seconde.

De jonge Patrick, die dezelfde stoere gelaatstrekken en hetzelfde borstelige, rossige haar van zijn vader had, trad in de voetsporen van brigadier O'Kelly en werd benoemd tot inspecteur op een politiepost in Brooklyn.

In het land zijner vaderen

Een Ier met een Amerikaans paspoort. Zo voelde Patrick O'Kelly zich en Evelyn, wier voorouders uit Wales stamden, had al lang afgeleerd van haar man een rasechte Amerikaan te maken.

„Ik heb Iers bloed.... schat!" En daarmee was de kous af. Londen had Patrick na aankomst van de „Queen Elizabeth" als een razende bekeken.

„Piccadilly Circus.... de Tower.... de Westminster Abbey.... Buckingham Palce.... schitterend.... schitterend, maar nu gaan we naar Ierland", besliste Patrick na anderhalve dag rondgekeken te hebben, en Evelijn wist, dat geen protest haar zou helpen.

De Ier had Ierland geroken en was niet meer te houden. En nu waren er bijna tien dagen voorbij, sinds de boot in Belfast aanlegde. Kriskras door Ierland.... „Ik heb er geen spijt van, Patrick.... nee, ik vind het een prettig land."

Zij zijn al acht jaar getrouwd en hun huwelijk bleef kinderloos. Wie hen echter zo zag zitten, zo dicht tegen elkaar in de snelle open wagen, vermoedde een jong verliefd paartje.

Bij de rotsen van Carrig Usneach laat Patrick de gehuurde auto naar links afzwenken in de richting van het typische kustplaatsje Ballycastle, dat bekend is uit de Ierse literatuur door een bekoorlijk sprookje.

Seán Callaghan heeft de handkar vol met zakken tarwe gestapeld. Het was een warme, vermoeiende dag, en op de dorsvloer bleven heel wat zweetdruppels achter. Nog vijfhonderd meter ongeveer en de buit van zijn veld is binnen. Voldaan kijkt Seán naar de volle kar. Zijn kleine jongen Lir zit op een vrij plaatsje naast de zakken en knabbelt op een strospriet.

Lir is negentien maanden en als Seán trots naar hem kijkt, zegt Deidre, zijn vrouw, die haar man helpt de zware kar voort te duwen: „Zijn ogen zijn net zo blauw als de lucht boven de rotsen.... zie je dat, Seán?"

„Ja, dat zijn ze...." lacht Seán en kromt zijn rug. De binnenweg is rul en loopt iets in de hoogte. Nog een paar meter en zij kunnen de snelweg passeren. Seán's voortanden persen in zijn lippen van inspanning en zijn hoofd buigt krampachtig tussen zijn schouders.

Dan schiet de kar van het zand op het asfalt. Het „Pas-op!" van Deidre gaat verloren in een ontzettend gekraak en remmengepiep. Met een zwaai heeft Patrick O'Kelly het stuur van zijn wagens omgegooid, als de volgeladen handkar plotseling voor zijn bumpers komt. Een fatale botsing is echter niet te voorkomen. Evelyn's hoofd bonkt tegen de voorruit en het bloed springt uit een grote buil boven haar linkeroog. Patrick zelf is even versuft door de schok, maar heeft direct zijn positieven weer bij elkaar. Hij handelt als in trance. Evelyn opent de ogen en wijst met een zwakke handbeweging naar de kermende vrouw aan de kant van de weg. Lijkbleek stapt Patrick op de vrouw toe.... „Seán.... Lir.... Seán.... Lir...." prevelen haar lippen. „Seán.... Lir.... Lir...." Met zijn arm ondersteunt Patrick het hoofd van de armelijk geklede Ierse vrouw en trekt dan zijn jasje uit, maakt er een bundeltje van en legt dit onder het slappe hoofd.

Voor de gekreukte spatborden ligt een man. Doodstil! Zijn handen houden met gekromde vingers een stuk hout omklemd.

Seán Callaghan is dood. Hij had voor het laatst de oogst van zijn akker verzameld.

Lir staat alleen......

Een paar vogels fluiten in het bosschage. Voor de rest is het stil op de plek van de catastrofe. Vijf zware zakken met tarwe, die hier en daar uit de gaten sijpelt, liggen naast de gebroken wielen van de kar.

Radeloos loopt Patrick om de ravage heen. Plotseling hoort hij een zacht gehuil. Beklemd tussen de zakken ligt een jochie met blonde krullen. Dan wordt het klagend huilen sterker en een oogwenk later is het ventje bevrijd. Patrick O'Kelly zet de kleine Lir, die zo te zien zonder enig letsel uit de ramp te voorschijn komt, in het droge gras naast zijn moeder. De vrouw slaat voor het laatst in een flauwe glimlach de ogen op om deze dan voorgoed te sluiten.

Patrick pakt met tranen in de ogen van ontzetting en vertwijfeling het jongetje weer op en brengt het naar de zwaarbeschadigde wagen.

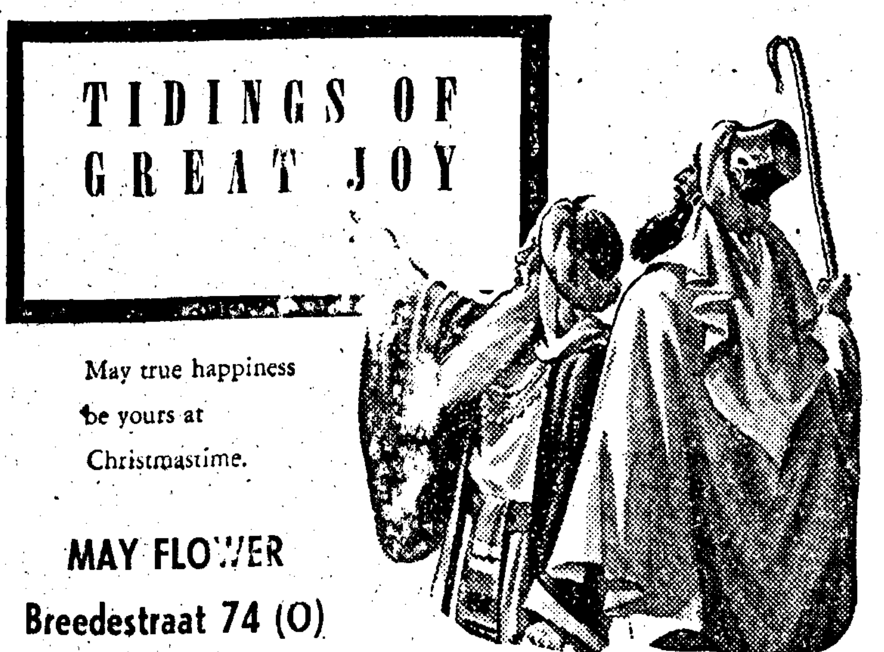
„De vader en de moeder zijn dood...." fluistert hij en veegt met de

Vervolg: zie pagina hiernaast

Beklemd tussen de zakken ligt een jochie met blonde krullen.

Het Kerstgeschenk in de Constelation...

Vervolg van vorige pagina

mouw van zijn overhemd langs zijn gezicht.

Een passerende auto vliegt naar Ballycastle om hulp, en het is een droeve stoet, die na korte tijd het stadje binnentrekt. Patrick en Evelyn beantwoorden met toonloze stem de vragen van de politie. Een onderzoek ter plaatse heeft zonder meer vastgesteld, dat Seán Callaghan door eigen schuld om het leven kwam. Hij had niet opgelet en op de kruising met de snelweg was hij niet bedacht geweest. Het was al zoveel jaren goed gegaan en veel verkeer kwam er niet langs op dit uur....

Zo ging Patrick O'Kelly vrij uit.

Drie dagen bleven Evelyn en hij in Ballycastle. Patrick at en dronk niets. Hij staarde maar voor zich uit, vol zelfverwijten.

„Lieveling.... het is jouw schuld toch niet.... het is verschrikkelijk, maar het was niet onze schuld!"

„Hoe moet het nu met die kleine jongen, wie zal er voor hem zorgen?"

Dat is het enige dat Patrick te zeggen heeft. Na een korte strandwandeling, vlak voor hun vertrek, is Patrick tot een verreikend besluit gekomen. Boven op hun hotelkamer pakt hij Evelyn stevig bij haar schouders, kijkt haar recht in de ogen en zegt... „Ik zou dat weesje willen adopteren.... anders kom ik er nooit overheen.... toe, Evelyn, zeg, dat jij het ook wilt."

„O, Patrick, ik heb het niet durven uitspreken tegen je, maar ik zou ook niets liever willen dan dat."

Verrast luistert de burgemeester van Ballycastle naar Patrick O'Kelly, als deze hem zijn verzoek voorlegt

Mr. O'Kelly neemt het kleine, rozige Kerstengeltje in ontvangst.

„Gaat u eerst terug naar uw land, mr. O'Kelly. Overdenkt u eens goed de grote stap, die u wilt ondernemen. Ik begrijp, dat het lot van de kleine jongen u zeer ter harte gaat en ik waardeer dit.... U bent zelf van Ierse afkomst en u weet hoe subtiel in dit land de adoptie wordt toegepast. Gaat u echter eerst terug naar Amerika en ik beloof u, mocht u bij uw besluit blijven, dat ik alles in het werk zal stellen Lir Callaghan een paar nieuwe ouders te geven."

De overtocht van Patrick en Evelyn was even triest als het weer. Toen Ierland aan de einder verdween in de nevel van de regen, stonden Patrick en Evelijn weer gearmd aan de reling....

„We moeten 't kind hebben.... Evelyn.... ik kan 't niet over mijn hart verkrijgen, het aan zijn lot over te laten."

Dat zei Patrick en hij keek bij die woorden niet naar zijn vrouw, omdat zijn ogen vol waren.

Inspecteur O'Kelly was veranderd uit Europa teruggekomen. Hij was nóg ernstiger, nóg meer in zichzelf gekeerd dan vroeger. „De Ierse lucht heeft hem zeker geen goed gedaan", zeiden de collega's onder elkaar.

Zij wisten niet, dat O'Kelly bezeten was van een idee: Die jongen uit Ballycastle, die Lir Callaghan zou overkomen.

Hij vocht tegen de ontstellende papierwinkel. Hij vocht tegen ambtenarij. Hij vocht tegen zichzelf. Hij vocht maanden en maanden.

Lir kan komen

De burgemeester van Ballycastle had woord gehouden. Want nauwelijks hadden de dringende brieven van Patrick hem bereikt, of hij toog aan het werk. Brieven en telegrammen werden uitgewisseld tussen Ierland en Amerika. De Amerikaanse immigratiedienst in Belfast was de laatste schakel in de adoptie van Lir door O'Kelly. Bijna zeven maanden waren er verlopen sinds bij de rotsen van Carrick Usneach het verschrikkelijke ongeluk Lir Callaghan tot wees maakte. Het was op 20 december 1953, dat het immigratievisum van de kleine Ier per aangetekende brief bij de burgemeester van Ballycastle binnenkwam en ogenblikkelijk ging er een ijlboodschap door de aether naar New York.

„Alles in orde.... Lir kan komen." 20 December 1953!

„'t Is gelukkig in orde, Evelyn... Vandaag voel ik me voor het eerst blij." Patrick gooit zijn uniformpet in de lucht.... „Lir is van ons.... met de Kerst wil ik hem hier hebben."

Weer maakt de indrukwekkende uniformpet een salto mortale.

Dan rent Patrick de deur uit. Naar een reisbureau. „Ik moet een vliegtuig hebben van Ierland naar Amerika...." bijt hij de verbouwereerde balie-employé toe.

„Begrepen? Van Shannon naar New York, het is voor een kind van twee jaar!"

Als de man rustig in een gids bladert, trommelen de knokkels van O'Kelly zenuwachtig op de glazen plaat van de toonbank. Hij volgt elke beweging van de rustige man achter de balie en luistert met gespitste oren naar het gesprek tussen hem en.... „Hello American Airlines System?.... Ja.... prima, dank u.... dus op de 24e nog vijf plaatsen vrij...." Even legt de man zijn hand over de hoorn en zegt tegen Patrick.... „We kunnen het kind voor de 24e boeken.... middernacht uit Shannon.... Ik heb hier het kantoor van de A.A.S. aan de lijn.... Is dat goed?"

„Natuurlijk.... doen, noteer maar.... Lir O'Kelly.... twee jaar. Hoeveel is het, driehonderdtwintig dollar....? Asjeblieft.... ik kom de jongen zelf afhalen....!"

„Take off. Power...."

De stem van captain Georg Silby kraakt door de koptelefoon en brullend trekken de motoren van de Constellation met maximum-vermogen het vliegtuig over de startbaan en enkele seconden later is het los van de grond, op weg naar Amerika.

Sneeuwblazers hebben de startbaan schoongeveegd en naast de oranje baanverlichting ligt een dikke, witte vacht. Shannon in de winter! In de Kerstnacht van 1953!

De Ierse luchthaven fonkelt als een geweldige briljant beneden de vleugels van de Constellation, als de gezagvoerder in een wijde linkerbocht het toestel in de richting van de Shannon-rivier stuwt. Hoger en hoger klimt de volle Connie. Het is bijna half twaalf. Daar waar de driehonderdvijfentwintig kilometer lange Shannon-rivier eindigt in de Atlantische Oceaan, zal de klok twaalf uur slaan en begint voor de passagiers Kerstnacht.

Een klein jochie — hij kan net twee jaar zijn — zit gevangen in de veiligheidsgordel aan zijn stoel, wat angstig voor zich uit te kijken. De stewardess naast hem tovert een koekje voor zijn mond en dan floept het „No smoking.... fasten your seatbelts", dat in waarschuwend rood licht boven de cockpitdeur schijnt, uit en gaat stewardess Christy tijdschriften ronddelen.

L. O'Kelly, zo staat Lir op de passagierslijst ingeschreven. De stewardess weet alles van de geschiedenis van haar kleine beschermeling af. De burgemeester van Ballycastle, die zijn pupel persoonlijk naar Shannon had gebracht, heeft haar in het restaurant ingelicht, nadat de Constellation uit Amsterdam was geland.

„Zorg goed voor hem.... hij is het waard."

Kerstwensen boven de Oceaan

Hoger en hoger trekt de Connie de ruimte in. Het weer wordt slechter. De sneeuw- en hagelbuien zwiepen het toestel op en neer. In de cockpit wordt koortsachtig gewerkt. Gewapend met een sextant is de navigator in de ronde plastic koepel geklommen. Hij schiet een sterretje voor de positiebepaling.

„Ladies and gentlemen.... het is nu precies middernacht en ik wens u hier boven de Oceaan op weg naar de Nieuwe Wereld een gelukkig en prettig kerstfeest."

Het is de metalen stem van gezagvoerder Silby, die plotseling door de cabine klinkt. Kerstfeest boven de eindeloze plas. Een dreumes in een eigenwijze, lange broek, zijn ogen klaarwakker, ondanks het late uur, dribbelt aan de hand van stewardess Christy door het gangpad.

De Connie trilt in al zijn voegen als een remousstoot een onverhoedse aanval doet.

Lir kijkt rustig van de een naar de ander. Hij weet niet waar hij heen gaat. Hij weet niets van de plechtigheid van de Kerstnacht. Hij weet alleen, dat de mensen om hem heen vriendelijke en opgewekte gezichten hebben. Zij gaan immers naar huis!

„He looks like a Christmas-angel.... hij lijkt op een Kerst-engeltje." Een Engelse dame trekt Lir op haar schoot en knuffelt hem in een sentimentele opwelling.

Intussen zwoegt de aluminium vogel zich als bij instinct een zekere weg door de nacht.

Lir O'Kelly wordt in de ogen van de naar huis hunkerende passagiers een symbool van het Kerstfeest. Maar het Kerstengeltje zelf is op de knieën van een „oom Canadees" in slaap gevallen en zachtjes gaat zijn borst op en neer.

De gezagvoerder vliegt nu in hoofdzaak op zijn radiokompas en dan is er contact met Idlewild Airport, New York. Amerika nadert met een snelheid van zeshonderd kilometer per uur. Het weer is enigszins bedaard en de meeste passagiers hebben, net als Lir, de ogen gesloten.

De Constellation is met de nacht meegevlogen en het bleef Kerstnacht op de hele vlucht. Om middernacht werd Ierland vaarwel gezegd en het was middernacht, toen Idlewild in zicht kwam.

Voorzichtig heeft de stewardess Lir onder haar hoede genomen toen de passagiers zich gingen klaarmaken voor de landing. Zachtjes slaat zij de veiligheidsgordel weer om het slapende mensje heen.

Een kleur van opwinding en gezonde slaap siert de wangen van Lir, die niet eens voelt, als de Connie over de asfaltribbels van Idlewild Airport aanhobbelt.

Met een zucht zakt het toestel in de wielveren als de gezagvoerder de motoren afzet.

Een sneeuwstorm giert de geopende cabinedeur in.

Hunkerend staat een man, de hoed diep in het voorhoofd getrokken onder aan de steile vliegtuigtrap.

De reizigers haasten zich langs hem heen.... Dan is er niemand meer. Alleen de stewardess, daar hoog op het miniatuurplatform van de trap. Zij maakt van haar handen een toeter en schreeuwt naar beneden: „Bent u mr. O'Kelly...."

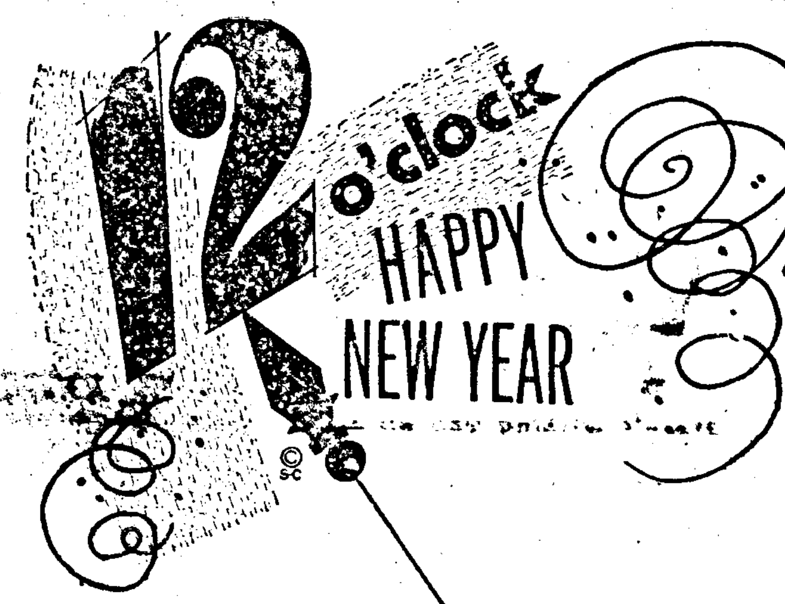
„Ja...." Met een paar sprongen is Patrick naast haar. „Ja, ik ben O'Kelly.... waar is de kleine jongen?"

„O, u bedoelt zeker dat kleine rozige Kerstengeltje, hier, mr. O'Kelly.... We zullen een deken om hem heen slaan.... Alstublieft.... uw Kerstgeschenk is de moeite waard.... Merry Christmas."

De stewardess heeft de kleine Lir onder haar hoede genomen.

Een waar Kerstverhaal

Een ★ ster ★ voor Bobby

„Het is de ster van Bethlehem", zei zijn moeder.

Het gebeurde enkele jaren geleden in een grote stad en in een gewoon huis. Op Kerstavond was Bobby, zoals miljoenen andere kinderen, in een opgewonden stemming.

Bobby wist op welk moment de Kerstboom in huis zou worden gebracht. En op zijn driewielertje volgde hij, telkens afremmend, zijn vader en zijn oudere broer, toen zij de Kerstboom door de grote hal naar binnen sleepten.

Zijn moeder, die op alles het oog hield, liep achter hem en liet hem, nadat zij hem van zijn fietsje had afgeholpen, de kamer binnen. „Wij

Er zijn in de loop der eeuwen vele aangrijpende en wonderlijke Kerstverhalen geschreven. De geschiedenis van kleine Bobby en wat hij beleefde tussen Kerstavend en de morgen van de Eerste Kerstdag, berust op waarheid.

gaan hier staan, terwijl vader en broer de boom opzetten", zei ze. Ze hield zijn kleine hand vast en legde hem alles uit wat er gebeurde; dat vader de boom korter zaagde en hoe de boom aan het voetstuk werd vastgespijkerd.

„Nu zetten ze de boom omhoog en spreiden de takken uit", zei ze, „het is een prachtige boom met mooie groene takken. En de boom is zo groot, dat de top bijna het plafond raakt."

Dan nam zij uit een kartonnen doos, die dichtbij stond, een versiering en gaf die aan Bobby. „Hier is een grote rode bal", zei Bobby's moeder, „dit jaar ga je ons helpen de boom versieren. Je bent nu een grote jongen, want je bent vier jaar oud."

Bobby hield de bal vast en draaide het kleurige geval, dat heerlijk koel aanvoelde, in zijn handen rond. Hij glimlachte. Dan hield hij de bal omhoog, waarna zijn broer de bal aannam en aan de boom bevestigde.

„Hier is nog een bal", zei zijn moeder, „en hier is een draad met kleine zilveren belletjes." De belletjes tinkelden en Bobby lachte vrolijk. „En hier heb je een paar ijspieken, wat zilveren denneappels en een hele rol zilverdraad."

Op deze manier gingen de versieringen, de een na de ander, allemaal door Bobby's handen. En toen tenslotte alle dozen, op één na, leeg waren, zei moeder: „We naderen nu het einde. Er is haast niets meer over. Hier is een glazen vogel en hier een kaars-engeltje. En tenslotte is er een ster — een hele grote, schitterende ster."

„Een ster?" zei Bobby. Hij strekte zijn handen uit. „Geef de ster aan mij, mamma."

„Het is de ster van Bethlehem", zei zijn moeder, de ster aan Bobby gevende. „Vader zal de ster op de top van de boom zetten."

„De ster van Bethlehem, en hij gaat helemaal op de top?"

„Ja, kun je je dat niet herinneren van verleden jaar?"

Kleine Bobby was er niet zeker van. Hij schudde zijn hoofd. Hij kon het zich niet herinneren. Verleden jaar was zo lang geleden en sindsdien was de wereld zo veranderd. De wereld had al haar licht verloren en al haar vrolijkheid. En voor hem was het een donkere wereld geworden. Twee ernstige ziekten, welke vlak na elkaar kwamen, met lange dagen en nachten van koorts, hadden hem van zijn gezichtsvermogen beroofd. De artsen en specialisten waren het er allemaal over eens geweest: Bobby zou voor altijd blind blijven.

Zodra de grote ster op de top van de boom was geplaatst, was het voor Bobby tijd om naar bed te gaan. En die avond, zoals op alle andere avonden, reed hij op zijn driewielertje door de hal naar zijn slaapkamer. Zijn moeder volgde en lette op dat hij in zijn blindheid, niet tegen het meubilair of de muur zou rijden.

Na enige tijd was Bobby uitgekleed en klom hij in zijn bed. Hij strekte zijn hand uit om er zeker van te zijn, dat zijn geliefde driewielertje dicht bij het bed stond. Toen hij daar zeker van was, lachte Bobby. Toen, terwijl zijn moeder hem instopte, vroeg hij: „Wat is de ster van Bethlehem?"

„De ster van Bethlehem.... het gebeurde heel, heel lang geleden op een heel bijzondere nacht, een nacht, die alle mensen op de wereld zich nog herinneren. Het was donker. De mensen waren bang — omdat zij werden onderdrukt door vreemde overheersers. Zij waren erg ongelukkig en hadden hun vertrouwen verloren. Toen verscheen er opeens een lichtende ster aan de hemel. De ster was zó stralend, dat het hele land erdoor verlicht werd, zover als je maar kon zien. Enkele schaapherders, die in de heuvels hun schapen hoedden, zagen de lichtende ster. Zij wisten niet wat de ster te betekenen had en daarom waren zij bang. Maar een engel daalde neer en zei de herders, dat zij niet bang moesten zijn, omdat de ster een teken was van iets heel groots en goeds, dat naar de wereld was gekomen.

Toen vertelde de enngel aan de herders, dat zij naar de vallei moesten gaan, naar het dorpje Bethlehem en dat zij in een stal naast een herberg moesten kijken. De engel zei, dat zij één kindje in een kribbe met hooi zouden vinden. En de herders deden zoals de engel gezegd had en zij vonden de baby.

Het kleine Christuskind was zojuist geboren...."

„En ging toen het licht van de ster uit en werd alles weer donker?" vroeg Bobby.

„Nee, Bobby, het licht van de ster is nooit echt uitgegaan. De ster schijnt op dit moment nog" (hier werden de woorden van de moeder onvast, alsof zij bang was verder te gaan). „Want het was de ster, die hoop bracht in de harten van de mensen, een hoop, die alle duisternis kan overwinnen en alle zorgen — een ster, die de mensen de juiste weg wijst. Het is de ster van Bethlehem, het licht van eeuwen."

Bobby herhaalde, glimlachend, heel zacht en teder de woorden: „Het is de ster van Bethlehem."

En toen sloot hij zijn lichtloze ogen en het volgende ogenblik was hij in diepe slaap verzonken.

Later in de nacht, toen Bobby's moeder nog steeds wakker lag, denkende aan het grote leed, dat in het laatste jaar hun levens was binnengetreden bewogen haar lippen zacht, terwijl zij een gebed uitsprak. Zij bad, zoals zij al zo dikwijls had gebeden, dat er een weg zou worden gevonden, dat de artsen het bij het verkeerde eind zouden hebben, dat.... Er moest, ergens, daarvan was zij zeker, een manier te vinden zijn om Bobby uit de duisternis naar het licht te leiden. En terwijl zij bad, wist zij dat haar man ook wakker was en zij wist ook dat zijn gedachten en gebeden dezelfde waren als die van haar. Nacht na nacht lagen ze wakker, één zorg en één hoop delende. Zo dikwijls hadden zij er al tegen elkaar over gesproken.

Maar nu droegen zij hun leed in stilte. Er was niets in de wereld, dat zij elkaar liever wensten te geven dan die ene bijzondere gift, maar dat was onmogelijk. Het was alsof zij naar een ster reikten....

En, in de diepe stilte van de nacht dacht zij weer aan de schitterende ster van Bethlehem en in zichzelf herhaalde zij de woorden, die zij tot Bobby had gesproken: „De ster heeft hoop gebracht in de harten van de mensen.... het licht overwint alle duisternis, alle zorgen.... het is het licht van eeuwen." En zij zag, als in een droom, het licht van de schitterende ster de hemel verlichten. En het stralende licht overwon alle donkerte. Zij zag de lichtende stralen als uit de eeuwigheid omlaag dalen en de wereld onderdompelen in het licht der hoop. Een hoop, die de mens voortleidt op zijn onzekere pad. Het hoop schenkende licht. Hoop.... Hieraan denkende viel zij vredig in slaap..

En gedurende de lange uren, dat zij sliep werd de duisternis van de nacht verdreven door een nieuwe schemering, die zich over de wereld uitspreidde.

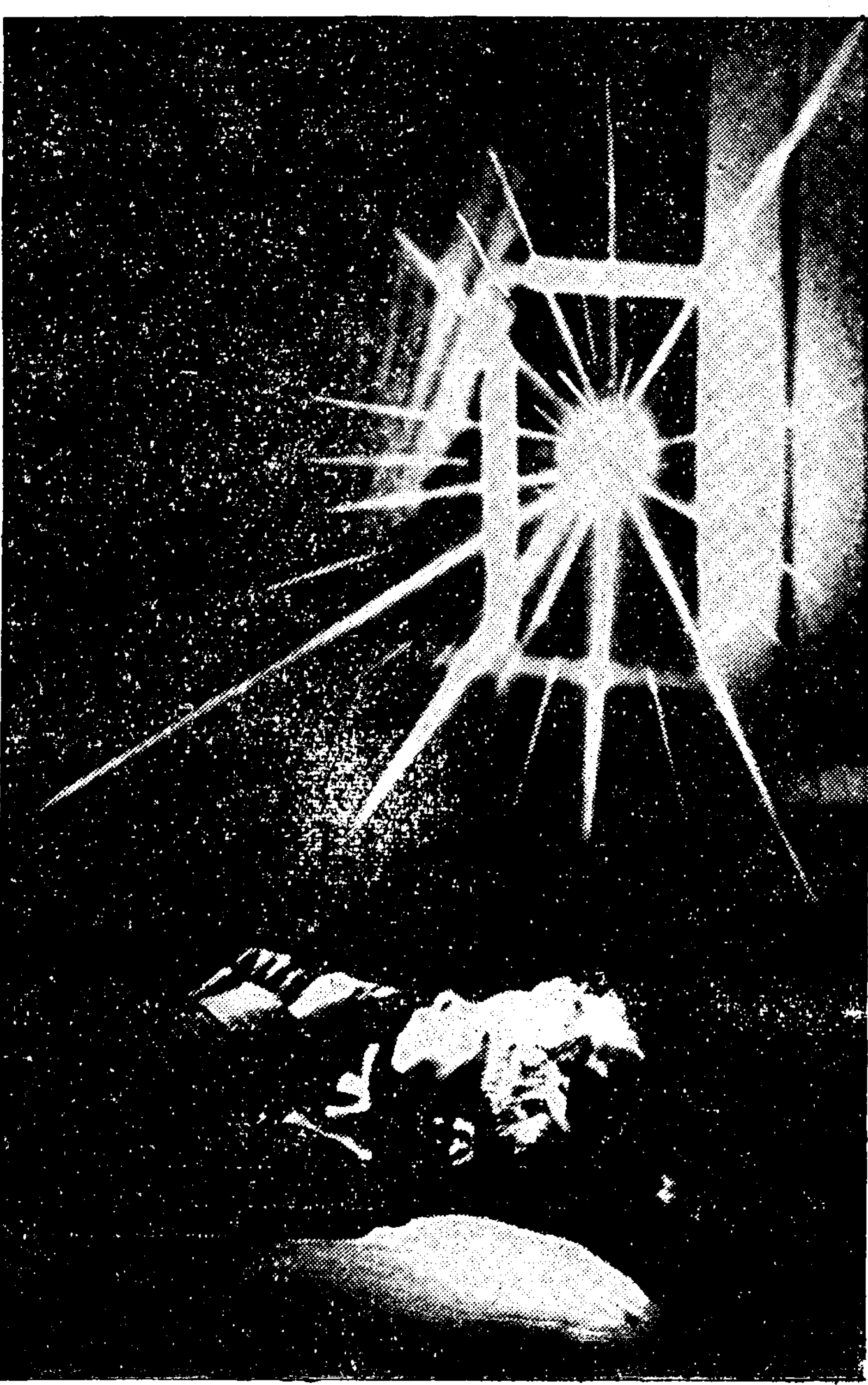
Toen het daglicht sterker werd, ontwaakte zij langzaam. En in de wereld tussen slaap en ontwaken hoorde zij een stem roepen. Het was een nadrukkelijke stem, die onophoudelijk bleef roepen. Maar zij kon niet horen wat de stem zei.... Het volgende ogenblik was zij klaar wakker en rende, haar man wakker roepende, naar de deur.

Het was de broer van Bobby, die riep. „Kom, kom, vlug, vlug. Kijk naar Bobby. Hij rijdt zijn driewielertje door de kamer en hij stoot nergens tegen aan. Schiet toch op, Bobby kan zien."

Ze renden door de hal naar de woonkamer.

Het was waar.

Bobby reed al maar in het rond en stootte nergens tegen aan. En toen hij zijn ouders zag, stopte hij. Hij lachte. Toen, naar de top van de boom wijzende, zei hij: „Kijk, mammie en pappie. Daar is de ster van Bethlehem."

Bobby herhaalde, glimlachend, heel zacht en teder de woorden: „Het is de ster van Bethlehem...."

EEN GELUKKIG KERSTFEEST

Het leek een eenzaam Kerstfeest te worden voor Marcia's vader. Maar hij had tenminste een kat, een hongerige kat.

Het sneeuwde hard, toen Marcus Fleming de stoep van zijn dochters huis opging. Grote, droge vlokken, waarmee hij zo blij was als een kind. Hij hield van die warrelende, witte wereld, waarin de mensen rondliepen als vage schimmen.

In de hal hing geen Kerstkrans van donker dennengroen met rode linten. Marcia's kleuren waren zwart, wit en geel. Marcia was ultramodern. Ze hield niet van rood, en zeker niet van rood lint.

Tegen de achtergrond van haar zwart-en-witte zitkamer droeg ze vandaag een felblauwe japon van Chinees model. Haar haar was strak achterovergekamd.

Marcus protesteerde: „Maar, kindje, wat heb je met je krullen gedaan?"

„O, vader, alle vrouwen hebben krullen. Het is zo alledaags."

„Je moeder had haar haar altijd gefriseerd, en dat vond ik heel mooi."

Marcia trok een geduldig gezicht. „Natuurlijk. Zij hield ook van uw grote snor. Maar mijn generatie is nu eenmaal anders."

Marcus bekeek zichzelf in een van de vele spiegels. „Ik vind mijn snor niet groot. En mijn gezicht is eraan gewend."

Hij zei het luchtig, maar zijn spiegelbeeld gaf hem een gedrukt gevoel. Bij al dat marmer en ebbenhout, bij Marcia's elegante japon en haar witte rozen in de gele vaas voelde hij zich slordig en goedkoop. Zijn jas had een goede snit, maar hij droeg hem al zo lang.

„John komt zo naar beneden," zei Marcia. „We vinden het zo vervelend dat we u niet hier hebben morgen bij het Kerstdiner, en ook vanavond niet. Maar John's ouders vinden, dat zij aan de beurt zijn, en vanavond is er een Kerstfeest op de club, en daar moeten we heen, omdat John in het bestuur zit."

„Natuurlijk", zei Marcus hartelijk. „Ik begrijp het best."

„Maar u bent dan zo alleen...." Ze aarzelde. „John wilde u een cheque geven, maar ik weet dat u geen geld wilt hebben. Jammer, vader." Ze had harde, blauwe ogen, even fel als het blauw van haar japon. Maar ze waren niet hard, toen ze vervolgde: ‚Ik krijg niet altijd mijn zin, weet u. Ik moet aan John denken en aan zijn familie. Ik had gewild, dat ze u er ook bij vroegen, maar ze willen het nogal formeel hebben."

Hij legde een hand op haar schouder. „Lieve schat, ik zou er niet eens bij passen. Ik heb er de kleren niet meer voor. En die cheque die heb ik ook liever niet. Heus," voegde hij eraan toe, haar bezorgde blik ziend, „ik heb alles wat ik nodig heb. Alleen verlang ik er weleens naar dat jij nog een klein meisje was." Hij lachte, en ze lachte ook.

„U hebt nu toch twee kleinkinderen!"

„Niemand kan jou vervangen. Trouwens, jij stelde belang in me en zij niet."

„Maar, vader, u bent heus overgevoelig. U weet hoe kinderen zijn. Ik had gedacht dat jullie gedrieën konden eten vanavond, maar ze moeten naar een kinderpartij."

„Maak je geen zorgen over mij."

Marcus was blij, dat hij niet met de kinderen hoefde te eten, want dan voelde hij zich altijd zo overbodig. Ze waren wel aardig, maar op zo'n onverschillige manier.

Op dat ogenblik kwam een klein meisje binnen, keurig als een dametje. Ze bood haar grootvader haar wang.

„Dag, Jacqueline," zei hij glimlachend.

„We nemen een pop mee voor mijn vriendinnetje," zei ze. „Kijk."

De pop was een soort Parijse schoonheid, en Marcus vroeg zich af wat Jacqueline zou zeggen van de pop, die hij als Kerstgeschenk voor haar gekocht had.

Voor de jongen had hij een boek. „Voor Marcus Beale," had hij voorin geschreven, „in de hoop dat hij net zoveel van de held in het boek zal houden als zijn grootvader."

Marcia had gewild dat haar zoon naar hem werd genoemd, en John had het goedgevonden. Maar Marcus had zich weleens afgevraagd, of John het ook goedgevonden zou hebben, als de jongen geboren was na de grote crisis.

Hij zag hen nu beiden binnenkomen, met de zelfbewuste houding van mannen, die er correct weten uit te zien. Marcus bedacht opeens, dat hij pas kort over zijn kleren dacht. Hij had vroeger, net als zijn vader en grootvader, altijd kleren van goede snit gedragen. Maar toen zijn bank failliet ging, bleef hem maar een heel gering inkomen over. Hij was blij, dat Marcia getrouwd was, voor de slechte tijd begon. John's advocatenpraktijk boekte eerder winst dan verlies bij de depressie. Uit alle streken kwamen de mensen naar Washington om zich de stand van zaken te laten uitleggen door mensen als John.

Maar Marcus kende heel wat oude mensen, die net als hij alles kwijt waren. Sommigen woonden bij hun kinderen in. Marcia had hem dat ook aangeboden, maar toen hij weigerde, had hij haar opluchting maar al te goed gemerkt. Zijn bestaan zou niet armoedig zijn geweest, als hij het aanbod had aangenomen, maar bij John in huis te zijn, zou hem zijn vrijheid hebben gekost. John's ideeën waren niet de zijne. En Marcia, zoals zoveel vrouwen, was helemaal als haar man geworden. Haar moeder was heel anders geweest. Marcus en zijn vrouw hadden een ideaal echtpaar gevormd, gelukkig met hun drie kinderen. En toen in die vreselijke zomer de twee jongens verdronken in het meer, waaraan hun landhuis lag, gingen Marcus en zijn vrouw enkel nog voor Marcia leven. Misschien hadden ze haar te veel gegeven; het was of er voor henzelf geen plaats meer was. En toen Marcia een jaar na de dood van haar moeder met John trouwde, was ze steeds meer van haar vader vervreemd.

John, met zijn rug naar de haard, begon over politiek te praten. Marcus en hij waren het dikwijls niet met elkaar eens, en John kon zich soms scherp uitlaten over wat hij de vooroordelen van zijn oude schoonvader noemde. Maar Marcus was niet gemakkelijk te beledigen. Bovendien was hij zich er heel goed van bewust, dat een arm man niet de volle aandacht van zijn toehoorders kan verlangen.

Gelukkig werd aan het gesprek een eind gemaakt doordat Marcia binnenkwam met een groot pakket.

„Ons geschenk, vader!"

Het was een nieuwe jas van heel goede stof en heel goede snit. De kinderen kwamen met nog meer pakjes, waarin een hoed, handschoenen, dassen en zakdoeken zaten. Marcus moest alles aandoen en zichzelf in de spiegel bekijken.

„U moet het allemaal nu meteen dragen, vader," zei Marcia. „Tenslotte is het morgen Kerstmis."

Zijn spiegelbeeld beviel hem goed. Met opgeheven hoofd bedankte hij zijn kinderen en wenste hun een gelukkig Kerstfeest. Toch had hij bij het verlaten van het huis het gevoel, dat ze blij waren met zijn vertrek. Niet op een wrede manier, maar uit onverschilligheid. Ze hielden wel van hem, maar hun wereld was nu eenmaal niet de zijne.

Hij voelde zich plotseling heel oud en eenzaam. Het was de vooravond van Kerstmis en hij had geen boom. Hoe moest dat morgen gaan? Hij zou zijn eigen Kerstmaal moeten bereiden. Hij hield niet van het eten in goedkope restaurants, en hij had een ronde kachel gekocht, die heerlijk brandde en waarop hij graag zijn potje kookte.

Toen hij langs de club kwam waar hij vroeger jaar in, jaar uit ging lunchen, zag hij Bradhurst, een van zijn vroeger medewerkers, naar buiten komen. Een plotselinge impuls deed hem zeggen: „Gelukkig Kerstfeest!"

Bradhurst keek verrast op.

„Fleming! Waar kom jij vandaan?"

„Ik heb me in mijn winterhol teruggetrokken."

„Je ziet er goed uit.... Als we eens samen dineerden vanavond? Ik ben hier om zes uur terug."

„Het spijt me, maar ik heb andere plannen."

De waarheid was dat Marcus niet wilde dineren met Bradhurst. Hij hield van eerlijke mensen en Bradhurst was niet eerlijk. Voor de grote krach kwam, had hij evenals vele anderen ervoor gezorgd dat zijn schaapjes op het droge

Vervolg op volgende pagina

Een Gelukkig Kerstfeest

Vervolg van vorige pagina

waren. Marcus was straatarm geworden, omdat hij zoveel mogelijk had uitbetaald uit eigen zaak. Als hij met Bradhurst dineerde, wilde dat zeggen dat hij zich inliet met iemand, die volgens alle rechtsnormen achter de tralies diende te zitten.

Bradhurst zei: „Trouwens, veel zou ik niet hebben kunnen gebruiken. Melk, brood en sinaasappels, méér mag ik niet hebben. Jij hebt altijd goede appetijt gehad, herinner ik me. Maar ik. Het is verschrikkelijk. Zenuwen, zegt mijn dokter. Allemaal zenuwen!"

Marcus wist een beter woord dan dat — geweten! Verder lopend bedacht hij dat z'n armoede hem nog meer toestond dan melk en brood. En zijn eetlust was goed. Hij had een schoon geweten. Geen wees of weduwe was door hem een zuinig gespaard sommetje kwijtgeraakt.

In de winkelstraat dicht bij zijn huis kocht hij een blik bonen, een pakje toast, saucijsjes, wat aardappels, drie sinaasappels en een pond bloem. Deze laatste koop had te maken met een grote inmaakfles perziken, die hem een paar dagen geleden was toegezonden door de boer, die vroeger Marcus'landerijen beheerde en nu voor de nieuwe eigenaar werkte.

Met zijn armen vol zakjes kwam hij eindelijk thuis. Hij woonde op de derde verdieping van een groot oud huis in een vroeger zeer aanzienlijke, maar nu vervallen buurt.

De hal was zwak verlicht en een kille lucht hing in het trappenhuis. Marcus ging met zware tred de trap op, opeens weer somber. De eenzaamheid die hem wachtte, drukte hem. Voor het eerst kwam de vraag in hem op, of het leven wel de moeite waard was. Zouden zijn laatste levensjaren steeds eenzamer zijn? Had hij ergens in gefaald, dat hij het zonder genegenheid, zonder gezelschap doen moest? Was hij misschien in begrip te kort geschoten tegenover Marcia? Was het trots. die tussen hen was gekomen? Zijn trots die niet wilde aannemen wat ze hem bood? Hij wist het niet.

Toen hij de deur van zijn kamer opendeed, kwam hem de warmte tegemoet. Onder de kachel vandaan kwam zijn zwarte kat, Hercules. Marcia wist niets van de kachel of van Hercules. Ze was hier nooit geweest. „Je moet zo hoog klimmen," had hij gezegd, „en als je er dan bent, vind je eigenlijk weinig fraais."

Ze had geprotesteerd: „Maar ik kan het niet verdragen, dat u zo moet wonen, vader."

„Och, de verandering is goed voor me."

Ze had zijn grapje afgekeurd, maar eigenlijk had hij niets anders kunnen zeggen. Hoe moest hij Marcia uitleggen, dat hij dit leven prettiger vond dan wat zij hem kon geven? Hij hield van zijn onafhankelijkheid, al was Hercules niet het enige gezelschap, dat hij zich wensen kon. Maar Hercules had hem vaak getroost. Marcus deelde met genoegen zijn portie vlees en melk met zijn metgezel, al moest hij daardoor nog zuiniger zijn dan strikt nodig was.

„Het spijt me, beste jongen," zei Marcus, zijn zakjes op tafel leggend, „maar ik heb de melk vergeten."

Hercules miauwde klaaglijk, en Marcus wist dat hij weer uit zou gaan om melk te halen.

De man en de kat gingen samen het portaal op. Marcus liep de trappen af en Hercules installeerde zich op de bovenste trede om te wachten.

Marcus kocht melk en een stukje rauwe biefstuk voor het Kerstdiner van Hercules. Tenslotte had hij zijn enige gast een goed maal aan te bieden op Kerstmis, dacht hij een beetje bitter. Als hij de cheque van John had aangenomen, had hij kunnen gaan eten met de een of andere oude vriend. Maar geld van John aannemen! Nee, dat kon niet. Als John van hem hield, was het misschien iets anders geweest. Maar John hield alleen van zichzelf, niet eens van Marcia en de kinderen.

Terug in het huis sprak hij Hercules onder aan de trap toe. „Het vriest dat het kraakt, beste jongen."

Maar het was niet Hercules die antwoordde. Een kinderstem zei: „Hij is zo lekker warm." Boven aan de trap zat een jongen van een jaar of tien met Hercules op zijn schoot. „Hij is net een kacheltje."

Marcus zei: „Hoe kom jij zo opeens uit de lucht gevallen?"

„We wonen boven."

„Wie, wij?"

„Mijn oom en tante en ik. Ze zijn naar de bioscoop. Ik kon niet mee, omdat er niet genoeg geld was. Mijn tante zegt, dat ik nog genoeg kan zien in mijn leven. Ze zegt dat grote mensen uit moeten gaan, anders worden ze gek." Hij herhaalde kennelijk wat hij had gehoord.

„Wil je niet even bij mij binnenkomen?" zei Marcus.

„Mag het echt?" vroeg de jongen, en zijn hoge stem bracht zoveel dierbare herinneringen in Marcus' hart in beroering, dat hij haastig de deur ging opendoen om zijn gezicht niet te laten zien.

„Het goede dat je gezonden wordt, moet je altijd zonder vragen nemen," zei hij achterom.

„U praat net als in boeken," zei de jongen tevreden.

„Hou je van boeken?"

„Nou! Maar ik heb er niet zoveel, hoor. Ik lees aldoor dezelfde weer opnieuw."

Marcus wees de jongen een van de grote, leren fauteuils. Met de boeken waren ze het enige wat hij uit zijn vroegre huis had overgehouden.

„Mooi is het hier," zei de jongen.

Een aardig kereltje, dacht Marcus. Hij had versleten, maar schone kleren aan, zijn ogen waren trouwhartig blauw en hij had prachtig krullend haar. Zijn wangen een beetje te bleek alsof hij ondervoed was.

„Heb je al gegeten?" vroeg Marcus.

„O ja. Tante had alles klaargezet. Maar ik had geen honger."

„Jongens van jouw leeftijd kunnen anders aardig honger hebben!"

„Ja, tante zegt ook, dat ik raar ben met eten."

„Wat had ze dan voor je klaargezet?" vroeg Marcus botweg.

„Vruchtensla en toast. De toast heb ik gegeten, maar de vruchtensla niet. Tante eet het altijd om niet dik te worden. Oom Harry lust het ook niet. Hij eet bijna altijd in een restaurant."

„Zou je samen met mij willen eten?" vroeg Marcus. „We poffen de aardappels, dat is zo'n gezellig werk, wat zeg je daarvan?"

Marcus goot melk in het schoteltje van Hercules, die meteen gulzig begon te slikken. „Wat is hij blij, hè?" zei de jongen.

„Ja. Ik had hier ook zo graag een hond gehad, maar dat kan nu eenmaal niet. Vroeger had ik een heleboel honden. Mijn kleine jongens hielden veel van onze honden."

„Waar zijn uw jongens?"

Marcus ontweek de vraag niet. „Ik geloof dat ze in de hemel zijn."

„Tante zegt, dat er geen hemel is. Maar dat is niet waar, hè? Eerst dacht ik, dat mijn vader en moeder maar voor een poosje waren weggegaan. Maar tante zei, dat ik het beter kon weten." De hoge jongensstem beefde.

Marcus zei: „Liefde gaat nooit dood. Je vader en moeder hebben van je gehouden, dat weet je toch wel?"

„Ja.... o ja".

„Dan houden ze nog van je. Dat moet je nooit vergeten en je moet niemand geloven die zegt, dat het niet waar is." Hij zweeg even en vroeg dan: „Wanneer heb je hen verloren?"

„Toen ik acht was. We hadden alle drie diphterie en ik alleen werd beter. Soms vind ik het jammer, dat ik ook niet ben doodgegaan." Hij zei het zo gewoon, dat Marcus haast tranen in zijn ogen kreeg.

„Je hebt je leven gekregen om er iets goeds van te maken," zei hij.

„Hebt u dat ook gedaan, toen uw jongens doodgingen?"

„Ik heb het in elk geval geprobeerd. Misschien is het niet gelukt, maar ik heb het geprobeerd."

Marcus begon met de voorbereidingen voor het eten om zijn aandoening te verbergen. „In de boekenkast staan ook een paar jongensboeken. Kijk maar eens of je iets moois vindt, terwijl ik bezig ben."

In minder dan geen tijd was de jongen verdiept in een boek, maar toen Marcus hem na een half uur aan tafel noodde, kwam hij meteen. De tafel was gedekt met een helder wit servet. De zes saucijsjes waren geflankeerd door de bonen en de gepofte aardappels. De sinaasappels vormden het dessert. Marcus wierp een laatste blik op zijn werk, deed dan zijn zwarte colbert aan, borstelde het af en keurde zichzelf in de spiegel. Hij borstelde zijn haar en draaide zijn grijze snor op. Dan schoof hij lachend een stoel aan voor zijn jonge gast, die vol bewondering had staan kijken.

„Ik vind u de fijnste man die ik ken," zei de jongen.

Marcus voelde zich gevleid. Met een weids gebaar bediende hij hen beiden van de schotel. „Misschien kom je dan nog eens terug," zei hij. „Wat doe je morgen?"

„Niets. Tante en oom zijn ergens uitgenodigd, en dan krijg ik geld om hier op de hoek te gaan eten."

Marcus kende het goedkope eethuis. „Wil je niet samen met mij eten en Kerstmis vieren? We hebben wel geen boom, maar ik bak pannekoeken, met heel bijzondere perziken in siroop, die iemand me heeft gestuurd."

„O, wat fijn! Maar ik vind het het fijnst dat ik bij u mag komen!" De ogen van de jongen straalden, en Marcus vergat meteen dat hij net gedacht had, dat de jongen alleen maar het bijvoeglijke naamwoord „fijn" kende. Hij had hem wel in zijn armen willen nemen. Het was zo lang geleden, dat iemand graag bij hem wilde zijn. Tranen prikten achter zijn ogen.

Na het eten kozen ze een boek om uit voor te lezen. De jongen kroop naast Marcus in de grote leunstoel. „Mag dat? Zo zat ik ook altijd met mijn vader."

Of het mocht? Hij vond het heerlijk. Marcus las het verhaal, dat hij zo vaak aan zijn zoontjes had voorgelezen. „Wat fijn is het," zuchtte de jongen af en toe.

Na een tijdje viel de jongen in slaap. Marcus sloeg een arm om hem heen en was gelukig. Het was precies als heel, heel vroeger. Een kleine jongen had hem nodig. Hij kon gemakkelijk raden welk leven de jongen had bij zijn tante, een zelfzuchtige vrouw, met een man zonder karakter. Daar was geen liefde te verwachten voor dit jonge hart.

Toen de jongen wakker werd, ging hij met een ruk rechop zitten en zei beschaamd: „O, ik ben in slaap gevallen, terwijl u voorlas!"

„Ik vond het prettig," zei Marcus. „Het was net of je een zoon van me was."

De jongen, zijn haar in de war, zijn oogleden zwaar van slaap, keek hem ernstig aan. „Ik zou dat best willen," zei hij.

„We zijn al dikke vrienden, hè?" zei Marcus hees. „Maar ga nu maar gauw naar bed, en als je tante het goedvindt, kom je morgen maar weer."

„O, ze vindt het vast goed, want dan hoeft ze zich geen zorgen te maken, ziet u. Ze zegt dat het onzin is om allebei thuis te blijven. En als ze niet uitgaat om pret te maken, wordt ze gek."

De volgende ochtend werd Marcus bij Marcia aangediend, terwijl ze haar ontbijt op bed nuttigde.

„Vader!" zei ze toen hij binnenkwam. „Wat leuk!"

„Waar is John?"

„Naar de kerk. Hebt u al ontbeten?"

„Ja, ja." Hij keek de kamer rond, een in wit en geel uitgevoerde kamer. Marcia zag er lieftallig uit in haar wit bedjasje, omzoomd met zwanendons. Hij zag haar vragende blik. „Je vraagt je zeker af waarvoor ik kom. Wel, Marcia, ik ben van gedachten veranderd. Als John me die cheque wil geven, zal ik het graag aannemen." Hij zag de verbazing in haar gezicht en voor ze iets kon zeggen, vervolgde hij snel: „Het is niet voor mezelf. Het is voor een kind, een jongen, die hulp nodig heeft. Hij doet me aan je broertjes denken, Marcia. Hij heeft goed eten en boeken nodig. En iemand die hem af en toe gezelschap houdt. Hij heeft een tante die hem aan zijn lot overlaat.... En hij vindt het zo prettig bij mij.... Het is zo lang geleden dat iemand dat vond."

„Vader, u weet hoeveel ik van u houd!"

„Ja, kindje. Maar jij hebt John en de kinderen."

„U moet niet meer van hem houden dan van mij." Haar stem sloeg over.

„Lief kindje...." Hij nam haar in zijn armen.

Dicht tegen hem aan fluisterde ze: „Denk niet dat mijn leven over rozen gaat. John...." Ze zweeg.

Marcus wist niet wat hij moest zeggen. Na een tijdje hief hij haar hoofd naar hem op. „Als hij je niet gelukkig maakt, zal ik die cheque niet nemen, Marcia."

„O, vader, ik ben gelukkig genoeg." Ze sloeg haar armen om zijn hals. „Vader?"

„Ja, kindje?"

„Mag ik u het geld geven? Omdat ik van u houd — en omdat die jongen op mijn broers lijkt?"

„Herinner je je nog....?"

„Dacht u dat ik hen ooit ben vergeten?"

Hij legde zijn hand om haar gezicht. Beschaamd dacht hij dat hij dat inderdaad had gemeend. „Mijn eigen lieve dochter...."

Toen hij vijf minuten later het huis verliet, was het of alle klokken van de hemel luidden. Hij had heel wat bankbiljetten in zijn portefeuille, maar het was niet het geld dat zoveel betekende. Het was de liefde die ze hem had gegeven, met hetzelfde warme meisjeshart van vroeger. En hij had gedacht, dat ze hard en koud was geworden.

Enkele winkels waren open. Marcus kocht een mand, die hij vulde met wat hij krijgen kon. Hij besloot dat ze zouden gaan eten in een ouderwets restaurant, waar een echt Kerstdiner geserveerd werd. En daarna de avond thuis, op zijn kamer, met een boek. Hij hoopte dat deze Kerstmis vele avonden zou inluiden, waarop hij kon voorlezen.

Toen hij thuiskwam, zaten Hercules en de jongen boven aan de trap te wachten. „Tante en oom zijn al weg, dus dan zijn we fijn met z'n tweeën," klonk de hoge stem Marcus tegemoet.

„Met z'n tweeën," herhaalde Marcus. Nooit zou hij meer eenzaam zijn. Hij had de jongen en hij had Marcia, die in zijn armen gehuild had en die van hem hield.

Terwijl hij samen met de jongen de mand uitpakte, vertelde hij wat ze die dag zouden gaan doen. „Lijkt je dat een goed idee?"

„Nou," zei de jongen met trillende lippen, „ik vind het toch zo.... zo fijn!"

Marcus lachte. Maar er was iets diepers dan lachen in zijn hart.

Marcus goot melk in het schoteltje van Hercules....

HET VREDESENGELTJE

Een Kerstvertelling voor grote en kleine mensen

Het was maar een heel klein engeltje. En omdat engelen geen lichaam hebben, en dus niet groeien kunnen, was het altijd klein gebleven.

Er zijn veel engelen in de hemel, en wie let er dan op zo'n klein ding? In zijn vrije tijd, als het geen dienst had voor de troon van God, liep het engeltje maar wat rond door de wijde hemelzalen. Het ging eens kijken bij de poort, waar St.-Petrus de binnenkomende zielen te woord stond, of op 't grote binnenplein, waar Michael de legioenen drilde. En daar was het 't liefst. Uren kon het kijken naar die voorbijdreunende regimenten, naar 't geflikker van de vlammende zwaarden. En dan Michael, de grote Michael, die daar stond, hoog en geweldig in zijn stralend harnas. Zijn metalen stem zong de bevelen, en op het zwaaien van zijn geweldig zwaard zwenkten en draaiden de legioenen in een eindeloos bewegen, in ordelijke wendingen, ontzagwekkend. Op zulke momenten kon het engeltje wel eens verdrietig worden, omdat het zo klein was.

Maar ja, er zijn soldaten en andere engelen. En dit engeltje was kennelijk niet bestemd voor het hemelse leger. God heeft Zijn plan met iedere engel.

Op zekere dag — het liep tegen het allereerste Kerstfeest — werd het engeltje bij de Cantor geroepen en het leerde een mooi lied van: Glorie aan God in den Hoge, en vrede op aarde aan de mensen van goede wil. Het vond dit lied nog mooier dan de exercerende legioenen. Eigenlijk wist het maar half wat het zong en waarvoor dit alles diende, al merkte het wel aan het zenuwachtige gedoe in de hemel dat er iets groots ging gebeuren. Enkele dagen lang moest het koor klaar staan, keurig opgesteld, stem bij stem, zodat ze op 't eerste teken konden vertrekken. En toen dat eindelijk kwam, was dat een wonderlijke gewaarwording.

Het Engeltje was nog nooit de hemel uit geweest, en nu vlogen ze ruisend door het heelal. Waar ze voorbijgingen daar glansde een prachtig licht. Ze bleven zweven ergens boven de aarde, in de eindeloze ruimte van de nacht. Er waren bergen onder hen met donkere, ruige ruggen. En er stond 'n wankele schuur waarboven een grote, dikke ster stond te stralen dat ze het er warm van kregen. Toen zongen ze hun lied van Glorie en Vrede. De bergen trilden er van, zeeën en rivieren golfden mee op het ritme van dat lied. Die nacht hebben alle vogels gezongen alsof het zomer was. Maar 't engeltje vergat te zingen. Want het zag het Kind en Maria en St.-Jozef. En het begreep ineens wat er gebeurd was. Dit was God, voor Wie het boven al zoveel eeuwen lang gezongen had en gezwaaid met de geurende wierookvaten. Dit was God.

En het schreide van ontroering en blijdschap omdat dit Kindje zo lief en God zo goed was. Het ging argeloos zitten op de rand van de kribbe en 't keek maar, het staarde maar.... En het vergat te zingen.... totdat 't Kind Zijn ogen even opende en lachte naar dat kleine engeltje. Toen begon het te zingen, zo vurig en zo ijverig, dat Maria verschrikt vroeg of het niet wat zachter kon.

....*Enkele dagen moest het koor klaar staan*....

Het leven van 'n engel is zo lang. Het is niet mogelijk, daar alles van te vertellen. Ons engeltje kreeg allerlei functies te vervullen. Enkele eeuwen lang poetste het 't zwaard van Michael, later werd het kerkengeltje en tenslotte werd het bewaarengel van 'n kleine jongen. Dat was prettig. Het speelde mee op straat of soms buiten in de bossen. Het knikkerde en vliegerde. Later ging het ook mee naar school, en dat was minder prettig. Maar het deed goed zijn plicht. Een keer had het 't jongetje nog juist op tijd kunnen wegtrekken, vlak voor 'n zware vrachtwagen.

Maar nu — het was 'n week voor Kerstmis — was dat jongetje gestorven. Wie een klein engeltje krijgt als bewaarder, die sterft jong. En daarom is het maar goed dat we onze engelbewaarder nooit te zien krijgen. Nu was dus het engeltje vrij van dienst en moest het zich melden bij de grote engel, die in dikke boeken alles bijhoudt waar het hemelse personeel allemaal werkzaam is. Maar het engeltje meldde zich niet. Het bleef nog wat op aarde. 't Liep tegen Kerstmis en het zou zo graag in de Kerstnacht eens rondvliegen over heel de aarde om overal te zien hoe de mensen Kerstmis vieren.

In de hemel was 't mooi. Daar kon het God zien van aanschijn tot aanschijn, en in de kerken was het mooi. Toen het nog kerkengeltje was had het eeuwenlang gestaan naast het tabernakel. Door de broodsgedaante heen had het God aanschouwd en aanbeden. Maar in de Kerstnacht is God als een kind, en het herinnerde zich nog altijd hoe het was, die eerste keer, de stilte rond de kribbe, de besneeuwde velden en de lichtende winterhemel daarboven, en 't lied van glorie en vrede.

Het engeltje besloot te blijven tot na Kerstmis. Dat was natuurlijk niet goed, maar och, het was nog zo'n klein ding.

En 's avonds, toen niemand het merkte, fladderde het engeltje rond over de wereld. Het wilde zien hoe 't stond met de voorbereiding van het Kerstfeest, hoe ver de mensen al waren met de versiering en waar ze 't mooiste stalletje aan 't bouwen waren. Dat werd een diepe teleurstelling. Er was niets te zien. Sneltreinen trokken hun lichtstreep door het donker. Op veel plaatsen laaide de vuile gloed van fabrieksvuren. De steden waren als grote plekken Bengaals vuur in bonte kleuren. En overal liepen de mensen, haastig en eenzaam, in hun hoge jaskragen. Van boven gezien leek het 't krioelen van mieren in een vuur. Alles was brutaal licht. Alleen de ramen van de kerken waren blind.

Ongerust vloog het engeltje verder. Zouden de mensen het vergeten? Zouden ze niet weten dat het over twee dagen Kerstmis was? Maar dat kon toch niet. En het vloog verder, al maar verder, over de donkere aarde, over bergen en bossen en kale velden, over zeeën die koud en eenzaam klotsten. En dan weer over land. Ver weg waren de lichtplekken van de steden die gaten brandden in de nacht. Ergens in een groot, koud land waren de bossen al dicht besneeuwd, en er was een open plek met beweeglijk licht. Maar toen 't engeltje ging kijken, bleek het een kale vlakte te zijn. De sneeuw was er vertrapt tot modder. Magere dieren liepen daar doorheen, doelloos en gelaten, met gebogen koppen.

Er was prikkeldraad omheen en dikke lichtbundels veegden heen en weer over de troosteloos vieze grond. En het engeltje vloog verder. Telkens zag het weer zo'n goor vierkant tussen de besneeuwde bossen en telkens prikkeldraad en sterke lichten en broodmagere dieren. Maar op een van die plaatsen was het anders. Daar waren de lichten gebundeld op één punt en in die harde lichtkring gevangen stonden.... 't engeltje schrok er van.... 't waren geen dieren, 't waren mensen. Magere, verschrikkelijke mensen. Ze hieven hun dunne armen in een tragisch belachelijke dreiging en ze schreeuwden met bijna gestorven stemmen en uit hun diepe kassen glansden hun matte ogen, wanhopig en boordevol leed.

Het engeltje vluchtte weg. Was 't dan geen Kerstmis, over twee dagen al? Treurig vloog het verder, en het zag nog veel dat verschrikkelijk was om te zien. Kanonnen, die de nacht bespuwden met hun vlammen, bommen die 'n grote, vuile wond sloegen in de witte aarde. En ergens, in een grote stad, waren de mensen samengeklonterd tot een massa die zich door de straten heen perste rond een oud mannetje met een idioot-witte baard. En die noemden ze het kerstmannetje. Dat was wel het ergste. Het engeltje kon er niet meer tegen; het verborg zich achter in 'n kleine dorpskerk en het schreide van ontzetting en verdriet omdat de mensen zo slecht waren.

— — — — — — — — — —

Het werd Kerstmis. Er was sneeuw gevallen. Die bedekte veel trieste dingen. De wereld was schoon, en de maan deed haar best. Ze stond vriendelijk vol aan de hemel en haar licht maakte de sneeuw minder koud, de nacht minder dreigend.

Het engeltje wachtte op de klokslag van twaalf. Het had een plannetje uitgebroed in zijn kleine verstand. Als de mensen niet wisten dat het Kerstmis was, dan zou hij het hun zeggen. Het kende nog 't lied van die eerste Kerstnacht en dat zou het overal gaan zingen. Twee dagen lang had het zich geoefend in ver vliegen en hard zingen; eerst boven een geribbelde woestijn waar geen mensen wonen. Maar daar ging het niet. Het was er te warm. Toen had het verder gerepeteerd boven 'n eenzaam stuk Engeland. En nu wachtte het. Daar sloegen plechtig alle klokken. De wind woei de klanken bijeen en het werd een uitbundig gebeier, dat twaalf slagen lang duurde.

Het engeltje was al in de lucht; en het repte z'n kleine vleugels. Over steden en dorpen vloog het, rap en licht, over zeeën en oceanen waar eenzame schepen moeizaam vooruitschoven door de golven. Het vloog over alle landen en overal zong het met z'n kleine stemmetje: Glorie aan God in den hoge, Vrede op aarde aan de mensen van goede wil.

Het werd een wonderlijke nacht. De mensen hoorden het engeltje zingen en ze zeiden blij tegen elkaar: „Het is vrede!" En overal trokken ze aan de kerkklokken en die begonnen uitgelaten te galmen door de doodstille nacht. De mensen die nog geloofden gingen naar de kerk en hun blije stemmen echoden vreemd heen en weer tussen de rijen huizen. Alle mensen werden wakker en hoorden het goede nieuws. Die niet geloofden in God schonken 'n glas vol. Alle mensen waren blij.

Maar niemand was er zo gelukkig als het engeltje. Het zag en hoorde alles, en het vloog maar verder, alsmaar zingend z'n lied van Glorie en Vrede. Het vloog weer boven de kampen waar langzaam stervende mensen rusteloos rond wankelden achter hun prikkeldraad. Het vloog daar enkele keren heen en weer, en het zong extra hard en vurig. En zelfs die mensen hieven hun hoofden op en luisterden naar het lied. Hun magere lichamen werden minder gebogen, hun ogen minder triestig. Ze zouden gedanst hebben van blijdschap als ze niet zo vervallen waren; ze zouden geweend hebben van vreugde, wanneer ze, na al hun leed, nog tranen hadden overgehouden.

En verder vloog het engeltje, boven de landen waar het oorlog was. Daar gingen de kanonnen zwijgen en de mensen sprongen te voorschijn uit hun modderige schuilplaatsen en zij gaven hun tegenstanders sigaretten en drank. Alle mensen hoorden het lied dat het engeltje zong met zijn klein, hoog stemmetje, door de klare winternacht. En 't engeltje zelf werd zo blij. Het zag hoe de mensen luisterden. Ze waren niet slecht. Ze verlangden naar vrede en geluk. Er was niet meer nodig dan het zingen van een lied om de vrede terug te brengen op aarde. Het engeltje voelde zich gelukkig dat het dit had mogen doen. Het dartelde uitgelaten door de lucht, het zong nog maar altijd door van pure blijdschap.

Maar ineens was het op weg naar Betlehem. Dat moest het gaan vertellen aan het Kind. En het vloog weg, zonder te zingen nu, want dan ging het vlugger. Daar was de stal. Juist als toen. De dikke ster stond er weer breeduit boven. De wereld rondom was stil en geheimzinnig. De landen en de bomen en de vogels luisterden naar het schreien van het Kind. Want het Kind schreide. Maar het engeltje ging blij naar binnen. Het Kind zou lachen als het wist wat er gebeurd was. En het ging weer zitten op de rand van de kribbe, en het vertelde, opgewekt en vlug, dat de mensen nu elkaar gingen liefhebben, dat ze alle strijd gestaakt hadden en dat ze blij waren met de vrede.

Maar het Kindje lachte niet. En het arme engeltje werd ongerust. het begon nog eens opnieuw met z'n verhaal, stotterde, en stopte.... Het Kind schreide maar door; en Maria en Jozef keken zo ernstig. Toen begon Maria te spreken: „Engeltje, dat had je niet mogen doen. Ze zullen ontdekken dat het niet waar is. Je hebt gezongen van: Glorie aan God en vrede op aarde. De mensen begrijpen dat niet goed. Ze horen alleen maar: vrede op aarde, en ze zien niet dat het ook om Gods glorie gaat. Ze zien niet, dat die beide dingen samenhangen. Arme mensen. Morgen zullen ze nog heviger strijden en nog wreder zijn. En hun wanhoop zal dieper zijn dan ooit."

> „Je bent een goed engeltje. Je kent de mensen niet. Ze willen wel vrede, maar wij met ons Kind moeten altijd vluchten. Ze zullen het eens leren, als ze nog meer geleden hebben dan nu".

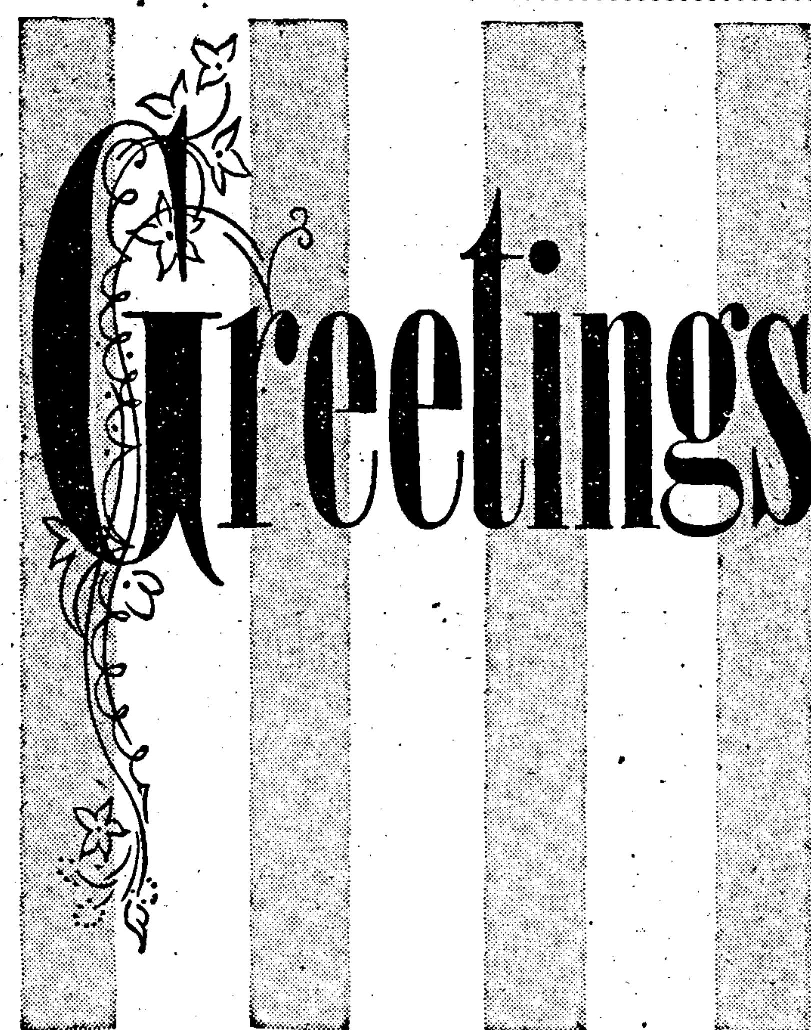
Het engeltje luisterde sprakeloos. Met grote ogen keek het naar Maria, en het bleef maar kijken, ook toen ze al lang was uitgesproken. Langzaam begon het te begrijpen dat het heel dom gedaan had. Het dacht aan die stumpers achter het prikkeldraad, aan hun leed, dat morgen nog groter zou zijn. En ineens begon het te huilen, met grote uithalen, wild en wanhopig. Het snikte onophoudelijk en zo hevig dat de hemel meedeed. De sneeuw buiten smolt ervan. De os en de ezel draaiden hun grote koppen bij en keken met vreemde ogen naar dat kleine, schokkende engeltje. Sint-Jozef was er beduusd van en bromde goedmoedig: „Kom, kom...." Maar Maria trok het engeltje dicht naar zich toe en streek met zachte hand over zijn springende lokken, en zei: „Toe, je moet niet huilen. Je bent een goed engeltje. Het Kind was blij met je goede bedoeling. Je wist immers niet beter. Je kent de mensen niet. Ze willen wel vrede, maar wij met ons Kind moeten altijd vluchten. Ze zullen het eens leren, als ze nog meer geleden hebben dan nu. En dan mag jij mee, als ze mijn Kind wèl willen. Dan mag jij zingen voor alle mensen: Glorie aan God in den hoge, en vrede op aarde aan de mensen van goede wil."

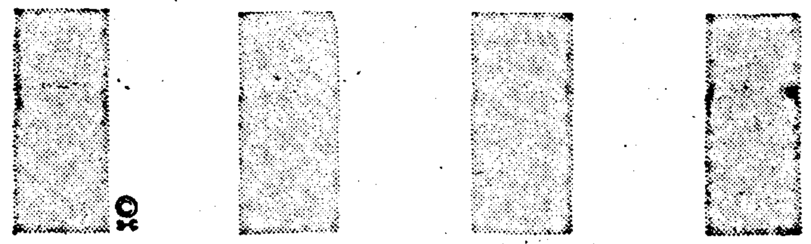
Toen heeft het engeltje door zijn tranen heen gelachen naar het Kind. En het Kind lachte terug. Dat was [illegible]

....*Maar Maria trok het Engeltje dicht naar zich toe*....

DE ZOON VAN DAVID

Tumult en oproer heerste in de straten van Bethlehem; maar in een stal vond een ongelukkig meisje de vrede

Miriam zong bij haar weefgetouw. Haar slank lichaam bewoog zachtjes heen en weer op het rhythme van haar werk. Haar blik rustte vol aandacht op de zachte draden tussen haar vingers, die gaandeweg het mooiste stukje stof maakten, dat het stadje Bethlehem ooit gezien had. Het was blauw, het diepe hemelsblauw van een schemeravond, doorweven met zilveren draden.

„Het is bijna af", zei de kleine Naomi. „Je bent bijna klaar met je bruidsjurk."

„Ja", zei Miriam.

„Het schittert net als de sterretjes", vervolgde de klene Naomi. Ze zat aan Miriam's voeten, haar pop op haar schoot. „Het is een jurk van de nacht. Waarom is je bruidsjurk net als de nacht, Miriam? Waarom niet als de dag? De mantel, die je voor Jacob hebt geweven was net als de morgen — helemaal groen en goud."

Miriam keek door het kleine, vierkante raam naar buiten en vroeg zich af hoe ze haar kleine zusje moest antwoorden. Waarom koos ze het zachte blauw en zilver van de nacht om zich te tooien in het uur van haar trots en vreugde? Waarom niet de heldere kleuren, die een ander meisje gekozen zou hebben?

„Ik hou zo van de nacht", zei ze. „Als ik wakker lig in de nacht, voel ik me altijd gelukkig, omdat de dageraad dan komt. Overdag is de dageraad voorbij, 's nachts kun je er op wachten. En ook is de nacht altijd al gevallen als Jacob komt."

Ze glimlachte, haar zachte, lieve glimlach, die haar ogen altijd zo wonderlijk deed stralen. Naomi, een rond, bruin krullekopje, met een gezichtje als een appel, krabbelde gehoorzaam overeind en ging naar het kleine slaapvertrek. Het was al bijna donker en ze kende haar plaats als Jacob werd verwacht.

Miriam stond op en begon het kamertje op te ruimen en gereed te maken voor Jacob's bezoek. Ze schoof haar weefstoel op zij, zette een lage bank bij de houten tafel en haalde het brood, de melk en de gedroogde vruchten uit de kast. Zij en de kleine Naomi waren alleen op de wereld, afhankelijk van Miriam's verdiensten als weefster, en ze leefden heel sober. Hun huisje bestond uit slechts twee kamers, maar ze zouden nooit hebben willen ruilen met een ander huis in Bethlehem, want ze woonden op een hoog punt aan de rand van het stadje en vanuit hun vensters hadden ze een wijd uitzicht over het heuvelende land, dat zich wijd en zijd rond hen uitstrekte.

De zon ging onder. Geboeid keek Miriam naar de lange banen rose wolken, die vlak boven de horizon lagen onder een lucht van sleutelbloemengeel en turkoois blauw. De heuveltoppen glansden van rood en amethyst en puur goud, alsof de kleuren van de lente daar al te bloeien stonden.

„Wat mooi!" zuchtte Miriam en ze zonk op haar knieën, haar armen op de vensterbank. „Alsof er bloemen ontluiken in de voetstappen van een bode uit de hemel."

En toen gingen haar de woorden door het hoofd, die in de harten van alle vrome Joodse mannen en vrouwen leefden. „Hoe licht gaan over de bergen de voeten van wie goede tijdingen brengt, van wie de vrede verkondigt." Ook in haar hart leefden deze woorden, deze goede tijdingen van een hemelse verlosser, die eens vreugde en rijkdom zou brengen aan de gekwelde aarde, en weldadig voelde ze de vrede van zijn rijk van liefde om haar heen.

Heel even maar. Ze werd ruw opgeschrikt door trompetgeschal, dat de avondstilte wreed verbrak. Ze keek naar de heuveltoppen. Ze waren bloedrood en de lucht stond in laaiende gloed. Bloed en vuur. Een gevoel van angst overviel haar, een onafwendbare dreiging. Van het rijk der Verlossing was ze weer terug in het rijk der Romeinen, der overwinnaars, die Gods volk in slavernij hadden geboeid.

Het was het tormpetgeschal van de Romeinse overheerser geweest. Het kleine stadje wemelde van de soldaten; want Rome verwachtte vanavond oproer. Er was een nieuw besluit van de Ceasar bekend gemaakt, dat nieuwe belastingsommen van het overwonnen boerenvolk eiste, een volk, dat al zoveel betaald had, dat het nauwelijks meer een eigen bestaan had. Elke man moest naar zijn eigen stad gaan om te betalen wat hij de overheerser verschuldigd was. Bethlehem, de stad van David, was de oude moeder van al diegenen, die er trots op waren van het huis van David af te stammen (trots, want zou de Messias, de grote Verlosser, niet uit het huis van David zijn?) en haar smalle straten waren vanavond vol van haar opstandige kinderen.

Jacob-ben-David was een van die opstandelingen. Toen hij zich verloofde met Miriam was hij nog een boer in de heuvels, gelukkig en vol verwachtingen bij het bouwen van zijn huis, dat hem en Miriam en de kleine Naomi onderdak zou verlenen. Maar de oogst in de twee daaropvolgende jaren was mislukt en hij had de zware belasting niet kunnen betalen. Rome had niet willen wachten; ze hadden hem ales afgenomen wat hij bezat, zijn wijngaarden, zijn olijvenhof, zijn ossen, zijn graanvelden en het huis, datjuist voltooid was.

Hij was een geruïneerd man.

Miriam had zich met de haar eigen kalmte geschikt in haar lot. Ze had gezegd, dat zij met haar weven genoeg geld zou kunnen sparen om een nieuw stukje land te kopen. Wat gaf het als het jaren duren zou? Als ze maar eindelijk hun huis en hun liefde mochten krijgen, wat gaf het dan hoelang ze moesten wachten?

Maar het wachten mocht Miriam weinig kwaad doen, die haar werk had en haar natuurlijke rust — voor Jacob was het niet gemakkelijk geweest. Hij was een grote, sterke man met een vurig, hartstochtelijk karakter. Een enkele maal had hij werk gevonden als kameeldrijver of waterdrager, maar eigenlijk was dat zijn trots als landbezitter te na geweest, en zijn vurig temperament paste trouwens zijn werkgevers weinig, zodat hij meestal spoedig werd ontslagen. Zijn ongeduld, zijn gevoelens van wrok jegens de overheersers en zijn brandend verlangen naar Miriam, maakten hem meer en meer onwillig om zich te bukken onder het juk, dat hem was opgelegd, en Miriam had het dan ook niet verbaasd, dat hij tenslotte Zeloot

.......toen ze de silhouet van een man in de verlichte deuropening van haar huisje zag. Langzaam kwam hij de treden af, het hoofd gebogen......

was geworden, al had ze er veel verdriet van gehad.

Deze Zeloten waren mannen, die het hun aangedane onrecht bitter en wanhopig had gemaakt. Ze woonden in grotten in de bergen en tussen de rotsen van de woestijn, en vandaaruit vielen ze in wilde benden rijke Romeinen aan, die op weg waren naar hun villa's, of kooplui van Jeruzalem, en soms zelfs, als hun aantal groot genoeg was en hun woede een toppunt had bereikt, een Romeinse legertroep. Ze waren zo stoutmoedig, zo snel en zo goed bekend met de wilde, verlaten heuvels, dat ze heel moeilijk te vangen waren. Als het de Romeinen lukte hen gevangen te nemen, werden ze meedogenloos veroordeeld tot de dood aan het kruis.

Als Jacob haar een van zijn zeldzame, korte, gevaarlijke bezoeken bracht, smeekte Miriam hem altijd weer toch terug te komen naar het veilige leven van de stad en het veld.

Maar hij wilde het niet. Zoals vele van de Zeloten was hij zeer godsdienstig en hij geloofde uit heel zijn hart en ziel in de komst van de Messias, de grote Verlosser. Maar hij geloofde niet, zoals Miriam, dat de Verlosser als een vredebrenger in de wolken van de hemel zou verschijnen. Hij geloofde, dat de mensen om hun eigen verlossing moesten vechten en dat de Messias plotseling zou komen als een groot krijgsman aan het hoofd van een geweldig leger.

Miriam legde haar hoofd op haar armen en huilde zachtjes, denkend aan zijn roekeloosheid. Hij kwam haar eens in de maand bezoeken, altijd laat in de avond, en vanavond was het zijn tijd. Het was haar gelukt hem een boodschap te laten brengen, waarin ze hem had gevraagd vanavond niet te komen, omdat het zo roerig was in het stadje; maar hij had haar laten weten, dat hij juist daardoor zo makkelijk kon komen, omdat hij ongemerkt in het gedrang van karavanen door de stadspoort zou kunnen glippen.

Miriam hief haar hoofd op. De zon was ondergegaan, het rose licht was weggetrokken en de duisternis was gevallen. Jacob zou niet lang meer op zich laten wachten. Ze stond op en ontstak de olielamp. Dan ging ze het slaapvertrek in om de sporen van haar tranen weg te wassen. Ze dacht dat ze Naomi al vast in slaap zou vinden, in elkaar gerold op haar bed, met haar pop Sara in haar armen. Maar Naomi's bed was leeg.

Geërgerd fronste ze haar wenkbrauwen. Naomi kon soms bepaald ondeugend zijn. Als ze al lang diende te slapen, klom ze soms uit het raam naar het stenen trapje, dat buiten langs het huis liep om te gaan spelen met de kinderen in de herberg aan de overkant, die niet eerder naar bed gingen dan wanneer ze daar zelf zin in hadden. Op een gewone avond gaf dat allemaal niets, maar vanavond was de herberg stampvol mensen van buiten de stad. Miriam rende haastig naar buiten en het lange, smalle trapje af naar de straat.

Maar eenmaal op straat bleef ze even staan, aandachtig opkijkend en luisterend. Haar hart was zo vol van de pijn en de vreugde, die ze zo diep had gevoeld, toen ze geknield bij het raam lag, dat haar zintuigen scherper dan anders waren. Ze keek en keek. Het leek haar, dat ze de wereld om zich heen nog nooit zo ervaren had. Grote sterren straalden en schitterden boven haar. De lucht was ervan doorzengd. En over het hele stadje lag die glans. De steile, bochtige straatjes en de witte huizen met hun platte daken leken van zilver en ivoor. Uit elke deur kwamen de stemmen van mannen, vrouwen en kinderen, gelach en gezang en soms het harde stemgekletter van ruzie. Honden blaften, bellen rinkelden waar een karavaan zijn weg zocht door de smalle straten, en altijd, als een noodwendige begeleiding voor de andere geluiden, klonk het gestamp van gewapende mannen en de plotselinge roep van een hoorn.

Bij de poort, die toegang gaf tot het erf van de herberg, moest ze plotseling haastig een stap op zij doen om niet tegen een man met een mank ezeltje te botsen. Het was een baardige man met een vermoeid gezicht, dat een heel angstige uitdrukking had. Miriam zag meteen, dat het de toestand van zijn vrouw was, die hem zo angstig maakte. Het leek of ze zich enkel rechthield op de ezelsrug met inspanning van al haar wilskracht. Toen de blikken van de twee vrouwen elkaar kruisten, kwam er een vage glimlach om de mond van de vrouw op de ezel, als wilde ze daarmee tegen Miriam zeggen, dat het allemaal

Vervolg op volgende bladzijde

DE ZOON VAN DAVID

Vervolg van vorige bladzijde

zo erg niet was. Dan waren ze voorbij en aan Miriam's blik onttrokken in de drukte op het erf.

In de ingang van de herberg stond een groep mannen met elkaar te praten. Het waren mannen uit de bergen, ruige, half verhongerde mannen, en in het flakkerende licht van het grote haardvuur glansden hun ogen van haat en verachting. Opnieuw overviel Miriam dat onheilspellende gevoel van dreiging. Ze drukte zich tegen de wand naast de deur en luisterde naar wat ze zeiden.

Het was hetzelfde tragische verhaal, dat ze al zo vaak had gehoord. Een bende Zeloten was als adelaren uit de bergen neergestreken op de Romeinse hoofdman, die met een legertroep op weg was naar Bethlehem. Hun aantal was te gering gebleken, de meesten waren gevangen genomen en hun gekruisigde lichamen hingen nu langs de hoofdweg. Wanneer was het gebeurd? Vier dagen geleden. Wie was de aanvoerder geweest? Jacob-ben-David, die om persoonlijke redenen naar Bethlehem reisde. Wie had kunnen ontsnappen? Ze noemden de naam van Joseph-ben-Judah, de beste vriend van Jacob, en nog enkele andere namen, die Miriam niet kende. Wie waren de ongelukkigen?

Miriam stond weer buiten op het erf, zich wanhopig een weg banend tussen de mensen om weg te komen, naar huis.... Ze had niet gewacht tot de namen van de ongelukkigen werden genoemd. De aanvoerder was daar altijd bij....

Aan de voet van haar stenen trap viel ze bijna flauw toen ze de silhouet van een man in de verlichte deuropening van haar huisje zag. Langzaam kwam hij de treden af, het hoofd gebogen. En het was niet Jacob-ben-David, het was Joseph-ben-Judah. Hij hief zijn hoofd op, hun blikken ontmoetten elkaar en in de zijne stond de vrees van een man, die liever alle Romeinse legers ter wereld onder ogen wil zien dan een ongelukkige vrouw.

Hij zei: „Het is allemaal voorbij, Miriam. Het is al weer vier dagen geleden. Het is voorbij nu...." Maar ze antwoordde hem niet. Ze duwde hem heftig op zij. Zij haatte hem. Hij was ontsnapt en Jacob was dood. Verloren en treurig bleef hij achter op de straat, terwijl zij de trap op strompelde en de helder verlichte kamer inging, de kamer waar alles Jacob verwachtte. Op de lage bank waar hij had moeten zitten, had Joseph de zorgvuldig opgevouwen, mooie mantel van groen en goud neergelegd. Ze ontvouwde de mantel, die zijzelf voor Jacob had geweven. Er zat niet één scheurtje in, enkel een paar bloedvlekken.

Ze viel voorover op de bank, de mantel tegen zich aangedrukt, en zo bleef ze liggen en leed alle pijnen, die Jacob had geleden in de lange uren, toen het leven uit zijn jonge lichaam werd gerukt door de marteling van het kruis. En ze leed alle pijn, die vrouwen hebben geleden zolang de wereld bestaat. Het was of ze dieper en dieper omlaag viel in een duistere zee van verdriet.

Een klein handje rukte aan haar schouder. Ze keek op en zag Naomi's rond gezichtje, stralend van louter verrukking. „Een klein kindje!" klonk haar opgewonden stemmetje. Ongeduldig hipte ze op haar tenen „Het liefste kindje, dat je ooit gezien hebt! Kom toch gauw kijken, Miriam."

Miriam kwam overeind. Ze hield Jacob's mantel, doordrenkt van het zweet van haar ellende, nog steeds tegen haar borst.

„Het is net geboren!" jubelde Naomi. „Ik ben met de vrouw van de herbergier meegegaan om te kijken. Het is een zoon van David en ze waren net op tijd in Bethlehem en zo is hij hier geboren!" Naomi trippelde opgewonden naar het slaapvertrek.

„Zoon van David." Miriam had het gevoel, dat alles om haar heen draaide. Ook een zoon van David. De een was gedood en de ander was geboren. Haar blik viel op het weefgetouw, op het glanzende blauw en zilver van haar bruidskleed. Haar hand strekte zich uit en scheurde met de kracht van de wanhoop de stof van de weefstoel af. Nu had ze beide in haar armen, haar bruidskleed en Jacob's mantel.

Naomi kwam luidruchtig terug uit het andere kamertje met de deken van haar bed en met haar grappige houten pop Sara, die haar onafscheidelijke metgezellin was.

„De vrouw van de herbergier heeft gezegd, dat ik een deken moest halen", zei ze gewichtig. „De moeder heeft niet genoeg dek en het is zo koud in de stal. Sara is voor het kindje om mee te spelen. Kom nou mee, Miriam."

Zonder te weten wat ze deed, volgde Miriam haar kleine zusje de stenen trap af en de straat over naar de herberg. In haar armen hield ze nog steeds haar bruidskleed en Jacob's mantel.

De stal van de herberg was een natuurlijke grote in de rotshelling, waaraan Bethlehem gebouwd was. Een rotsachtig paadje leidde erheen, dat van het erf om de herberg heen naar achteren liep. In het donker stiefen Miriam en Naomi op de vrouw van de herbergier.

„Alles is vol en ik had enkel de stal voor ze", jammerde de vrouw. „Wat een vreselijke dag! En ik heb gewoon niks meer over om de moeder mee te bedekken. Je hebt wat meegebracht, God zij dank. Zorg even voor haar, Miriam, ik heb handen tekort." En ze haastte zich terug naar de herberg zonder te merken, dat de verbijsterde Miriam geen woord verstaan had.

Maar de kleine Naomi had de leiding genomen en haakte, op haar tenen staand, het houten hek los, dat de ingang van de grot afsloot. Ze draaide zich om naar Miriam met van opwinding schitterende ogen en trok haar mee naar binnen, waarna ze met grote omzichtigheid het hek weer dicht deed. Plotseling was het of alles wat daarbuiten was, wegviel; het gehaast en het gedrang in de herberg en op het erf, het rumoerige gepraat van mannen en vrouwen, het gestamp van soldaten en het schrille geluid van de trompet; de tranen en het bloed en het zweet; de haat en het verdriet; het was allemaal weg en in plaats daarvan was een grote, weldadige vrede gekomen.

Achter Naomi aan liep Miriam de stal door tot ze naast de moeder stond, en vreemd, het was of de duisternis om haar heen een beetje week. Het beeld van Jacob aan het kruis vervaagde en in plaats daar van zag ze de moeder op haar bed van stro liggen, de ogen gesloten. Het was dezelfde vrouw, die ze vroeger in de avond gezien had. Er bewoog iets in Mariam's hart, en opeens legde ze de tragische kledingstukken, die ze in haar armen geklemd hield, neer en nam de deken uit Naomi's handen en knielde om de moeder ermee toe te dekken.

De moeder deed haar ogen open en glimlachte. „Dank u", zei ze en dan, met een trilling van vreugde en trots in haar stem: „Hebt u mijn Zoon gezien?"

Miriam draaide zich om, tastend met haar handen, want nog steeds was het, behalve op de plek waar de moeder lag, overal donker in haar brein.

„In de kribbe", drong de moeder aan.

En toen kon ze opeens weer kijken en zag ze de kribbe. Ze ging erheen en keek naar de kleine pasgeborene, gewikkeld in zijn windselen, een zo volmaakt klein schepseltje, als een bloem in het hooi zo stil en vredig in slaap, dat het leek of de stilte en de vrede, die in de stal heerste, van hem kwamen. De man met de baard en het vermoeide gezicht stond naast de kribbe. „De Zoon van David!" zei hij trots en boog zich voorover om zijn grote, grove werkmanshand zachtjes op het kindje te leggen.

De Zoon van David! De Zoon van David! Het brak Miriam. Ze viel op haar knieën naast de moeder, haar lichaam schokte en de tranen begonnen neer te stromen uit haar wijd opengesperde ogen. „Wat hebt u gedaan!" riep ze tegen de moeder. „U hebt een kind in een wereld gebracht, waar de mannen gekruisigd worden. De wereld is ziek van zonde en haat. De wereld is gedrenkt in bloed en tranen. De zon en de maan zijn verduisterd en de sterren geven geen licht."

„Daarom is Hij juist gekomen," zei de moeder met zachte stem.

Miriam hoorde niet eens wat ze zei. Ze sloeg haar handen voor haar gezicht en huilde tot ze uitgeput was. Toen ze weer helemaal stil was, zei de moeder tegen haar: „Ik dank u voor die mooie stoffen, die u aan mijn Kind hebt gebracht."

Verwonderd hief Miriam haar hoofd op en keek om zich heen. Het was niet haar bedoeling geweest om haar schatten aan het Kind te geven; ze had niet eens gemerkt, dat ze ze voor de kribbe had neergelegd. Daar lagen ze, Jacob's mantel, gevlekt van zijn bloed, doordrenkt met haar zweet, en haar bruidskleed, afgescheurd van het weefgetouw van haar leven.

„Ik kan mooie kleertjes voor hem maken uit die prachtige blauwe en zilveren stof", zei de moeder dromerig.

„Nee", fluisterde Miriam. „Het is te donker voor een kind. Het is een kleed van verdriet."

„Maar Hij is juist gekomen om een kleed van verdriet te dragen", zei de moeder. „En als Hij groot is geworden, kan Hij die mantel dragen, die mooie mantel van groen en goud."

„Nee!" En ditmaal riep Miriam het luid van afschuw. „Nee! een zoon van David heeft die mantel gedragen en hij is gekruisigd door de Romeinen!"

„Als ik dat aan mijn Zoon vertel", zei de moeder onverstoorbaar, „zal Hij de mantel elke dag dragen."

Zij was een bijzondere vrouw, die moeder. Niets scheen haar in de war te kunnen brengen. Wat ze zei klonk Miriam vreemd in de oren. Het verbaasde haar niet, dat de ogen van de moeder plotseling dichtvielen in een vredige slaap.

Maar het Kindje was wakker geworden. Het huilde niet. Het lag rustig om zich heen te kijken over de rand van zijn krib, en op het kleine gezichtje was de uitdrukking van oude, oude wijsheid, zoals bij alle pasgeborenen. Zijn ogen waren van een bijzonder flauw, diep gentiaan blauw, en zó helder, dat Miriam zich helemaal getroost en vredig voelde enkel door ernaar te kijken. Maar er was toch iets eigenaardigs met deze kinderogen. Miriam vroeg zich af wat het was, tot ze opeens zag, dat ze niet dwalend waren zoals de ogen van de meeste heel kleine kinderen, maar dat ze werkelijk keken met een rechte, kalme blik. Deze kinderogen leken niet alleen de wereld buiten de krib in zich op te nemen, maar ook vervuld te zijn van een eigen bedoeling met die wereld.

Waar keek dat kleine schepseltje naar? Miriam keek om zich heen en de duisternis van haar verdriet, da tot nu toe enkel de moeder en het kind en de man tot haar had toegelaten, week nu verder, zodat ze alle mensen zag, die in de stal waren. Er waren heel veel mensen in de stal en allen lagen ze op hun knieën. Er was een groep herders, ruwe mannen uit de bergen, gekleed in schaapshuiden, en naast hen, in een vreemd contrast met hun armoede, drie kooplieden uit het Oosten in rijke, kostbare gewaden. En allen hadden ze geschenken meegebracht, die op de grond bij de kribbe lagen naast Jacob's mantel en haar bruidskleed. Kleine geschenken van de herders — een koek, de vacht van een schaap, een herdersstaf — en rijke geschenken van de kooplieden in goud en zilver. Naast een gouden vaas lag de grappige houten pop van Naomi.

En er was nóg een mens in de stal: een Romeins hoofdman, die zeker het licht in de stal had zien schijnen en was komen kijken wat er aan de hand was. Het licht van de olielamp scheen helder op zijn helm en op zijn zwaard aan zijn zijde. Elke Romein was voor Miriam de man, die Jacob had gedood en een blind gevoel van haar kwam in haar op; maar het ebde weg, toen ze zag dat de man huilde. Misschien had het kleine Kind hem herinnerd aan zijn eigen kind ver weg in een ander land. Misschien kwelde hem wroeging om een of andere daad die hij betreurde. Dan, Miriam's blik opvangend, kwam er opeens een uitdrukking van boosheid op zijn gezicht. Hij draaide zich om en liep weg; zijn voetstappen klonken luid op het rotspaadje buiten. Hij had geen ander geschenk achtergelaten dan de paar moeizame tranen, die op de stalvloer waren gevallen.

Gehoorzamend aan een overweldigend instinct draaide Miriam zich om en boog haar hoofd tot op de grond voor de kribbe.

Toen ze terugkwam in haar huisje, goot de dageraad een parelend gezicht over de heuvels. Het was een zachter licht dan dat van de zonsondergang. Hier waren geen bloedrode strepen, geen vlammende tinnen, maar enkel de zachte tinten van duivenvleugels. Ze gleed op haar knieën voor het raam, haar armen op de vensterbank, en de woorden, die haar door het hoofd waren gegaan bij het begin van deze nacht van verdriet, kwamen haar weer in de gedachten: „Hoe licht gaan over de bergen de voeten van wie goede tijdingen brengt, van wie de vrede verkondigt."

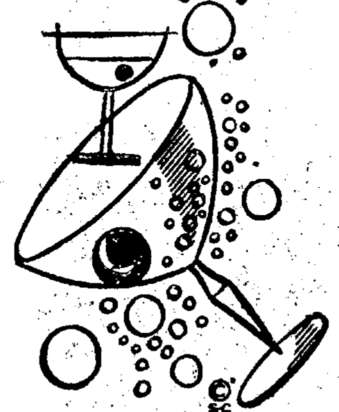
Vrede. Ondanks de vreselijke uren, die ze had doorstaan, ondanks het verdriet, dat haar bij zou blijven zolang ze leefde. Ze had vrede. Ze had het gevonden in de stal en met zich meegenomen naar huis. Opeens vroeg ze zich af of Jacob en zij zich niet beiden hadden vergist in de aard van de Messias. Zou hij komen, niet als een groot krijgsman, die zijn legers tot de overwinning voerde, maar als een geestelijk bezit, gevouwen in het hart van pijn en leed, zoals deze vrede in haar als een bloem in haar hart was gevouwen?

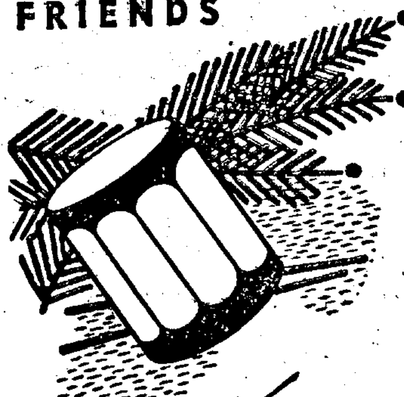
„Vrede zij aan de mensen van goede wil".

„Zing, o hemelen, en wees vreugdig, o aarde, en breek in jubelzang uit, o bergen. Want God brengt de genade aan de gekwelden der aarde."

Hoe had ze zo blind kunnen zijn? Er kon geen vrede zijn, er kon geen genade zijn, als er niet ook strijd en kwelling was.

Wat zei ik toch van de nacht, dacht ze. Ik zei dat ik gelukkig was in de nacht, omdat in de nacht de dageraad komt.

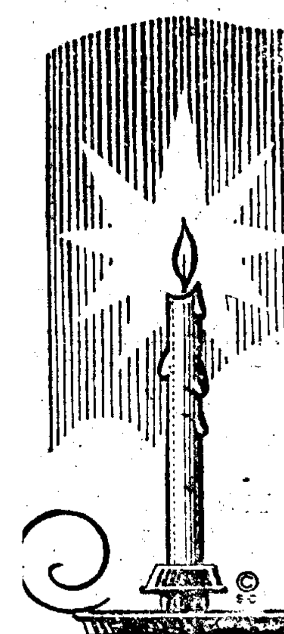

De vrolijke herder

Ik zing U van de herder Jan
zo blij als ik maar zingen kan.

Hij zat op een heuvel, stil en goed,
met zijn dikke jas en zijn vilten hoed;
hij had een fluit, wat brood en een kan,
een veldfles vol, en hij heette Jan.
Hij speelde op zijn fluit een vrolijk lied,
zo licht en vrolijk kan ik het niet.

Hij lag op een heuvel, op de grond
dicht naast hem waakte zijn grote hond.
Toen hij nog maar even geslapen had,
ontwaakte hij - Wat een lied was dat!
Snel stond hij op - Waar kwam het vandaan?
Zijn schapen kwamen rondom hem staan.
Hij krabde verwonderd onder zijn hoed,
want hij zag een ster zo rood als bloed.

Een „Gloria in excelsis" klonk
waar het engelenlicht hem tegenblonk.
Hij groette zijn kudde, dier na dier,
en zei: „Blijf stil, want ik ga van hier,
Ik ga Jezus aanbidden, ik ga nu vlug,
maar morgenochtend ben ik weer terug.
En, hond, pas goed op ieder schaap,
dat 't niet gestoord wordt in zijn slaap."

Snel liep hij naar Bethlehem van de berg;
hij kreeg het warm, maar dat was niet erg,
want hij vond dichtbij het dorp in het dal
Jezus, een Kind in een arme stal.
Hij geloofde bijna zijn ogen niet,
't was mooier nog dan het engelenlied.
Hij zei: „De engelen zongen zo blij,
dus al wat ik heb, ik geef het vrij.

Hier, Jezus, hebt U mijn fluit en mijn jas,
mijn broek, mijn fles en mijn herderstas;
nu ga ik terug, - al weet ik niet hoe,
want ik moet weer vlug naar mijn schapen toe."
Maria zei zacht: „Dag, herder Jan!"
En hij: „Als ik dát begrijpen kan!
Hoe weet U mijn naam? Maar 't is al goed,
dag, Jezuskind, dag, en slaap maar zoet."

Hij danste terug en zong: „Wat een feest!
Ik ben bij Jezus te gast geweest!
Ik haal mijn vrienden allemaal,
wij vieren Christus' geboortemaal."

Toen kweelde Jan zijn hoogste lied:
zo hoog en vrolijk kan ik het niet.

(Bovenstaand lied dateert uit het begin van de zestiende eeuw en is van Engelse herkomst. Het werd genomen uit de door Gabr. Smit bewerkte bundel „Het Jaar van de Heer", uitgegeven door „Het Spectrum" in de serie „De Zonnewijzer".)